

திராவிடப் பொழில்

திராவிட ஆய்விதழ்

DRAVIDAPOZHIL

April - June 2024 Quarterly

Vol. 4, Issue 2

The Journal of Dravidian Studies

Patron

Dr. K. Veeramani

Chancellor

Editorial Board

Prof. **Dr. M. Naganathan**

Prof. **Dr. P. Jagadeesan**

Prof. **Dr. P. Kalimuthu**

Prof. **Dr. Sp. Thinnappan**

Prof. **Dr. Nam. Srinivasan**

Prof. **Dr. Kannabiran Ravishankar**

Dr. V. Neru

Dr. Soma Ilangoan

Published by

Centre of Excellence for

Periyar Thought

**Periyar Maniammai Institute of
Science and Technology**

(Deemed to be University)

Vallam, Thanjavur - 613403

Tamil Nadu, India.

Language

Bi-lingual

Single Issue (India)

Rs.200/-

Annual Subscription (India)

Rs.800/-

Single Issue (International)

\$15

Annual Subscription

(International)

\$50

Designed & Printed at:

PMIST Press

Vallam, Thanjavur - 613403

Tamil Nadu, India.

Tel: (91) 98401 32684

Email: dravidapozhil@pmu.edu

Visit our Website at

dravidapozhil.pmu.edu

DRAVIDAPOZHIL April - June 2024

1. Parasakthi (1952): An Idiographic Craft
of Dravidian Stock 07

Dr. N. Subramanian

2. தமிழகத்தில் சமூகநிலை
(13ஆம் நூற்றாண்டு முதல்
18ஆம் நூற்றாண்டு வரை) 29

பேரா. கே. கே. பிள்ளை

3. சுயமரியாதை இயக்கமும்
பெண்ணின விடுதலையும் 53

முனைவர். ச. ஜீவானந்தம்

4. வர்ணாஸ்ரமமே ஸநாதனம் ... 69

எழுத்தாளர் ஞானா. வள்ளுவன்

5. பெரியார் & பாரதிதாசன் -
சிந்தனைகள் ஒப்பீடு 91

பேரா. முனைவர். இ.கி. இராமசாமி

6. திராவிடப் பொழில் 12ஆவது
இதழ் - இணைய வழி

ஆய்வுக் கூட்டம் 101

I belong to the Dravidian stock

“I claim Sir, to come from a country, a part in India now, but which I think, is of a different stock, not necessarily antagonistic. I belong to the Dravidian stock.

I am proud to call myself a Dravidian. That does not mean that I am against a Bengali or a Maharashtrian or a Gujarati. As Robert Burns has stated, “A man is a man for all that”.

I say that I belong to the Dravidian stock and that is only because I consider that the Dravidians have got something concrete, something distinct, something different to offer to the nation at large”

*(maiden speech in the Indian Parliament – Council of States
(Rajya Sabha) – Apr 1962)*

Dr. C.N. ANNADURAI

*Hon’ble Chief Minister of Madras State & Tamil Nadu
(subsequently renamed), Union Of India (1967-69).*

ஆசிரியர் குழுவின் முகவுரை

அறிவுத்தேடல் மிக்க திராவிடப் பொழில் வாசகர்களுக்கு, வணக்கம்!

இந்தியச் சமூகவெளியில் சமூகநீதி எனும் பெரும்பரிமாணத்தைக் களப்பொருண்மை ஆக்கிக் காட்டிய பெருஞ்சக்தியாளர் - அண்ணல் அம்பேத்கரின் பிறந்தநாளைத் (ஏப்ரல் 14) தொடர்ந்து இவ்விதழ் வெளிவருகின்றது.

'திராவிடப் பொழில்' ஆய்விதழ், இதுகாறும் 69 ஆய்வுத் தாள்களைக் கீழ்க்கண்ட பல ஆய்வுப் பொருண்மைகளில் பதிப்பித்து வந்துள்ளது.

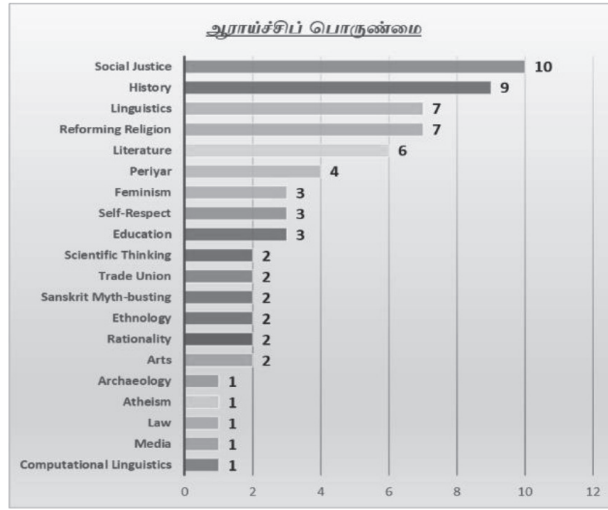
- சமூகநீதி
- வரலாறு
- மொழியியல்
- இலக்கியம்
- கல்வி
- பெண்ணியம்
- பகுத்தறிவு
- அறிவியல்
- சட்டம்
- தொழிற்சங்கம்
- திரைக்கலை

இப்படிப் பல்வேறு பொருண்மைகளுள், சமூகநீதிப் பொருண்மையே நம் ஆய்விதழில் அதிகமான ஆய்வுத்தாள்களைப் பெற்று முதலிடம் வகிக்கின்றது என்பது மகிழ்வும் நிறைவுமான சேதி. சமூகநீதிப்

பொருண்மை சார்ந்த நம் ஆய்வுத்தாள்கள், அறிவுப்புலத்தில் வெகுவாகப் பேசப்பட்டும், மீளாய்வு செய்யப்பட்டும் உள்ளன. இக் கல்விப் பயணத்தில், எம்முடன் பயணித்து, பங்களித்து, பின்னூட்டம் நல்கிய வாசகர்களாகிய உங்களுக்குத் தான் முதற்கண் அன்பும் நன்றியும்!

இவ்விதம், 5 ஆய்வுக் கட்டுரைகளைத் தாங்கி வெளிவருகின்றது.

1. பராசக்தி (1952): திராவிடக் கருத்தியலின் தனித்துவக் கலைப் படைப்பு
2. தமிழகத்தில் சமூகநிலை (13-18ஆம் நூற்றாண்டு வரை)
3. சுயமரியாதை இயக்கமும் பெண்ணின விடுதலையும்
4. சனாதனம் என்பது வருணாசிரம பேதமே
5. பெரியார் & பாரதிதாசன் – சிந்தனைகள் ஒப்பீடு

திராவிடப் புலமையைச் செதுக்கும் இந்த இடையறாக் கல்விப் பயணத்தில் தொடர்ந்து பயணிப்போம். ஆய்வுக் கட்டுரைகளை வாசித்து, உங்கள் கல்விப் புலத்திலும் நடப்புப் புலத்திலும் நலமே பகிர்ந்து மகிழ்க!

ஆசிரியர் குழு:

- o பேரா. முனைவர். மு. நாகநாதன்
- o பேரா. முனைவர். பெ. ஜெகதீசன்
- o பேரா. முனைவர். சுப. திண்ணப்பன்
- o பேரா. முனைவர், ப. காளிமுத்து
- o பேரா. முனைவர். நம், சீனிவாசன்
- o பேரா. முனைவர். கண்ணபிரான் இரவிசங்கர்
- o முனைவர். வா. நேரு
- o மரு. சோம. இளங்கோவன்

Preface from the Editors

To Dravida Pozhil Readers – who shine in the pursuit of Knowledge, Vanakkam!

In the Social Landscape of India, the seeds for the grand dimension of Social Justice have been enshrined and enabled, under the aegis of Babasaheb Dr. Ambedkar. This issue blossoms as a sequel to Ambedkar's Birthday (Apr 14).

Thus far, Dravida Pozhil has published 69 Research Papers on various topics of academic interest.

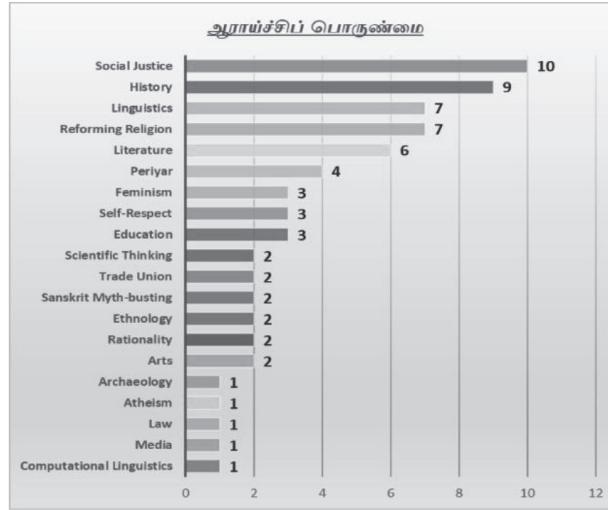
- Social Justice
- History
- Linguistics
- Literature
- Education
- Feminism
- Rationality
- Scientific Thinking
- Law
- Trade Union
- Arts & Cinema

Of all the above domains where our research papers have blossomed, the domain of Social Justice has attracted the largest number of papers and stands first. Indeed,

this is a happy and satisfying observation for our team. Our Papers on Social Justice have been widely discussed in the Academia, and re-researched at various levels. In this continuous Journey of Education, Readers like you have been travelling with us, providing feedback all along, and honing the skills of Dravidian Intelligentsia. To You Readers - our foremost love & thanks.

This issue of Dravida Pozhil features 5 Papers.

1. **Parasakthi (1952): An Idiographic Craft of Dravidian Stock**
2. **Social Condition of Tamil Nadu (from 13th to 18th CE)**
3. **Self-Respect Marriages & Women's Liberation**
4. **Sanātana Dharma is nothing but Varnāsrama Inequality**
5. **Periyar & Bharathidasan – Comparative Thought Study**

In this journey of Dravidian Education, we will continue our research mission. Please do read these research papers and share them with your peers and friends, widely. Thanks.

The Board of Editors:

- Prof. Dr. M. Naganathan
- Prof. Dr. P. Jagadeesan
- Prof. Dr. Sp. Thinnappan
- Prof. Dr. P. Kalimuthu
- Prof. Dr. Nam. Srinivasan
- Prof. Dr. Kannabiran Ravishankar
- Dr. V. Neru
- Dr. Soma Ilangoan

PARASAKTHI (1952): AN IDIOGRAPHIC CRAFT OF DRAVIDIAN STOCK

DR. SUBRAMANIAN N, MA., MSc., NET., Ph.D.,

Associate Professor in Visual Communication

Abstract:

Cinema, the scientific arrangement of storytelling, is a social realism that reflects our joys, struggles, and complications. Through cinema, we witness stories that resonate with our own experiences, making us feel connected and understood (Sharon Awino,2023). When cinema became an effective tool for social change, it was used to build nationalism and as a resistance device for cultural sets around the world during the 1950s. The narrative styles transformed from traditional to modern. Especially, revolutionary narrators used 'Semiotics Codes' as Indexical Signs, Symbolic Code, Enigma, etc...

The Tamil film Parasakthi (1952) was adapted from a successful stage play 'Kalyani' written by the Self-Respect Movement's activist writer Balasundaram, based on a real-life incident that happened to his close relative during the 1940s (Kalaignaanam, 2024). The Self-Respect movement activist and producer of the Parasakthi (1952) P. A. Perumal Mudaliar chose a 25-year-old youth M Karunanidhi who worked as a journalist in the Tamil newspaper 'Kudiyarasu' run by EVR Periyar (the founder of Self-Respect Movement/Draavidian Movement) to write Screenplay and Dialogues for the film. In free India during the 1950s, when the ruling Congress government was trying to make Hindi cinema a national cinema, the Draavidian cinema, particularly Anna and Kalaingar M Karunanidhi's narrations, were met with fierce opposition from the Congress party. A strong protest by the ruling Congress party had been made against their narrations and it was strictly scrutinized by censorship. The government used the Censor Board as a means of economic repression of the Draavidian filmmakers. Due to this, the Draavidian intellectuals used 'Semiotics Codes' for their narrations to survive censorship. Ten days after Parashakti's release in 1952, it received various comments from the public. Protests erupted here and there. Common people enjoyed the film, but those who could think a little deeper strongly opposed the ideas in the film and put forward different opinions. "Dinamani Kadir (Tamil Weekly) was strong in its views on the Censor Board. It rather stridently commented, "What did the censors see in the film? Did they see again and again only which woman wore sari of what length and blouse of how many inches? Did nothing else appear to their eyes, fall in their ears? Were they specifically chosen from the blind and deaf school as censors for this film"(MSS Pandian, 1991). Thus, the then

Chief Minister of Madras Province Rajaji, appealed to the central government to send intelligence officers to Madras to watch the film. Accordingly, they came and watched the film and submitted their decoding report about the film to the government. The core of the report was "Though there are some 'objectionable' features in the film, the substance of the story by itself is not at all objectionable. The plot is interesting and the story has a powerful moral appeal".

As the content of the film is still debated among film scholars, this content analysis focuses on the powerful narration of Kalaingar M Karunanidhi with a structuralistic spectacle, and the characters were phenomenologically observed to decode their existence. The events were analyzed with Gilles Deleuze's thoughts on movement-image and time-image.

Introduction:

Cinema was an entertainment medium after World War I and a truth-telling art form after World War II. It has now metamorphosed and is used to build nationalism, sustain the culture of an ethnic group, and be an explicator for an individual. In India, films were made not only for entertainment, but also to promote nationalism, and to protect the rights of ethnic groups. In 1929, even before World War II and the arrival of talkies in India, EVR Periyar, demanded that cinema should be used for social change and must reflect "Self-Respect thoughts". After his demand, the Dravidian intellectuals produced films (Dravidian Cinema) for social change. Parasakthi (1952) is one of the most iconic films in Tamil Cinema narrated by Kalaingar M Karunanidhi. At the beginning of the movie, the title card describes that it is the suffering of the Tamil people during World War II in the year 1942. But M.S.S.Pandian (1999, Life and Times of a DMK Film) argues that Parasakthi is a film of DMK since the dialogue of the film begins with the word 'Our Arignar' and it indicates Anna as a symbol of the narration.

"(Note: 'Arignar'. which means 'a learned one' in the Tamil language, is an honorific title of C N Annadurai, the founder of the DMK.) Thus, at the very beginning itself, Parasakthi dramatically informs the audience about its politics.

With the expressions of M.S.S.Pandian, this study analyzes the verses and visuals of Parasakthi (1952) based on structuralism in the perspective of Gilles Deleuze's Time-Image and tries to understand whether the film emphasizes Anna or describes the hardships faced by the Tamil people or it upholds the principles of the Dravida Munnetra Kazhagam.

Key Words: Parasakthi, Dravidian Cinema, Tamil Society, Self-Respect Movement, Periyar, Anna, Kalaingar M Karunanidhi.

2 Background Of The Study

The world's first film educational institution Moscow Film School, established in 1919 used cinema as a tool for social change and produced notable works after six-year of its establishment. But Periyar (E V Ramasamy the founder of the Self-Respect

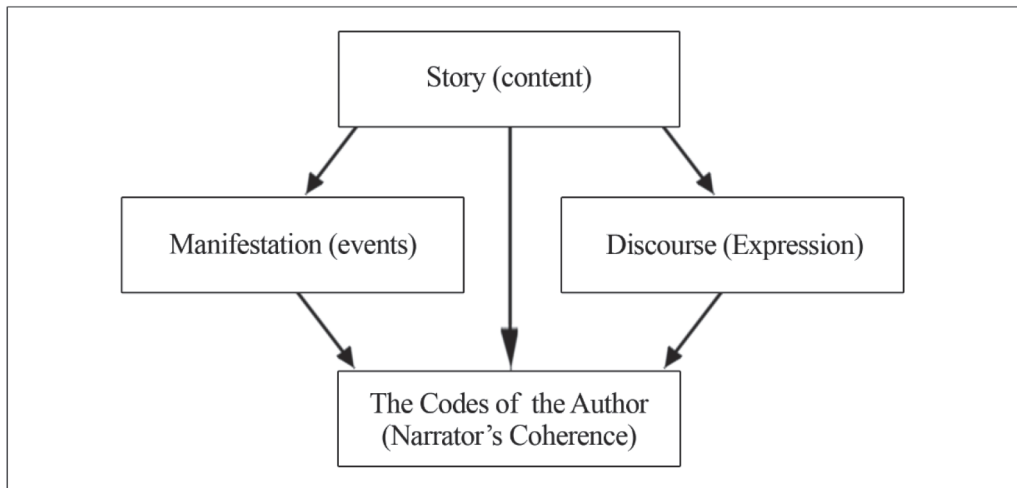

Figure 1. Narrative Structure in Fiction and Film (Seymour Chatman 1978)

Movement) demanded cinema for social change in the fourth year of the foundation of the Self-Respect Movement. The American USC School of Cinematic Arts (1929), Italy 'Center for Experimental Cinematography' (1935), and German 'Film Academy Babelsberg' (1938) which were started after Moscow, only taught the techniques of producing cinema. With this it can be established that Periyar was the first to sow the idea of using cinema for social change in colonized India and second after Russia.

In colonial India, At the beginning of the talkie's era, while the Hindi cinema paid attention to commercialization and Bengali, artistic expression, Periyar's demand was rooted

in the genealogical connection of the international perspective of 'using cinema for political consciousness'. Prof. Robert Stam (2003) analyzed that the concept of Political Cinema from the perspective of the theorist Espinosa and stated that,

'where the process of communication was more important than the product, where political values were more important than "production values" (Stam, 2003).

In this perspective, the expression of Prof. Wimal Dissanayake provides support to conduct this research and focus on the narration of Dravidian ideologist cinema.

'...the well-known politicians C.N. Annadurai and M. Karunanidhi, the script-writers succeeded in injecting their politics into cinema'. (Dissanayake-2003)

Anna (C.N. Annadurai) in his early films created stories that included contemporary social issues. But Kalaingar M Karunanidhi's narrative style incorporates history with the present situation. At the beginning of the Parashakti (1952), the title card displays the troubles of the Tamil people during 1942 (10 years before the film's release). It refers to the hardships faced by the people of Tamil Nadu in the past. Therefore, this study perceives the expressions of "the process of

communication” and the “political value” (Stam,2003), and the “political injection” of the script-writer (Dissanayake,2003) on the narration.

3. Methodology

For Visual Analysis: This scientific Qualitative Content analysis is adopted by the Narrative Structure in Fiction and Film (Seymour Chatman 1978). The narration is analyzed as Story (content), Discourse (Expression), Manifestation (events), and the codes of the author (narrator’s coherence) The events are analyzed with Gilles Deleuze’s complementary and interdependent thoughts of Movement Image and Time Image.

For Discourse Analysis: Structuralist interpretative analysis of decontextualization and recontextualization (Ayres and et.al, 2003) are adopted in the areas of the Beginning,

Development, and End of the Discourse of the plot to enhance by reintegrating, organizing, and reducing the data by focusing on the central content theme and its relationships.

4. Synopsis Of Parasakthi (1952)

The three brothers from Madurai, Chandrasekaran (eldest), Gnanasekaran, and Gunasekaran (youngest), who migrated to Burma are educated and well-settled. Their married elder brother decides to come back for their younger sister Kalyani’s marriage. However, due to World War - II, the government permitted only one person per

family. So they decided to send the youngest. The ship gets delayed by the war climate, and he is unable to attend the wedding. Manickampillai (father) who expected his three sons, pawned his house and goes forward with the marriage without them.

After a while, Kalyani becomes pregnant and gives birth to a son. Unfortunately, on the day of the birth, her husband dies in an accident and Manickampillai too passes away due to the shock from hearing about the death. The widowed, orphaned, and homeless Kalyani begins to sell idly in order to take care of herself and her newborn son. Meanwhile, Gunasekaran reaches Madras after several months of delay. As soon as he arrives, he is tricked and robbed, leading him to become a beggar. As the public reject him to help, he acts as insane and reach Madurai by walk. He finally reaches Madurai and comes to know about his father’s death and his sister’s destitute condition, yet he continues to act insane. He doesn’t reveal his true identity to her because of his poverty but stay close by. Kalyani, on the other hand is being harassed by a local goon. Gunasekaran saves her, but scared for her life, Kalyani leaves Madurai and travels to Trichy.

She works as a maid for a businessman. He also tries to molest her, but she is saved by his wife. While Gunasekaran searches for his sister, he meets Vimala and shares his story with her. She takes him to her house, but he quietly slips away. Back in Burma, the other two brothers decide to return to India. On the way, Gnanasekaran gets lost in his hike and

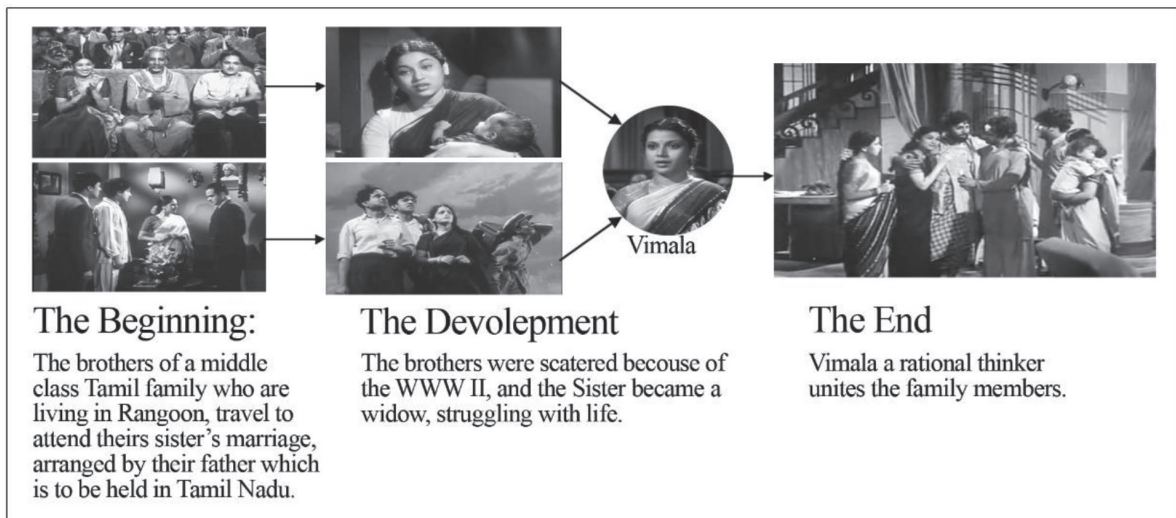

Figure 2. Narrative Structure - I (The Content): From Textual to Visual

ends up losing his leg in the Japanese shelling of Burma. After reaching Madras as a beggar, he is ill-treated by others. Gnanasekaran forms an association for beggars and tries to reform their conditions. Chandrasekaran safely reaches Trichy and lives a better life after becoming a senior judge.

Kalyani goes through several struggles, as everyone tries to abuse her. Finally, she goes to a temple seeking help but the pujari also tries to molest her in the sanctum. She escapes and now with no means to feed her child, she throws her child into the river and tries to commit suicide. But she gets arrested for her attempt at murder and is brought to court for trial with her brother being the judge, who does not recognize her.

After this, Gunasekaran comes to know about everything that happened to his sister. Enraged, he goes to the temple and tries to kill the priest in the same sanctum. He is brought to trial for this violent act. He justifies himself and his actions by telling the court the misfortunes that have befallen him

and his family. As it proceeds, Vimala brings Kalyani's son to the court, revealing that he had not drowned but had instead fallen into her boat. Kalyani and Gunasekaran are both pardoned and acquitted. They reunite with Chandrasekaran and Gnanasekaran

5. Analysis And Interpretation: **The Structure Of The Narration**

The narration of Parasakthi (1952) has a twofold structure: the story world (content) and the narrator's intentional semiotics of political communication (ideological Codes). In short, it contains Narrative structure-I and Narrative structure-II. An ordinary spectator can enjoy the story but cannot understand the political value hidden within the narration.

“The dialogues for the story written by Sri M Karunanithi, however, is full of subtle satire....the political message of the film was sufficiently veiled not to be deciphered by the 'casual filmgoer'. (Report (1952) by the intelligence officers of Govt. of India (MSS Pandian))

5.1. Narrative Structure-I: (The Content): From Textual to Visual

The narration begins with Bharatha naatiyam and with the song of the lingering poem written by the great Tamil poet Bharathidasan ‘Vaazhga Vaazhgave Vaazgave, Valamaai Emadhu Dravida Naadu’. At the end of the song, the description of the song is given, and Kalyani's marriage and her family background are announced by the bridegroom.

The brothers leave Rangoon for their sister's wedding in Tamil Nadu and are scattered due to World War II. The elder brother Chandrasekhar, who is a judge in the government service, is languishing in solitude after being separated from his siblings. The second brother, Gnanasekaran, was orphaned by a war accident, lost his leg, and was reduced to a beggar. The third brother, Gunasekar, undergoes various anti-social crises and becomes a deluded wanderer calling himself a madman. After her marriage, Kalyani's father and husband die, and she is struggling for life with her infant child. A rationalist woman named Vimala befriends Gunasekar who is a thief.

She gives him a reason and makes him clear. Vimala is the reason for the reunion of the family.

5.1 (a). The Desolated, Disoriented, And Displaced Brothers

Chandrasekaran: The elder brother Chandrasekhar, who is a judge in the government service, is languishing in solitude after being separated from his siblings. He reaches Trichy and lives a better life after becoming a senior judge.

Gunasekaran: The third brother, Gunasekaran, undergoes various anti-social crises and becomes a deluded wanderer calling himself mad.

Gnanasekaran: After reaching Madras as a beggar, he is ill-treated in the refugee camp. Gnanasekaran forms an association for beggars and tries to reform their conditions.

5.1.(b) The wretched sister After marriage, her father and husband die, and she is struggling for life with her infant child. The wretched Kalyani opens a tiffin stall (Iddli Kadai) for her living. She gets molested by a local vagabond. Then being a housemaid, again she gets molested by her Master. She asks for milk for her child at a house, begging for biscuits from a rich man, but he refuses.

Figure 3. Narrative Structure - II (The Author Ideological Codes): From Discourse to Visuals

Figure 4. *The Ideological Code of the Justice Party*

Finally, she reaches the Chandrasekaran judge's (they can't recognize her) home at the time of a dinner party and again she gets disregarded. Weary and hopeless, Kalyani ends up seeking help in a temple. The priest also tries to abuse her. She decides to kill her child and commit suicide. When she throws her child in the river, she gets arrested by the police and is brought to the magistrate.

5.1.(c) The rationalist Vimala

Event-1: One day, she comes from the railway station carrying her luggage. Gunasekaran offers to carry them but runs away with it. He ends up sharing the food with the birds sitting right in front of the house of the lady from whom he stole the food.

Event-2: He worries about his sister as he drinks water by the riverside. Vimala sees some good in him and invites him to her house. She asks him his story and he narrates it to her. She advises him and unites his family members.

5.2. Narrative Structure-Ii: (Author's Codes) From Discourse To Visual

The performed song is about a nation and its children and Kalyani's family is introduced in that context. Tamil people scattered across neighboring countries are invited to

come together under one umbrella while welcoming relations for the wedding ceremony. So, it begins as a story of a family and a story of a nation.

Discourse: You heard the magnitude of our Tamil motherland with delightful dance, but our people suffer in our neighboring countries. One thing that comes to my thought when I think about this, that a saying of our Aringar, "The water of the ocean is saline; because of the tears of our Tamil people who suffer from Malaya, Ceylon, and Africa". Our people should return to our motherland.

Kalyani's brothers Chandrasekaran, Gnanasekharan, and Gunasekaran are in Rangoon reflecting the time under British rule. When the brothers are introduced and discuss Kalyani's marriage, Chandrasekhar's wife garlands her father's picture and looks back. Chandrasekhar, who progressed through education, remembers his father-in-law who helped him progress in life.

Chandrasekaran wife: Why are you sad?

Chandrasekaran: Your father was there for our wedding. But it is sad to think that he is not there for Kalyani's wedding.

Chandrasekaran wife: If he is not there, your father is enough.

Chandrasekaran: However, it was your father who made a decadent family so prosperous.

Figure 5. The codes of the author on Gunasekaran: Challenges of the younger generation.

All the family members stand and remember Chandrasekaran's father-in-law. Thinking of Chandrasekaran's father-in-law under the portrait of Pitty Thiagarayar who was one of the leaders behind the formation of the Justice Party is set in the pre-independence period under British rule. This is a reflection of the existence of the Justice Party, which made higher education available to the common people. Through the contribution of the Justice party, Chandrasekhar is leading a prosperous life with his siblings.

“The conspicuous achievement of the Justice party was regarding the growth of higher education. In addition to the approval of the activities of Madras University, it laid

the foundation stones for Andhra University in 1929 and Annamalai University in 1926. Today they are flourishing well in South India”. Thamarai Manalan, (2018)

The narrative structure-II moves as ‘Author’s code’ with the Justice Party’s contribution to the wellness of the Dravidian Society and develops in connection with Vimala who is a daughter of ‘Periyar’ and sister of ‘Anna’.

5.2. a) The Author’s codes on the Brothers and Vimala (Events&Expressions)

Gunasekaran: When Gunasekaran arrives in Chennai, a strange, cultured

Figure 6. Vimala the daughter of Periyar and sister of Anna

girl robs all his possessions. He became a miserable. When he walks around a street, he takes a banana from the street fruit seller's basket for hunger and eats it, leaving the skin in the basket without throwing it out. He takes the fruit for hunger but does not want to hide it, so he keeps the skin in the basket. But the fruit seller doesn't understand him and hurts him. Due to the unsympathetic circumstances of society, he pretends to be mad and vagrant on order to fulfil his starvation. As society does not understand him properly, he isolates himself from it.

Event-1: Gunasekaran arrives in Chennai, and some beggars swarm him. A strange, cultured girl robs all his possessions. **Event-2: a)** To travel to Madurai from Madras, he tries to pawn his new pants for Rs. 50. But the shopkeeper offers only 50 paise. **b)** He walks past people sleeping on the pavements in the streets and bull carts being pulled by

humans. This is the townscape. **c)** He rests on the front porch of a house (Thinnai in Tamil). At dawn break, the resident in the house pours water over him and chases him away. **d)** The next night, he sleeps on the pavement. A policeman wakes him up and interrogates him. Dialogue: "Is a human inferior to a cow?" "Man is a beast in Madras. Man is being used to pull cargo carts and horse carts instead of animals. He sleeps along the pavements like a dog. I'm talking about the man who is forced to behave like a four-legged animal. Madras is a holy city. But man is a beast here." The policeman replies, "When you become the mayor, turn these beasts into human beings" **Event-3:** He meets a lady selling fruits. Without asking, he takes two bananas for her, the woman beats him up. A beggar comes next and takes a bunch of bananas. The public is frightened by this, and they do nothing. Dialogue: "I stole not to buy clothes or to build a house but to fill my

Figure 7. The transformation of Self-Respect thoughts (the Socio-Cultural Changes), The acceptance of the leadership of Anna (the Soio-Political Changes)

Figure 8. Gunasekaran: need for the Dravidian political in Tamil Nadu.

hunger. I was beaten up for this. This madman has taken a whole bunch, and the people are scared of him.” **Event-4:** He pretends like mad and vagrant to fulfil his starving. Of the consequences of the above four events, Gunasekaran became a detached person who lives a life of anguish due to social, cultural, economic, and political depression forced onto him.

Vimala: Gunasekaran is sitting outside a railway station when Vimala comes out of the railway station. He approaches her to carry her luggage and runs away, but after going some distance, he takes only the food packet, drops the luggage, and runs away and to share the food with birds. Vimala observes this from afar and gets to know his good qualities. So, she meets him alone and invites him to her house, and asking what is his problem.

The public misconstrues Gunasekar, but Vimala rationally observes his behavior and advises him to make him realize his mistake.

Gunasekaran: *This society is a beggar’s monastery, a madman’s inn, and a thieves’ cave. Why should I feel for society? Why should I do welfare for it? I’m a poor man. All I want is for my sister to have a good life.*

Vimala: *Yes, society is a beggar’s monastery, but you don’t have a vessel to beg with. Yes, it is a madman’s inn, but you*

don’t know how to throw a stone. And it is a thieves’ cave, yet you don’t know how to wield a stick. Unbeknownst to yourself, you have become a fool in this society. There are so many such Kalyani’s in this land, but you care only about your sister. There are so many sisters in pain, yet you don’t feel sorrowful for them (The Self-Respect Thoughts - the Socio-Cultural Changes, Figure 7. left). You see the rough edges in society, yet you don’t come forward to smoothen them out. You were made a poor man to understand their pain. If you want to revolutionize the country, you shouldn’t become one with the insane. Rather you should question it.

Gunasekaran surprised by her advice, asks from where did she learn all these profound things?

Vimala: *All from my ‘Anna’. Yes, I have a brother. Discourse of Vimala: My family is very different. My father doesn’t care about political power but is concerned the society (Periyar). But my brother (Anna) is a modern thinker (Acceptance of the leadership of Anna - the Socio-Political Changes-Figure 7. right). I am his sister.*

Gnanasekaran: The character of Gnanasekaran is associated with intense Dravidian politics. His statement signifies the injustice faced by the Tamil people in their motherland who live a nomadic lifestyle. The character revolts against social ignorance

by assembling all the nomads to raise their voices for basic rights. The events happening to Gnanasekaran embody the suppression by the newly formed central power and his forceful attitude is a resistance to the prolonged domination of Brahminism.

Gnanasekaran: “There is no place for one born in a land that welcomes all. As long as there are heartless people like you, there is no place for humanity, no place for conscience, no place for love and virtue in this country”.

The discourse of Gnanasekaran: We should raise our voices and get our rights to vote. His voice for social justice in the refugee camp is an announcement of a new government that will be formed in the future. The refugee camp indicates the central power and the ‘Santha Nayagi’ Care Home that opened at the end of the narration is the Author’s code of the future Government under the Dravidian ideology that upholds social justice. Gnanasekar, who goes to collect funds from the public for the conference of beggars, insists on gaining political power as soon as possible. When he comes to meet the judge to get funds, he meets Vimala and says that the time is near for the beggar to become a minister.

Gnanasekar: Tell sir that we are going to conduct the beggar conference. I have asked for donations for it. Vimala: Laughs. Gnanasekar: Why are you laughing? You laugh to yourself, wondering if all the beggars are going to hold a conference together. As it is now, in a few days the beggar will become a minister.

Gnanasekaran serves as a representation of the nomadic people who strive and struggle for basic rights in their motherland and the people who are yearning for political changes in the state of Tamil Nadu.

5.2. B) The Author’s codes on Kalyani: Event-1:

Kalyani requests her father to change her marriage date for the presence of her brothers. The discourse of her father: “No. It was fixed by Iyar (Brahmin Priest)”. This expression shows that this family has a strong bondage to the Brahmin system. After marriage, her father and husband die, and she struggles for life with her infant child. The following structure of the narration emphasizes the hardship of a woman in the patriarchy-centered world and the current status of women in society.

Event:2 The wretched Kalyani opens a tiffin stall (Idli Kadai) for her living. When a North Indian money lender is forced to reimburse the money that was borrowed by Kalyani, a young man helps her debt and later he tries to abuse Kalyani. Dialogue: “Is it the right thing to behave like this to a bereft woman?”

Event-3: Being a housemaid, again she gets molested by her Master. Dialogue: “Q. Master, you are an elite man?” A. “that is why I behave like this”.

Event-4: She asks for milk for her child at a house, begging for biscuits from a rich man, but she gets refused. Finally, she reaches the judge’s home at the time of a dinner party again she gets disregarded. Dialogue: Oh elites...you love the affluent people, instead

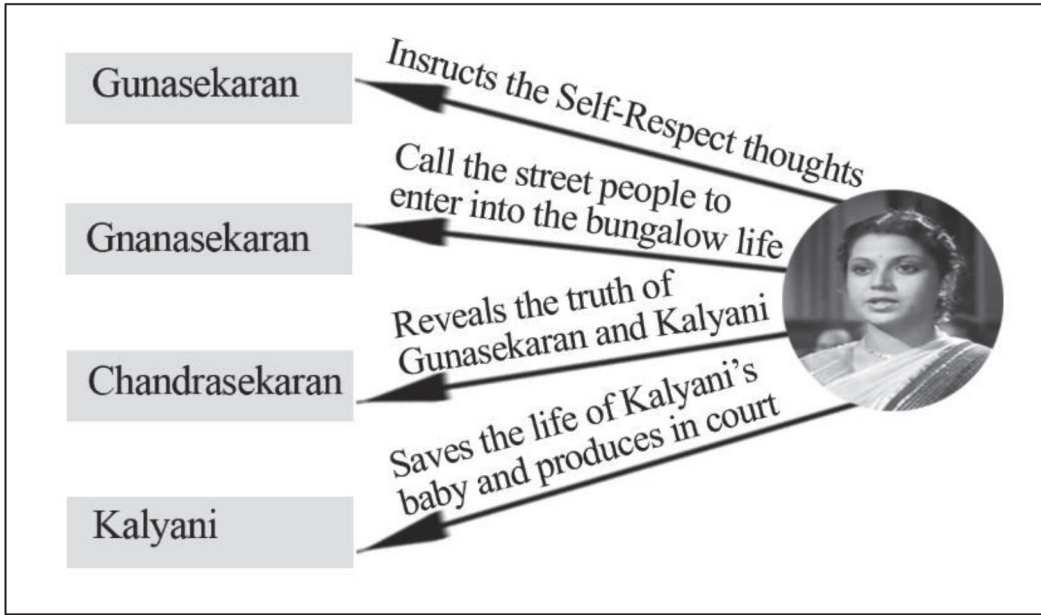

Figure 9. Vimala is the plot point of the narration

of the indigent, oh... cherished who preach about Hell and heaven! If there is Hell, it is the right place for you!!

Event-5: Weary and hopeless, Kalyani ends up seeking help in a temple. The priest also tries to abuse her. She decides to kill her child and commit suicide. When she throws her child in the river, she gets arrested by the police and is brought to the magistrate.

Gunasekaran reaches his hometown and hears the news of his sister being widowed and decides to sit in front of her idly shop on a stone.

Event-1 He sleeps under the shade of the stone and promises to himself to protect his sister like the way the stone protects him. Dialogue: "This supportive stone is my house; I will be shade for my sister".

Event-2: Gunasekar saves Kalyani from her misery after hearing her cries coming from her house. Unable to bear the humiliation of

Kalyani, she leaves the house where she was staying and goes for another job.

Event-3: After hearing the public gossip that Kalyani is liaising with Gunasekar, he runs towards Kalyani's house to tell her, "I am your brother". He is stunned to not find her of the house and tries to search for her. **Event:4** Gunasekaran comes to know about everything that happened to his sister. Enraged, he goes to the temple and tries to kill the priest.

When society deprived Kalyani and pushed her to end her life, she ran for help and faced continuous rejection from all sides. But, when she attempts to kill the life of her child first to carry on with her suicide, she is questioned by the government. Chandrasekaran the judge states that she has no right to take the life of her child, this makes her revolt against the judge questioning him back asking what right does the society have to force her to death by

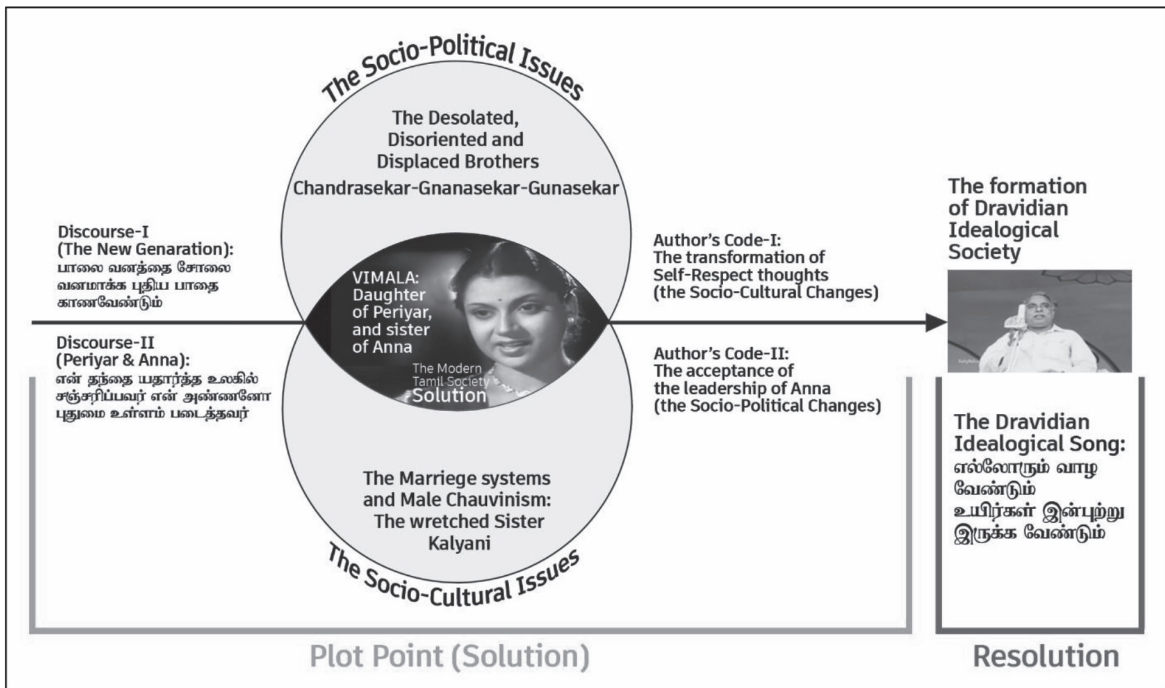

Figure 10. Vimala (the modern Tamil society) is the solution to the resolution

denying help. The characters reveal the social rejection and the ignorance that has made them face social and economic depression.

5.3. A). The Socio-Political Tragedies Of The Brothers, The Socio-Cultural Forces Of The Sister, And The Transformation By The Self-Respect Stimulation

The daughter of Periyar and sister of Anna, Vimala is the plot point of the narration and a symbol of modern Tamil society with the richness of Self-Respect thoughts. All the characters in the narration are connected with Vimala.

Gunasekar's deception by a fashionable young woman and his younger sister's sufferings are created by society's incapacities to support women. Gunasekar is only worried about his younger sister's life. But he has no regrets about the situation

of so many sisters in the country. Sharing in the suffering of others and liberating the oppressed are Dravidian principles. Vimala's advice is to become socially conscious according to the Dravidian principle. Kalyani requested her father to change the date of her marriage, he replied that 'it is the date set by Iyer and cannot be changed'. She could not live comfortably in a social system created by male dominance. The character Gunasekaran, experienced social depression due to the selfish attitude of society, whereas his sister Kalyani faced gender depression due to the chauvinist society. Here, it can be said that the conjoined depiction of Gunasekaran and Kalayani demands the need for social justice. Vimala's argument with Gunasekaran is the deliverance from the scio-cultural forces and to be rational thinkers. Vimala is also indirectly connected with Kalyani through Gunasekaran. The narrative structure connects when Kalyani is

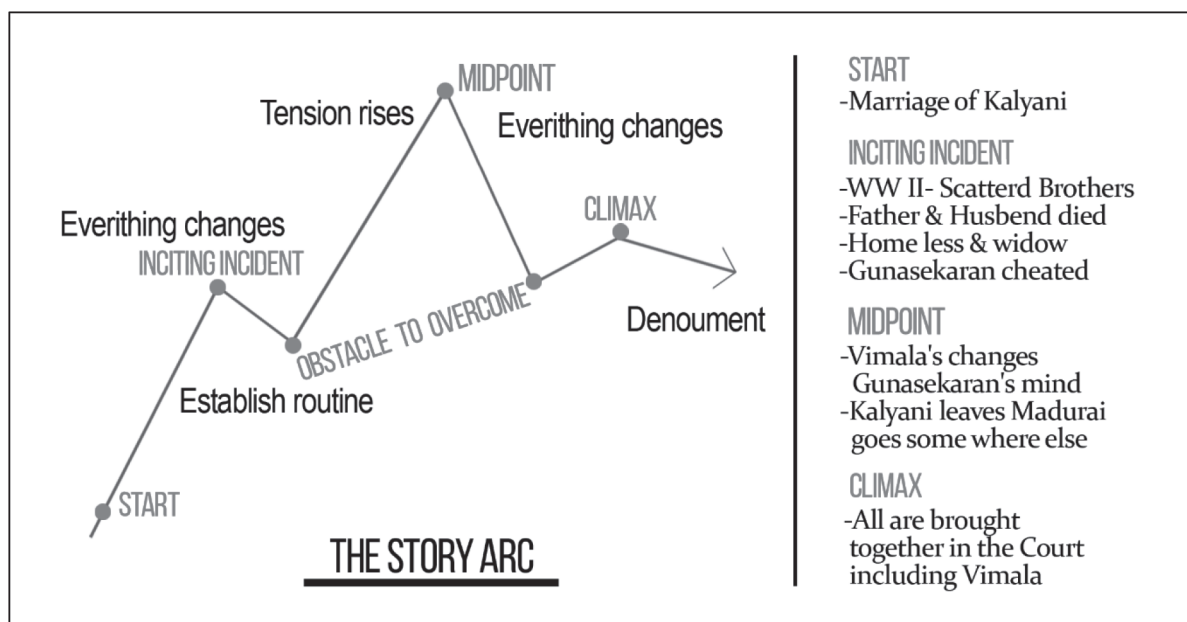

Figure 11. The script Parasakthi (1952) in the three-act structure (F.C.Malby, 2014)

distraught and throws her child into the river, Vimala saves the child and helps her at the right time in the court.

According to the narrative structure of this film, Vimala goes to the court and helps Gunasekar and Kalyani uncover the truth, and then she meets Chandrasekar to show the child along with their family members. Vimala is a solution in this narration as well as she insists that Tamil society should transform based on the Self-Respect thoughts and accept the leadership of Anna. Every word Vimala says to the family members is imbued with the essence of the Self-Respect movement. socio-political effects and socio-cultural effects have robbed this family. Therefore, their family needs self-respect movement principles, and a new path should be set for social change. Vimala says to Gunasekaran

“பாலைவனத்தை சோலைவனம் ஆக்க புதிய பாதை காணவேண்டும்.

The narrator intends to connect Vimala, the daughter of Periyar and the sister of Anna to all the members of the family. Gnanasekar represents the oppression from the central government in his motherland. Having a strong political inclination has been a symbol of the Tamil people who have been fighting for social justice for a long time. When the family is reunited with the well-settled elder brother, Gnanasekaran who was affected by the external and internal political forces and lived on the streets, wanted to go back into street life. Vimala tells him that instead of going to the street bringing the street people to the bungalow is real progress. He went out to call the underprivileged people to the bungalow.

5.3. b). The substances of the plot points and songs The plot point is a technical term behind the process of screenwriting to create attention in the mind of a reader/spectator and to segment the

plot into three parts known as a Three-Act Structure. It was popularized by Syd Field in 1979. “The three-act screenplay structure is a storytelling method that goes back to Aristotle's dramatic theory as outlined in Poetics. It is loosely defined as a narrative with a beginning, middle, and end. We can also think of the three-act structure as the Setup, the Confrontation, and the Resolution” (Arcstudiopro, 2024). Though these modern terms are practiced in present academia, the research tries to connect the script of Parasakthi (1952) to fit into this theoretical frame.

Start (establish routine): The plot starts with the marriage of Kalyani

Plot Point-I: Inciting incidents (everything changes): The brothers were scattered during World War II. Returning to his motherland, Gunasekaran is deceived by the deceit of a fashionable woman. After Kalyani's marriage, her husband and father die. Manikam Pillai's house is seized after selling the house, making Kalyani's wedding a luxury. Kalyani is widowed with her infant and orphaned without a home.

Midpoint (tension rises): Vimala's friendship changes Gunasekaran's mind, but Kalyani leaves Madurai due to the insults she has suffered.

Plot Point-II: The obstacle to overcome (everything changes): Unable to bear the humiliation, Kalyani throws the baby into the river tries to commit suicide and is arrested. Gunasekaran attacks the temple priest who is responsible for Kalyani's plight.

Climax: Kalyani, who was arrested for murder, and Gunasekaran, who was arrested for assaulting the temple priest, are

produced in the court. Judge Chandrasekaran is conducting the trial. Vimala goes to the court with the child to tell them that the child is alive and that Kalyani and Gunasekar are not criminals. All are brought together while Gnanasekaran, who unites the beggar-affected crowd and fights for their rights, comes to the judge's house to seek donations for their conference. All, the Chandrasekaran family including Vimala come together.

Denouement (Resolution):

Chandrasekaran and the siblings talk about Gunasekaran's marriage once they are united as a family. When Vimala wanted to go back to her home Gunasekaran, in a playful manner, ties his coat and Vimala's saree with a big rope, unbeknownst to her. This causes her to stumble. Gunasekar's brother sees this and makes fun of them.

Gunasekaran's sister-in-law: “Why brother? Why is the rope so big? Just a small rope is enough for her neck, and apply some turmeric on it...”

Gunasekaran: All that is not necessary, two garlands and one orator are enough, and the marriage will go well.

There are deeper meanings behind this because Manikam Pillai sold his house to have Kalyani's wedding lavishly. When Kalyani asked him to change the marriage date after seeing the delay in the arrival of her brothers from Rangoon, he said that it was appointed by Iyer and we could not change it. From this, it is clear that Manikam Pillai's family followed Brahminical ritual systems.

Secondly, the narrator has coded the background of the woman who cheated

Gunasekaran at Madras. He has constructed that the woman was from a Brahmin background with some contemporary ideas. In the hotel room, when Gunasekar says that he is going to the cinema, she criticizes the cinema harshly saying “I do not like cinema at all and that if there is a society to opposes it, I will be the leader of it. But I love Bharatnatyam and music which are necessary for our nation's needs”. She shows her belief in music, dance, and cinema. She tricks Gunasekaran by saying that there is a concert this evening and you can come with me to attend it. Being a thief, it is not necessary to tell her belief in art and cinema. But the narrator wants here through the character to indicate who is responsible for all the suffering that has been going on for a long time in Tamil people.

The discourse of the woman has incorporated Rajaji's opinion on cinema. During the 1940s while Brahmin filmmakers made cinema for commercial profits followed by Bombay, Anna instigated Tamil dialogues in cinema to the extent of converting cinema sheds into classrooms. Even the illiterate people spoke beautiful Tamil because of Anna's luminous dialogues. When the Dravidian intellectuals became filmmakers in the same era, Rajaji explained his views to Kalki Krishnamurthy ‘There are three things you should avoid on the advertisement pages of your magazine Cigarettes, Cinema, and liquor’ (Dinamani, 1998, Deepavali special issue). Rajaji believes that cinema is associated with cigarettes and alcohol. But for the Dravidian ideologists cinema for social change (V.M.S.Subagunarajan,2009). Periyar put forward a request in 1929 at the

Chengalpattu conference that self-respect thoughts should be expressed in cinema (Rathinagiri, 1997, pp45).

Early Tamil cinemas spoke the Aryan-tinged Tamil language. Hindu mythological stories were taken up for commercial purposes. The Brahmin-run press praised cinema a lot. Also, Aryan ideas were mixed into Tamil literature and films were made. In the 1940s when Brahmin dominance began to rear its head in cinema,

Periyar wrote “*The ‘visual systems’ of cinema and drama which is worse than music, detrimental to the Tamil people*”, and “*it would be better if both were eradicated from Tamil Nadu*”. “*Can bhajan songs and God’s lascivious scenes be the solution for this country and its people who are so deficient and disgraceful*”? (Periyar, 1944).

Periyar wanted film stories and songs to be uplifting for the weak and an art form for the poor. He wrote about Thyagaraja Bhagavathar (Tamil film superstar in the the1940s) that

“*Although poets like Bharathiyar, Bharathidasan, and Muthuthandavar gave great Poems, Bhagavathar has the unique honor of singing in such a way that common people can easily understand the meaning. He entertained the people of our country who were working hard from morning to evening and lying in their huts in great distress with broken bones and hungry feelings. And he made them sing even for a short time in their huts with his sweet voice*” (Periyar,1945 Kudiyarasu).

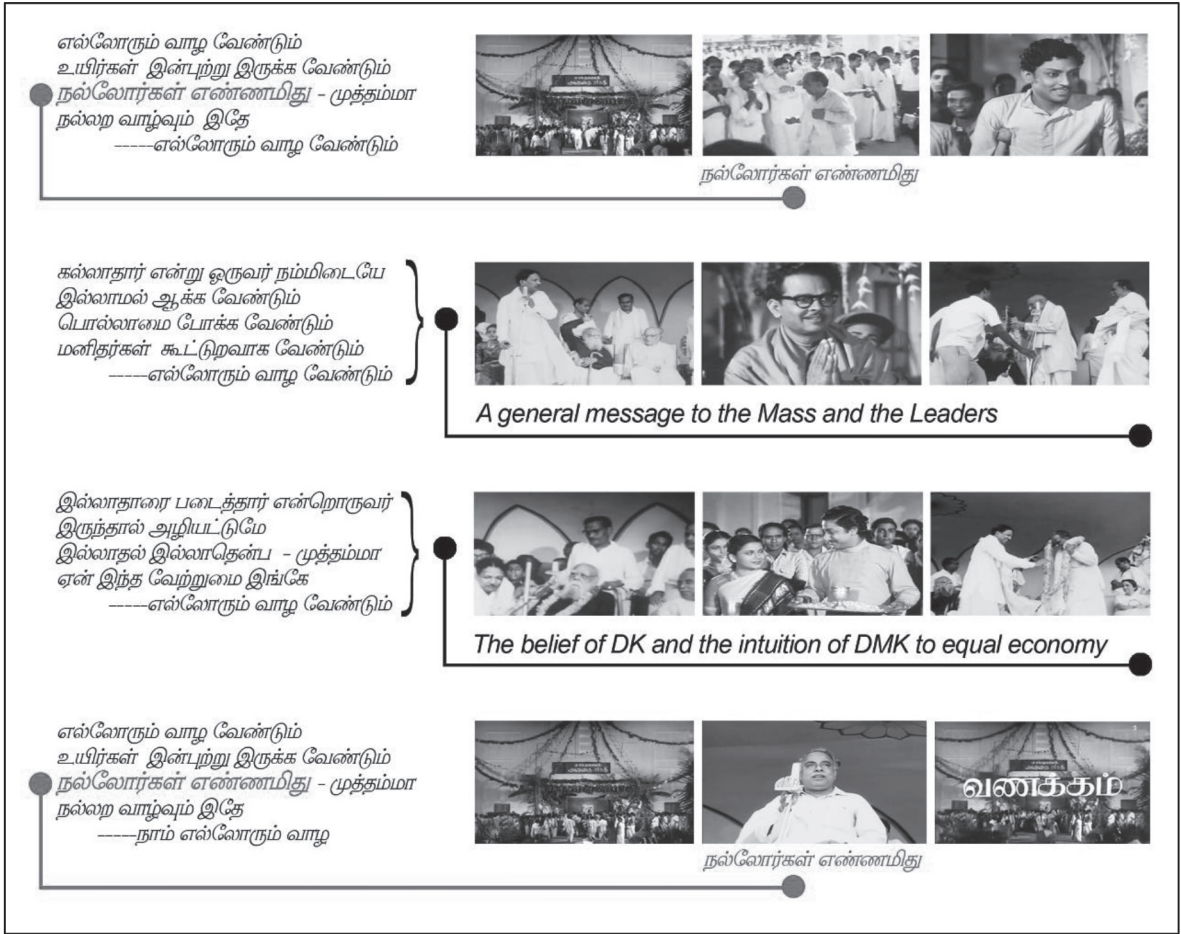

Figure 12. The assemblage system (beginning to end) emphasizes Anna as a denouement.

The Dravidian movement wanted to use cinema to help with the progress of the poor. The woman who cheated Gunasekaran is loathing cinema but revelry uses the art. In the concert, the lyrics of the song start with “O Rasikkum Seemane” (oh tasting rich man...) just to explain how the wealthy use music and dance for their luxuries and to earn money. The narrator has cleverly constructed the plot point-I, the place where the tragedy happens where the art is used for the luxuries of the rich rather than for the masses. So Gunasekar's misfortune refers to the economic and social manipulations of the Aryans. Gunasekaran's marriage is an answer to two kinds of scams. The stolen possessions of Gunasekaran and his disappointment

have long been a sign of the mendacity on the Tamil people by the Aryans, but Vimala makes him a rationalist with her forward thinking and the Self-Respect marriage takes place in the house of Manikam Pillai, who was occupied Brahmanical system.

Finally, Gnanasekar, who wants political change for the downtrodden of society, leaves the house saying that this luxurious mansion life does not suit him and he prefers to be with the street beggars. Vimala mentions that bungalow men should not become mendicants, Rather, they should become bungalow men. Gnanasekaran goes out saying that he is going to invite all the mendicants to the bungalow. The

event of the conversion of mendicants into bungalows culminates in the inauguration of the 'Shantanayaki Orphanage' where all the contemporary leaders of the 1950s appear. The film ends with the big close-up face of Anna. It is presented as a decision for political change. The 'Santhanayagi Orphanage' is a dream place of the Dravidian Political Power for the people of the motherland.

The film starts with the song 'Vaazhga Vaazhgate... namm Dravidanadu' (Long Life Dravidian Country) and ends with the Dravidian ideologic song 'Ellorum Vaazhavendum' (everyone should live). In the beginning, the bridegroom invites those who are scattered in the neighboring countries to return to their motherland. Chandrasekaran's family scattered by the socio-political tragedies and socio-cultural forces is a symbol of the Tamil people scattered around the world and the people who resist the domination of the Central power and the cultural domination of Brahminism within their motherland should live a peaceful life with Self-Respect thoughts in their motherland.

The song 'Everyone Should Live' is a dream song for the state based on the Dravidian movement. Each line of the song is chosen to be a vision for political change. The song scene is a hybrid form of the aesthetic objects (film footage) and the real-world events taken from the public. It was created by the Assemblage editing system, giving an elegant meaning.

"Assemblage is a multiplicity which is made up of many heterogeneous terms that establish liaisons, and relations between them" (Deleuze and Parnet, 1987).

The Lyrics of the song:

- Everyone should live - Life should be enjoyable - This is what the will of good people - This is the good state of life .....Everyone should live.

- Illiterate should be removed - Evil deeds should be removed - Humans need to be cooperative .....Everyone should live.

- If there is one who created the indigent, let him perish - In this land, there should be no indigent people - Then, why do these differences exist? .....Everyone should live.

- Everyone should live - Life should be enjoyable - This is what the will of good people - This is the good state of life .....Everyone should live.

Whenever Anna appears on screen the lyric line 'Nallorgal Ennamidhe' is synchronize. At the beginning of the song when Anna enters, and at the end of the song when Anna's big image is shown the same line is synchronized. The second stanza presents common ideas and emphasizes the fundamental need for social progress. It is a message from the Dravidian political stand to the public and political leaders. In the final stanza, while explaining the principle of DK, the principle of atheism is discussed and the image of Periyar

is shown. At the same time, Vimala and Gunasekaran looking at each other while listening to Periyar's speech illustrates their acceptance of Dravidian movement ideas. In the next line of the same stanza, 'In this land, there should be no indigent people' is synched with Ann and Kalaignar M Karunanidhi appearing.

At the end of the song, the film closes with a big close-up shot of Anna as the final solution for everything.

6. Conclusion

In the beginning of the movie, it is shown the tragic events faced by the Tamil people during the Second World War. But the tragedy that Gunasekaran, Kalyani and Gnanasekaran are going through is not only due to war, it is the struggle of the people of Tamil Nadu for a long time. Rather than talking about world politics, the political environment of the new India and the anarchies against women that have been perpetrated for a long time are the main ones. The portrayal of the three sons, the daughter, and the character Vimala who proclaims to be a forward-thinking woman, stands as a tool for representing various issues of Tamil people in Tamil Nadu. Kalyani is shown as a problem faced by women of Tamil Nadu who are bonded culturally. Gunasekaran acts as a miserable person who lives a life of anguish due to social, cultural, economic, and political depression forced onto him. Gnanasekaran's dialogues are a longing for the Dravidian ideological political power for people who are struggling for basic rights in the motherland. Chandrasekar portrays the life of well-settled and highly positioned people who wish to help their families but are tied up by the government to stick only with people of their range. Vimala the daughter of Periyar and sister of Anna a character who acts as an exposure of Self-Respect inheritance is an element that brings together all the family members through her forward-thinking ideologies.

The character emphasized the insignia of the modern Tamil society enriched by Self-Respect in the newly formed India. The dialogues of Vimala with Gunasekaran in the midpoint (in her house) are the craft with a careful consciousness of Periyar and Anna.

“எங்கள் குடும்பமே வேடிக்கையானது...
என் தந்தை ராமன் ஆண்டால் என்ன
இராவணன் ஆண்டால்
என்ன என்ற யதார்த்த உலகில்
சஞ்சரிப்பவர் என் அண்ணனோ
புதுமை உள்ளம் படைத்தவர், அவருடைய
தங்கை நான்”

This expression of Vimala is only on the political stand of DK and DMK. While there is a difference in opinion to be a political party, there is a strong genealogical bond toward the Self-Respect movement. The expression of Kalaignar M Karunanidhi in 1971, after the achievement of DMK is interlinked with the dialogues of Parasakthi(1952) which became a reality.

‘Periyar and Anna are the only two who... made us regain our self-respect, made us Tamilians and made us walk once again as men’- (M Karunanidhi, Murosoli, February 25, 1971)

The character Gnanasekaran resists socio-political tragedies and the characters Kalyani and Gunasekaran are oppressed by Socio-cultural forces. The dialogues used by the characters show that the film is a means revolutionary for social justice, but the elements undertaken to establish the revolutionary act and ideology have the aspects of the theory of Anna “DMK would be the same as that of the DK. “Thikavum Thimukavum Irattai Kuzhal Thuppakki” (The DK and DMK are double-barrels of a gun)”. The powerful dialogues used by the narrator are distinguished rifles of DK & DMK to inject political consciousness.

“The DK priority was the re-structuring of society through socio-cultural reform. The DMK also espoused these goals but the emphasis was more on reform through

political means” (D.B.S.Jeyaraj, *Daily mirror-2024*).

The dream of Dravidanadu (the opening song of the film) is realized with the establishment of ‘Santhanayagi Orphanage’ (the Dravidian political power in Tamil Nadu) in Parasakthi (1952). The closing song indicates peace and equality for all under the Dravidian political power and the changed situation was achieved in 1967.

“*The plain-speaking Periyaar was the first to acknowledge the changed situation. When asked “What constitutes Dravida Nadu now?” by the press, Periyaar replied bluntly “Whatever that remains of the old Madras State is the new Dravida Nadu now”* (D.B.S.Jeyaraj, *Daily mirror-2024*).

This quote of Periyar can be applied to the political stands of the people of Tamil Nadu ever within the newly formed India and the idea of the ‘Santhanayagi Orphanage’ (the Dravidian political power in Tamil Nadu) which was narrated in Parasakthi (1952).

*****

References:

Bala, A. (2011). *Ulaga Cinema Varalaru*. Puthiya Konam, Chennai.

Baskaran, S. T. (1996). *The Eye of the serpent: An introduction to Tamil cinema*. East West Books (Madras).

Cybil, K. V. (2018). *Cinema and the Political: Deleuze and the Desire of Documentation in the Third World*. *Deleuze and Guattari Studies*, 12(1), 84-103.

Desai, J. (2004). *Beyond Bollywood: The cultural politics of South Asian diasporic film*. Routledge.

Doffegnies, A. (2013). *Cinema in the sculpting of the South Asian self: a textual reading*. *The South Asianist Journal*, 2(3)

Era.Sezhiyan, (2010). *MK.Thiyagaraja Bhagavathar*, Aazhi Publishers, pp 61-62, Pub No 59.

Eswaran. S, & Thirunavukarasu. (2020). *Tamil Cinema Vimarsanagal: 1931-1960*. Nizhal – Pathiyam Film Academy, Chennai.

Eswaran. S., & Thirunavukarasu. (2020). *Tamil Cinema Vimarsanagal: 1931-1960*. Nizhal – Pathiyam Film Academy, Chennai.

Hardgrave Jr, R. L. (1973). *Politics and the Film in Tamilnadu: The Stars and the DMK*. *Asian Survey*, 13(3), 288-305.

Hardgrave Jr, R. L., & Neidhart, A. C. (1975). *Films and political consciousness in Tamil Nadu*. *Economic and Political Weekly*, 27-35.

Holt, A. R. (2016). *A secular Tamil saint? Karunanidhi’s use of divine imagery in Dravidian politics*. *The Journal of Hindu Studies*, 9(2), 226-248.

Hughes, S. (2006). *House full: Silent film genre, exhibition, and audiences in south India*. *The Indian Economic & Social History Review*, 43(1), 31-62.

Hughes, S. P. (2007). *Music in the age of mechanical reproduction: Drama, gramophone, and the beginnings of Tamil cinema*. *The Journal of Asian Studies*, 3-34.

Hughes, S. P. (2010). *What is Tamil about Tamil cinema?* *South Asian Popular Culture*, 8(3), 213-229.

Hughes, S. P. (2010). *When the film came to Madras*. *BioScope: South Asian Screen Studies*, 1(2), 147-168.

Jeffrey, R. (1997). Tamil: Dominated by Cinema and Politics. *Economic and Political Weekly*, 254-256.

Kalorth, N. Screen Shifts In Recent Tamil Cinemas: The “New” New Wave.

Müller, M. (2015). Assemblages and Actor-networks: Rethinking Socio-material Power, Politics and Space. *Geography Compass*, 9(1), 27–41.

Paige, A. (2010, November). Fashioning a Filmi Folk: Dravidianism, Democracy, and Musical Stereotype in Early Tamil Cinema. In *Society for Ethnomusicology annual meeting*, Los Angeles, CA, November.

Pandian, M. S. S. (1991). Parasakthi: Life and times of a DMK film. *Economic and Political Weekly*, 759-770.

Pandian, M. S. S. (1996). Tamil cultural elites and cinema: Outline of an argument.

Pillai, S. E. (2015). *Madras Studios: Narrative, Genre, and Ideology in Tamil Cinema*. SAGE Publications India.

Pillai, S. E. (2012). The 1970s Tamil cinema and the post-classical turn. *South Asian Popular Culture*, 10(1), 77-89.

Ravi, S. (2008). Tamil identity and diasporic desire in a Kollywood comedy: Nala Damayanti (2003). *South Asian Popular Culture*, 6(1), 45-56.

Sivathamby, Karthigesu. (1971). *Politicians as Players*, Vol.15, No.2, *Theatre in Asia*, 212-220.

Sivattampi, K. (1981). *The Tamil film is a medium of political communication*. New Century Book House.

Stam, R. (1991). Eurocentrism, Afrocentrism, Polycentrism: Theories of third cinema. *Quarterly Review of Film & Video*, 13(1-3), 217-237.

Subagunarajan, V M S, (2009), *Dhiravida cinema*, Kayal Kavin Books, Chennai.

Thamarai Manalan. N, (2018). "Role of Justice Party in Tamil Nadu Politics", (www.jetir.org), ISSN:2349-5162, Vol.5, Issue 5, page no.943-948.

Thandhai Periyar (2015). – *Life and Service (Original Tamil)*. National Book Trends, India.

Web references:

[https://www.dailymirror.lk/DBS-Jeyaraj-Column/Split-in-dravidian-movement-Andthe-decline-of Tamil separatism/192-142327](https://www.dailymirror.lk/DBS-Jeyaraj-Column/Split-in-dravidian-movement-Andthe-decline-of-Tamil-separatism/192-142327)

<https://jenbonhomme.medium.com/narrative-arch-f4636a66c922>

<https://fcmalby.com/2014/05/14/narrative-arc-shaping-your-story/>

<https://www.arcstudiopro.com/blog/three-act-structure-in-screenwriting>

Interviews:

Kalaignaanam, Veteran Script writer, Tamil Film Industry.

Raasi Azhagappan, film maker, Tamil Film Industry.

Dr. Senthalai Naa Gouthaman, President, Paavendar Peravai, Sullur.

Naren Kumar N L, Film Scholar, Periyar University.

For all these reasons, I am confident than an opening to the secrets of the Indus script has been achieved:

We know that the underlying language was Proto-Dravidian and we know how the script functions.

I hope that at this stage, scholars who speak Tamil and other Dravidian languages as their mother tongue will actively participate in this exercise and develop it further”.

*(A Dravidian Solution to the Indus Script problem
World Classical Tamil Conference – Jun 25 2010,
Coimbatore, Tamil Nadu, Union of India).*

Prof. Dr. ASKO PARPOLA
University of Helsinki, Finland.

தமிழகத்தில் சமூகநிலை (13ஆம் நூற்றாண்டு முதல் 18ஆம் நூற்றாண்டு வரை)

பேரா. கே. கே. பிள்ளை

(தமிழ்நாட்டுப் பாடநூல் நிறுவனத்துக்காக எழுதப்பட்ட 'தமிழக வரலாறு - மக்களும் பண்பாடும்' என்ற ஆராய்ச்சி நூலில் இருந்து, 17ஆம் கட்டுரையான 'தமிழகத்தில் 13 முதல் 18ஆம் நூற்றாண்டு வரை சமூகநிலை' என்ற பகுதியின் மீள்பதிப்பு)

கட்டுரைச் சுருக்கம் (திராவிடப் பொழில் ஆசிரியர் குழு எழுதியது)

தனித்தன்மை தமிழ்நாட்டின் வரலாறு என்பது வெறுமனே மன்னர்களின் வாழ்வும் வரலாறும் மட்டுமல்ல; தமிழ் மக்களின் சமூகநிலையும் சமூகவாழ்வும் உள்ளடக்கியதே ஒட்டுமொத்தமான தமிழ்நாட்டின் வரலாறு. "நாடா கொன்றோ காடா கொன்றோ, அவலா கொன்றோ மிசையா கொன்றோ, எவ்வழி நல்லவர் ஆடவர் (மக்கள்), அவ்வழி நல்லை வாழிய நிலனே" என்று பேசும் புறநானூறு. ஆதலின், ஒரு நாட்டின் வரலாறு என்பது, அந் நாட்டு மக்களின் வழிவழி வந்த சமூக வரலாறு என்பதே.

தமிழ்நாட்டின் நெடிய வரலாற்றில், சங்ககால வரலாறு கடந்து, இடைக்கால வரலாறும் கடந்து, 13ஆம் நூற்றாண்டு முதல் 18ஆம் நூற்றாண்டு வரை உள்ள காலத்தின் சமூகநீட்சி தான், இன்றளவும் தமிழ்ச் சமூகத்தின் அடிநாதமாய்க் கோலோச்சிக் கொண்டுள்ளது. அச் சமூகநீட்சிகளுள், சாதி என்னும் சமூகநோய் இந்தக் காலத்திலும் முற்றிலும் மறையாது, ஆங்காங்கே ஆட்டுவித்துக் கொண்டுள்ளது.

13ஆம் நூற்றாண்டு முதல் 18ஆம் நூற்றாண்டு வரையுள்ள தமிழ்நாட்டின் காலம் மிகவும் குழப்பமானதொரு காலமாகும். ஆரிய மதம் வகுத்த பிராமணர்கள் முதலான பல சாதிப் படிநிலைகளோடு, பிற மதங்களும் தமிழ்நாட்டில் காலூன்றியதால் விளைந்த சமூக மாற்றங்கள் பலவும் ஆய்வுக்குரியவை.

அதிலும் குறிப்பாக, இடங்கை x வலங்கைச் சாதிப் பூசல்களால், தமிழ்நாட்டு மக்களின் சமூகவாழ்நிலை என்பது பெரிதும் மாறிப் போனது. அதுவே, இலக்கியம், இசை, கலை, கல்வி, வணிகம், சமயம், அரசியல், அதிகாரம் என்று சமூகத்தின் பண்பாடு மற்றும் நாகரிகத் தளங்கள் யாவற்றிலும் எதிரொலித்தது. அதன் பலதரப்பட்ட புள்ளிகளை, இக் கட்டுரை நுட்பமாக ஆய்ந்து நோக்குகிறது.

நூன்முகம்: நூலைப் பற்றி ஆசிரியர் எழுதிய நூன்முகத்திலிருந்து, இக் கட்டுரைக்கான நோக்கினை மட்டும் திராவிடப் பொழில் ஆசிரியர் குழு தொகுத்தது)

“தமிழாய்ந்த தமிழ்நாட்டின் வரலாற்றில் 15 முதல் 18ஆம் நூற்றாண்டு வரை உள்ள காலம் மிகவும் குழப்பமானதொரு காலமாகும். தமிழகத்திலேயே கிடைக்கக் கூடிய சான்றுகளைவிட இஸ்லாமியப் பயணிகளும்

ஐரோப்பியப் பாதிர்களும் தரும் குறிப்புகள் மிகவும் பயனளிக்கக் கூடியனவாகவுள்ளன. எனினும் அவை யாவும் எதையும் சீர்தூக்கிப் பார்த்து எழுதப்பட்டன என்றோ, வரலாற்றுக் கூறுகள் அனைத்தையும் விளக்குவன என்றோ கூறுவதற்கில்லை.

இடைக்கால வரலாற்றில் கல்வெட்டுச் சான்றுகள் பெரிதும் பயன்பட்டு வந்துள்ளன. இக்கல்வெட்டுகளுள் பெரும்பாலான

கோயில்களுக்கும் மடங்களுக்கும் மக்களும் மன்னர்களும் வழங்கிய கொடைகளையே குறிப்பிடுவனவாகும். ஆகவே, அவற்றைக் கொண்டே தமிழ்ச் சமுதாயத்தின் வரலாறு ஒன்றை வகுக்கக்கூடும் என்று சில வரலாற்று ஆசிரியர்கள் கூறுவது பொருத்தமானதன்று.

எப்படி இலக்கியங்களில் காணப்படும் வரலாற்றுக் குறிப்புகள் அவ்வளவும் நம்ப முடியாதனவோ அப்படியே கல்வெட்டுச் செய்திகள் அவ்வளவும் நம்பத்தக்கன அல்ல. கல்வெட்டுகள் அவ்வப்போது பிற்காலத்தில் மாற்றி மாற்றியமைக்கப்பட்டதுமுண்டு. மேலும் ஆயிரக்கணக்கான கல்வெட்டுகள் இன்னும் வெளியிடப்படாமலேயே உள்ளன. எனவே, இந்நிலையில் கல்வெட்டுச் செய்திகளை மட்டுங்கொண்டு திட்டமான வரலாறு ஒன்றை வகுக்க முயல்வது சேற்றிலிட்டதுடன் போலாகும். கல்வெட்டுச் செய்திகள் தனிப்பட்ட இலக்கியச் சான்றுகளாலும் வேறு குறிப்புகளாலும் உறுதி செய்யப்படுவது நலமாகும்.

கட்டுரைத் தோற்றுவாய்:

தமிழகத்தில் பதின்மூன்று முதல் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டு வரையிலான கால அளவில் மக்கள் சமுதாயத்தில் பல துறைகளிலும் ஏற்பட்டுள்ள மாறுதல்களானவை நாட்டின் வரலாறு, மொழிவளர்ச்சி, அயலவரின் தொடர்பும் அரசாதிக்கமும், கிறித்தவர் இஸ்லாமியருடனான உறவுகள் ஆகியவற்றுடன் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டுள்ளன. மன்னர்களும் மக்களும் தொடர்ந்து கோயில்களுக்கும், மடங்களுக்கும், பிராமணருக்கும் தானங்கள் அளித்து வந்துள்ளனர்.

வலங்கை - இடங்கையினரின் பூசல்கள் ஓய்ந்த பாடில்லை. அரசர்கள் அடிக்கடி அவற்றில் தலையிட்டு அவற்றைத்

தீர்த்து வைக்க வேண்டிய நெருக்கடியும் ஏற்பட்டுள்ளன.¹

பிராமணர்கள்:

பிராமணர்கள் மன்னரிடமும், குறுநில மன்னரிடமும் சிறந்த தொண்டர்களாகவும், வரும்பொருள் உணர்ந்தவர்களாகவும், திருவருள் பெற்றவர்களாகவும் நடந்து கொண்டனர். சோழப் பேரரசர்களைப் போலவே விசயநகரப் பேரரசரும், நாயக்கர்களும் பிராமணருக்குப் பேராதரவு தந்து வந்தனர்.² விசயநகர சோக்கநாத நாயக்கன் திருவானைக்காச் சங்கர மடத்துக்கு நிவந்தங்கள் அளித்துள்ளான்.³ அம் மடத்தில் சோறு, தோசை, அதிரசம், சுகியன் ஆகியவை நிவேதனம் செய்யப்பட்டன.

விசயநகரப் பேரரசரும், நாயக்கரும், போசளரும் தமிழகத்துடன் அரசியல் தொடர்பு கொண்ட பிறகு, தெலுங்கரும் கன்னடியரும் ஆயிரக்கணக்கில் தமிழகத்தில் குடியேறினார்கள். அவர்களுள் பலர் பிராமணர்கள். பிராமணர்கள் பெற்று வந்த தனிச் சிறப்புகளையும், செல்வாக்கையுங் கண்டும் மனப்புக்கைச்சல் இன்றியே ஏனைய குடிமக்கள் அவர்களுடன் ஒத்து வாழ்ந்தார்கள் என்று சில வரலாற்று ஆசிரியர் கருதுவர். அவர்களுடைய கருத்துப்பொருத்தமானதன்று. பிராமணர்கள் நேர்மையும், கூர்த்த அறிவும், கணிதப் புலமையும், உடற்கட்டும் வாய்ந்தவர்கள் என்றும், ஆனால் அவர்கள் இறுமாப்புடையவர்களாகி மக்களின் வெறுப்புக்கு ஆளானார்கள் என்றும் போர்ச்சுகீசிய வணிகர் ஒருவர் எழுதியுள்ளார் (கி.பி. 1537). அதை நோக்குமிடத்துக் குடிமக்கள் அவர்களிடம் முழுக்க முழுக்க நல்லெண்ணமும் நல்லுறவும் கொண்டிருந்திருக்க முடியாது என்று ஊகிக்க இடமேற்படுகின்றது.

முஸ்லிம்கள்:

தமிழகத்தில் முஸ்லிம்களின் குடியேற்றம் பதினமூன்றாம் நூற்றாண்டிலேயே ஏற்பட்டு விட்டதெனத் தெரிகின்றது. மாலிக்காபூர் படையெடுத்து வருவதற்கு முன்னரே முஸ்லிம்கள் ஆயிரக்கணக்கில் தமிழகத்தில் நுழைந்து பாண்டி மன்னர்களின் படைத் தொழிலிலும் ஈடுபடலானார்கள்.

முதலாம் மாறவர்மன் சுந்தர பாண்டியன் காலத்தில் (1216-38) ஒரு கழனிக்குத் 'துலுக்கராயன் குழி' என்று பெயர் வழங்கி வந்துள்ளது.⁴ மற்றும் அரபியர்கள், யூதர்கள், பாரசீகியர்கள், சீனர்கள், மலேயர்கள், போர்ச்சுகீசியர்கள், வேறு பல ஐரோப்பிய நாட்டினர் ஆகியவர்கள் தமிழகத்துக்கு வந்து பல தொழில்களில் ஈடுபடலானார்கள். பதினான்காம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் பாரசீகியர்கள் தமிழகத்தில் காணப்பட்டனர் என்று ஜோர்டானீஸ் பாதிரியார் கூறுகின்றார்.

பிற சாதி வகுப்புகள்:

பொருளாதாரத்தின் அடிப்படையில் குலங்கள் நூற்றுக்கணக்கில் பெருகி வந்தன. சில குலங்கள் சிறுசிறு வகுப்புகளாகவும் பிரிந்து போனதுண்டு.

கம்மாளர்கள் (கண்மாளர்கள்), பொற்கொல்லர் (தட்டார்களுக்கவும், தச்சர்களாகவும், கருமார்களாகவும், கன்னார்களாகவும், சிற்பிகளாகவும் பிரிந்தார்கள். இவ் வகுப்புகளுக்கிடையே விருதுகள், நடைமுறை உரிமைகள் ஆகியவற்றின் காரணமாக அடிக்கடி சச்சரவுகள் நேர்ந்ததுண்டு. ஒருமுறை மதுரை வீரப்ப நாயக்கன் தலையிட்டு இவர்களுடைய சச்சரவு ஒன்றைத் தீர்த்து வைத்தான்; நல்லுறவு உடன்படிக்கை ஒன்றையும் ஏற்படுத்தினான்.⁵

கருமார்களுக்கும், தச்சர்களுக்கும், தட்டார்களுக்கும் நிலங்கள் தானமாக அளிக்கப்பட்டன.⁶ இவ்வைந்து வகுப்பினர்

ஒன்றுகூடல் (உடன்கூட்டம்) கூடாது என்று ஓர் அரசாணை பிறந்ததுண்டு.⁷

எண்ணெய் ஆடிய வாணியர் (செக்கார்) களுக்குள் பூசல்கள் ஏற்பட்டதுண்டு. ஒரு முறை, அவர்கள் அதைத் தீர்த்துக் கொண்டு தமக்குள் ஓர் உடன்படிக்கை செய்து கொண்டுள்ளனர்.⁸ வாணியர்கள் எள், இலுப்பைக் கொட்டை, தேங்காய், ஆமணக்கு ஆகியவற்றினின்றும் எண்ணெய் எடுத்தனர்; இலுப்பை நெய் கோயில் விளக்கெரிக்கவும் பயன்பட்டது.

சூயவர்கள், வண்ணார்கள், நாவிதர்கள் ஆகியவர்கள் தத்தம் குலத்தொழிலில் தொடர்ந்து ஈடுபட்டு வந்தார்கள். செட்டிகள் வாணிகம் செய்தார்கள். முஸ்லிம்களும் வாணிகத் தொழில் செய்து வந்தார்கள்.

உழவுத்தொழில், தொழில்களையாவற்றினும் தலையாயதாகப் போற்றப்பட்டு வந்தது. அரசாங்கத்துக்குக் கிடைத்த வருமானத்தில் பெரும்பகுதி உழவர்களிடமிருந்தே திரட்டப்பட்டது. ஏனைய கைத்தொழில்களும், மக்களின் குடிநலமும், வாழ்க்கைத் தரமும் உழவுத்தொழிலின் அடிப்படையிலேயே வளர்ந்து வந்தன.

கைக்கோளர்கள்:

கைக்கோளர்கள் தமிழரின் சமூகத்தில் கம்மாளர்களைப் போலவே மிகவும் சிறப்பான இடம் பெற்றிருந்தனர். அவர்கள் ஏற்கெனவே கோயில் பணிகளில் ஈடுபட்டிருந்தார்கள். கைக்கோளர் படை எனத் தனிப் படைகள் வகுக்கப்பட்டிருந்தன. நாளடைவில் அவர்கள் நெசவுத்தொழிலில் ஈடுபட்டுக் குடிமக்களுக்குப் பலவகையான துணிகளை நெய்து கொடுத்தார்கள். ஊர்தோறும் கைக்கோளர்களுக்கெனத் தனித் தெருக்களே அமைந்திருந்தன.⁹ கைக்கோளர்கள் நெய்துவந்த தறிகளுக்கு வரிகள் போடும் வழக்கம் தொடர்ந்து

காணப்படுகின்றது.¹⁰ பட்டடை மூலாயம் என்பது விசயநகர மன்னர்கள் தறிகளின்மேல் விதித்த வரியாகும்.¹¹

கைக்கோளர்கள் பல்லக்கு ஏறிச்செல்லவும், தமக்கு முன்பு சங்கு ஊதப்பெறவும் காஞ்சிபுரத்திலும் விரிஞ்சிபுரத்திலும் புதிய உரிமைகளைப் பெற்றனர்.¹² இவ் வுரிமைகளை வழதலம் பட்டுக் கைக்கோளரும் வழங்கப் பெற்றார்கள்.¹³ கைக்கோளருக்கு முதலிகள் என்று குலப் பட்டப் பெயர் வழங்கிற்று.¹⁴ தேவரடியார்களில் ஒரு பிரிவினர் இக் குலத்தைச் சார்ந்தவர்களாகவும் இருந்தனர்.¹⁵ கைக்கோளருடன் கம்மாளர்கள் சம உரிமைக்காகப் போராடியுள்ளனர். கைக்கோளர்கள் பாவாடை விரித்தல், பரிவட்டம் தாங்குதல் போன்ற உரிமைகள் வழங்கப் பெற்றிருந்தனர். அவற்றைக் கம்மாளரும் வற்புறுத்திப் பெற்றார்கள்.¹⁶ நெசவுத் தொழிலின் இன்றியமையாமையை உணர்ந்து கைக்கோளர்கள் ஊரில் புதிதாகக் குடியமர்த்தப்பட்டதும், அவர்கள்மேல் விதிக்கப்பட்டிருந்த இடங்கை வரியினின்றும் அவர்கட்கு விலக்கு அளிக்கப்பட்டதும் கல்வெட்டுச் செய்திகளினின்றும் வெளியாகின்றன.¹⁷

வட ஆர்க்காடு மாவட்டத்தில் இப்போது வடபாதிமங்கலம் என்று வழங்கும் மாதேவி மங்கலத்தில் வாழ்ந்திருந்த கைக்கோளர்கள், செட்டிகள், கச்சவட வணிகர், சேனையங்காடிகள், கோயிலங்காடிகள், செக்கு வணிகர், உறைகாரார் ஆகியவர்கள் ஒன்றுகூடி, தனிநின்று வென்றான் நல்லூர், மாதேவிமங்கலம் ஆகிய இரு ஊர்களையும் 'அஞ்சினான் புகலிட'மாக நிறுவினார்கள்.¹⁸ அரசு அல்லது மேற்குலத்தினர் இழைத்த கொடுமை யினின்றும் தப்பிய குடிகள் இந்த இடத்தில் அடைக்கலம் புகலாம்; அவர்கட்கு ஊறு ஒன்றும் விளையாது.

சேனையங்காடி என்னும் சொல், சேனைகள் நிறுத்தப்பட்டிருந்த இடங்களில் கடை திறந்து வாணிகம் செய்தவர்களையும், கோயிலங்காடி என்னும் சொல் கோயில்களில் கடை வைத்திருந்தவர்களையும் குறிக்கும் போலும். கைக்கோளரின் உரிமைகள், விருதுகள் முதலியவை கல்லில் பொறித்து வைக்கப்பட்டன. ஒரு முறை அத்தகைய கல்வெட்டு ஒன்றில் இருந்த எழுத்துகளை இலைவணிகர்கள் அழித்துவிட்டார்கள். அதனால் கைக்கோளர்களும் தேவாங்கர்களும் சினமுற்று ஊரைவிட்டே போய்விட்டார்கள். ஆகவே, அவர்களுடைய சினத்தை மாற்றும்பொருட்டு அழிக்கப்பட்ட சாசனத்தின் படியொன்று மீண்டும் நிறுத்தப்பட்டது.¹⁹

திருவண்ணாமலையில் இரு தெருக்களில் கைக்கோளர் வாழ்ந்து வந்தனர். அவர்களுக்குச் சங்கு, தண்டு, ஆனை, சாமரம் ஆகிய விருதுகளும், வலங்கைக்கு உள்ள வரிசைகள் அத்தனையும் நடத்தப் பட்டன.²⁰ கைக்கோளருள் மூத்தவன் பெற்ற கைக்கோளர் என்று ஒரு பிரிவும் இருந்து வந்தது.²¹

குதிரைச் செட்டிகள் என்ற ஒரு குலத்தினர் குதிரை வாணிகத்தில் ஈடுபட்டிருந்தனர்.²² அவர்கட்கு நாயக்கர்கள் என்றும் ஒரு பட்டப்பெயர் உண்டு. தென்னிந்தியத் துறைமுகங்களில் அயல்நாட்டுக் குதிரைகள் கப்பல்களில் வந்து இறங்கின. இவற்றை வாங்கி விற்ற குதிரைச் செட்டிகள் சங்கம் ஒன்று மலைமண்டலத்தில் தன் அலுவலகத்தை அமைத்திருந்தது. இதைப் பற்றிய செய்திகள் சில கி.பி. 13ஆம் நூற்றாண்டுக் காஞ்சிபுரத்துக் கல்வெட்டுகளினின்றும் தெரியவருகின்றன.

வடஆர்க்காடு மாவட்டம் போளூர் தாலுக்கா குன்றத்தூர் முதலிய கிராமங்களில் 'பூமிதேவபுத்திரர்' என்ற ஒரு குலத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் வாழ்ந்து வந்தனர் எனத் தெரிகின்றது. குன்றத்தூரில் வலங்கை-

இடங்கை மீகாம சமாஜம் என்று ஒரு நிறுவனம் இருந்ததாகவும், அதன் கணக்குகளை எழுத ஒரு கணக்குப்பிள்ளை அமர்த்தப்பட்டிருந்தார் என்றும் அறிகின்றோம்.²³

வடஆர்க்காடு மாவட்டத்தில் படைவீட்டில் நந்தகோபாலர், வண்துவராபதி என்ற குலங்கள் இருந்தன. அவற்றைச் சார்ந்தவர்கள் சோழ மண்டலத்திலும், மலைநாட்டிலும் வாழ்ந்திருந்தனர். அவர்கள் மன்றாடிகள் (இடையர்). நந்தகோபாலர் பிரிவுக்குள் புகட் கோபாலர், வீரகந்த கோபாலர், விசயகந்த கோபாலர் என்ற உட்பிரிவுகள் இருந்தன.²⁴

மேலும் பல குலங்கள் கல்வெட்டுச் செய்திகளில் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. கம்பளத்தார்,²⁵ கார்காத்த வேளாளர்,²⁶ ரெட்டிகள்,²⁷ கரைக்காட்டார்,²⁸ கடிகாரத்து முதலியார்²⁹ ஆகிய குலத்தார்களும் சிறப்புடன் வாழ்ந்து வந்துள்ளனர். வட ஆர்க்காடு, தென்னார்க்காடு மாவட்டங்களில் அரசாட்சி புரிந்து வந்த குறுநில மன்னர்களான சம்புவராயர்கள் வன்னிய குலத்தைச் சார்ந்தவர்கள் ஆவர்.³⁰

வலங்கை - இடங்கைப் பூசல்கள்:

வலங்கை-இடங்கை வகுப்பினரைப் பற்றி இந் நூற்றாண்டுகளில் பல விரிவான செய்திகளை அறிகின்றோம். இடங்கை வரி என்றும் வலங்கை வரியென்றும் வரிகள் விதிக்கப்பட்டு வந்தன.³¹ இவ்விரு வகுப்புகளில் சேர்க்கப்பட்டிருந்த தனித்தனி 98 குலத்தினரைப் பற்றிய விளக்கம் ஒன்று அச்சுத தேவராளியரின் கல்வெட்டு ஒன்றில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.³²

இவ்விரு வகுப்பினரிடையே அடிக்கடி சச்சரவுகள் நேரிட்டன. இரு வகுப்பினரிடையேயும் உயிர்ச்சேதம் நேர்ந்துள்ளது. இத்தகைய வகுப்புக் கலகம் ஒன்று முதலாம் வீரவிருபாட்சன் காலத்தில்

மலையம்பட்டில் விளைந்தது,³³ பிறகு அவர்களுக்குள் உடன்படிக்கையும் ஏற்பட்டது.

வலங்கை வகுப்பினரின் தலைவன் ஒருக்காப் புலியுடையான் என்பவனை, வருதன்பட்டி இடங்கை வகுப்பைச் சார்ந்த தனிப் புலித்தேவன் என்பவன் கொன்றுவிட்டான். அதனால் இடங்கை வகுப்பினருக்கு ஒருக்காப் புலியன் கொடுத்து வந்த தொல்லைகள் நீங்கின. வீரப்பநாயக்கரும் கண்மாளக் குலத்தைச் சார்ந்த ஐந்து பிரிவினரும் அவனைக் கொன்ற இடங்கை வீரனுக்குச் சில சிறப்புரிமைகள் வழங்கி, அதற்கான வரிசை மானியப் பட்டயத்தையும் உபயசமயப் பட்டயத்தையும் எழுதிக்கொடுத்தனர்.³⁴

சில சமயம் இடங்கையினரும் வலங்கையினரும் ஒற்றுமையாக நின்று தமக்கு இடையூறு செய்தவர்களை எதிர்த்துத் தமக்குப் பொதுவில் நன்மை பயக்கக்கூடிய ஒப்பந்தங்களைச் செய்து கொடுத்துள்ளனர்.³⁵ இடங்கை மாசேனையார் என்பவர்கள் சந்திரகிரியில் வாழ்ந்து வந்தனர். அவர்கள்மேல் விதிக்கப்பட்ட இடங்கை வரியை வேளிருஞ்சேரி என்னும் இடத்தில் இருந்த தட்சிணாமூர்த்தி, அழகிய பெருமாள் கோயில்களின் திருப்பணிக்கென ஒதுக்கிக் கொடுத்தார்கள்.³⁶

பறையர்கள்:

விசயநகர அரசாட்சியின்கீழ்ப் பறையரின் நிலை தாழ்ந்து கொண்டே வந்தது. அவர்களுக்கெனச் சேரிகள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. சில சிறப்புரிமைகளையும் அவர்கள் போராடிப் பெற்றனர்.

ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் பதினேழாம் நூற்றாண்டில் தேவேந்திர குடும்பர் என்ற குலத்தினருக்கும் பறையருக்குமிடையே பெரும்பூசல் ஒன்று விளைந்தது. அதன் விளைவாகப் பறையர்கள் வெள்ளானை,

வெண்குடை, கரடி (சிலம்பமாடுதல்), பகல் தீவர்த்தி, பாவாடை, இரு சிலம்புகள், இரு கொடுக்குகள் (இரு முன்றானையிலும் பூ வேலை செய்யப்பட்ட ஆடை), விழாக்களின்போது பதினாறுகால் பந்தல், பிணத்தைக் காடேற்றும்போது மூன்று தேர் உகைத்தல், பஞ்சவன் என்ற பட்டப் பெயர், பதினெண்வகை இசைக் கருவிகள் முதலியவற்றுக்கு உரிமை வழங்கப்பெற்றனர். அஃதுடன் அவர்களுக்கு ஒற்றைமாடி வீட்டில் வாழவும் உரிமை கிடைத்தது.³⁷

பறைச்சேரி ஒன்றிலிருந்து கிடைத்த வருமானம் சிவன் கோயிலுக்குத் தானமாகக் கொடுக்கப்பட்டது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.³⁸

தேவரடியார்கள்:

தேவரடியார்கள் கோயில் பணியில் ஈடுபட்டு வந்தனர். தாயும் மகளுமான பெண்மக்கள் இருவர், பொன்னமராவதி கோயிலுக்கு அடிமைகளாகத் தம்மை ஈடுபடுத்திக்கொண்டு கோயில் நிருவாகிகளிடம் பிழைப்பை நாடினர். நிருவாகிகள் அவர்களைக் கோயில் தேவரடியார்களாக அமர்த்திக்கொண்டு அவர்கட்கு வீடுகளும் நிலங்களும் வழங்கினர் என்று கல்வெட்டுச் செய்தி ஒன்று கூறுகின்றது.³⁹ திருமெய்யம் தாலுக்காவில் ராங்கியம் என்னும் ஊரில் கோயில் நிருவாகிகளும் ஊராரும் உமையம்மை என்ற பெண் ஒருத்தியைத் தேவரடியாராக ஏற்றுக் கொண்டு அவளுக்கு 'நாலு திக்கும் வென்ற மாணிக்கம்' என்ற விருதுப் பெயரையும் நிலங்களையும் வீட்டையும் வழங்கினர்.⁴⁰ தேவரடியார்க்குப் பாதங்களில் சூலக்குறிச் சூடுபோடும் வழக்கம் இருந்ததாகத் தெரிகின்றது.⁴¹

சில யழக்கவழக்கங்கள்:

கிராம தேவதைகளின் கோயில்களில் உயிர்ப்பலி கொடுக்கும் வழக்கமானது பதினைந்தாம் நூற்றாண்டிலேயே இருந்து

வந்ததற்குச் சான்று உண்டு. மேலைப் பனையூர்க் கல்வெட்டு ஒன்று⁴² '...கோனாட்டு நாச்சியார் திருநாளுக்கு நம்முடைய ஊரில் இடையன் பொன்னன் கோன் எழும்பன் நம்முடைய திருநாளுக்கு வண்டியிலேயே கிடாய்க்குட்டி ஏற்றிவந்து சந்திதோறும் கிடாய் வெட்டினதுகொண்டு இரண்டு ஊராரும் இருந்து இவனுக்குக் 'கலங்காதகண்டக் கோன்' என்ற பட்டமுங் கொடுத்து, கோயிலிலே ஒடுக்கமும் கொடுத்து, இந்தப் பட்டமும், இந்த ஒடுக்கமும் இவனே அனுபவித்துப் போதக் கடவனாகவும், மேலும் திருநாளுக்குக் கிடாய்க்குட்டியும் இடுவனாகவும்...' என்று கூறுகின்றது.

மத்திய அரசாங்கம் வலுவானதாக இல்லாததால் அந்நாள்களில் தடியெடுத்தவன் தண்டக்காரன் என்று கண்ட கண்ட இடமெல்லாம் பாளையக்காரர்களும், நிலக்கிழார்களும் அரசு செலுத்திவந்தார்கள். ஆகவே, நாட்டில் கொள்ளையும் கொலையும் மலிந்து கிடந்தன.

நங்குபட்டி வட்டம் என்ற இடத்தில் இரு ஊராரிடையே பூசல் வளர்ந்துகொண்டிருந்தது. மாடு பிடித்துச் செல்வது, கத்தி கட்டாரிகளைக் கொண்டு எதிர்எதிர்க் கிராமத்து மக்கள் ஒருவரோடொருவர் சண்டையிட்டுக் கண்டவர்களைக் கொல்லுவது ஆகிய கொடுங்குற்றங்களில் குடிமக்கள் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தனர். இரு கிராமங்களிலும் இரத்த ஆறு பெருகிற்று. மக்கள் நூற்றுக்கணக்கில் கொலையுண்டு மாண்டு போனார்கள். எனவே, இரு கிராமத்துக் குடிகளும் ஒன்றுகூடித் தமக்குள் ஓர் உடன்படிக்கை செய்துகொண்டு, தாம் மேற்கொண்டு சமாதானமாக வாழ்ந்து வரவேண்டுமென்றும், பகைமையை மறந்து நட்புக்கொள்ள வேண்டுமென்றும், கோயிலுக்கு முன்பு வாக்குறுதி ஒன்று செய்துகொடுத்தனர்.⁴³

வேறு ஒரு கிராமத்தில் இரு படைவீரர்கள் திடீரெனத் தோன்றி இருபது குடிமக்களைப் படுகொலை செய்தார்கள். அவர்களுடைய சினத்துக்குக் காரணம் ஏதும் இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. அவர்கள் செய்த கொடுங்குற்றத்துக்கு மூன்று மா நிலம் அவர்களுக்குத் தண்டம் விதிக்கப்பட்டதாக நெடுங்குடிச் கல்வெட்டு (1480) ஒன்று கூறுகின்றது.⁴⁴

வேறு பல வியப்பூட்டும் பழக்கவழக்கங்களும் நாட்டில் பயின்று வந்ததற்குக் கல்வெட்டுச் சான்றுகள் உண்டு. அரசு வழிகண்ட தேவன் என்னும் குறுநிலத் தலைவன் ஒருவனுடன் வலையர் உள்ளிட்ட குடிமக்கள் சிலர் அவனுக்கு ஒப்பந்தம் ஒன்று செய்து கொடுத்தனர் (1476).⁴⁵ அதன்படி, ஆடி மாதங்களிலும், கார்த்திகை மாதங்களிலும் அவனுக்கு அவனுடைய குடிமக்களான வலையர்கள் ஒவ்வொரு கண்ணி முயல்கள் கொடுத்து வரவேண்டுமென்றும், பறையரும் பள்ளரும் இருகோழிகள் கொடுத்து வரவேண்டுமென்றும், அவனுக்குப் பாவாடை, செம்மயிர், அடக்கம், நாடகசாலை, பகல் விளக்கு, ஏறச் சங்கு, இறங்கச் சங்கு, அங்கக் களரி, புளித்தண்டை, செண்பகராமன் வாழ்வு ஆகிய விருதுகளைக் கொடுத்து வரவேண்டுமென்றும் குடிமக்கள் ஒப்புக்கொண்டார்கள். இந்த விருதுகளில் பல இன்னவென விளங்கவில்லை.

மற்றொரு கிராமத்தில் வேறு ஒரு விசித்திரமான ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது.⁴⁶ ஊரில் ஏதேனும் ஒரு வீட்டில் மரணம் நேர்ந்தால், ஈமச்சடங்குகள் செய்வதற்கு அவ்வீட்டில் பெண்கள் இலராயின் 'வலைச்சி முக்காடு இட்டுச் சவத்துக்கு முன்னே மயானத்துக்குக் கூட்டிச் சவம் அடுக்கினால், மற்றாம் நாள் தண்ணீர் சொரிஞ்சு காடு ஆற்றுகிறது, இரண்டு தொழிலும்...' வலையர்கள் செய்து வரவேண்டியவராக

இருந்தனர். 'கூலிக்கு மாரடிப்பது' என்னும் வழக்கம் அக்காலத்திலும் இருந்தது வியப்பேயாகும்.

குற்ற விசாரணையின்போது பழுக்கக் காய்ச்சிய கொழு ஒன்றை உருவச்செய்து குற்றம் கண்டுபிடிக்கும் முறையை மக்கள் கையாண்டு வந்ததுண்டு.⁴⁷

தமிழகத்தில் காணப்பட்ட பல பழக்கவழக்கங்களைப் பற்றியும், குல ஒழுகலாறுகளைப் பற்றியும், பெண்மக்களின் வாழ்க்கை முறைகளைப் பற்றியும் கிறித்தவப் பாத்திரிகள் பலர் எழுதி வைத்துள்ளனர். இந்து சமயத்தைப் பழிக்கவேண்டுவதும், மக்களின் பழக்கவழக்கங்களை எள்ளி நகையாட வேண்டுவதும், கிறித்தவ சமயத்தை உயர்த்திக் கூற வேண்டுவதும் அப்பாத்திரிகளின் சீரிய நோக்கமாகும். எனவே, அவர்கள் தம்முடைய நூல்களில் பல மிகைபாடுகளையும், பொய்ச் செய்திகளையும், திரிபுகளையும் சேர்த்துள்ளனர். அவற்றைப் புறக்கணித்து, அவர்களுடைய நூல்களில் மெய்ப்பொருள் காண வேண்டியது வரலாற்று ஆய்வாளரின் கடமையாகும்.

தாம் நேரில் கண்டவற்றையும், கேட்டவற்றையும், படித்து அறிந்தவற்றையும், கற்பனை செய்துகொண்டவற்றையும் தொகுத்து நூல் எழுதியவர்களுள் தலையாயவர் ஆபி டூபாய் (Abbe Dubois) என்ற பாத்திரியார் ஆவார். அவர் பிரெஞ்சு நாட்டினர்; 1770-ல் பிறந்தவர். தம் வாணாளின் பெரும் பகுதியையும் அவர் தமிழகத்திலேயே கழித்தார். தமிழரிடையே கலந்து பழகி அவர்களைப்போலவே உண்டு உடுத்தி வந்தார்; மக்கள் வாழ்க்கையை விரிவாக ஆராய்ந்து, 'இந்துக்களின் பழக்க வழக்கங்களும் சடங்குகளும்' என்னும் நூல் ஒன்றை இயற்றினார்.

தமிழ்நாட்டிலேயே வாழ்ந்திருந்து அவர் அந்நூலை இயற்றினாராயினும் அவர் அதில் கொடுத்துள்ள செய்திகளில் ஒருசில தவிர

ஏனையவை அனைத்தும் தமிழகத்தைப் பற்றியவையல்ல. அந்நூலில் எடுத்துக் கூறப்பட்டுள்ள சில நிகழ்ச்சிகள் கற்பனை எனத் தோன்றுகின்றன.

பெண்கள் ஆயிரக்கணக்கில் உடன்கட்டை ஏளினர் எனப் பல செய்திகளை அவர் கூறுகின்றார். மன்னர்களின் குடும்பங்களைத் தவிர ஏனைய குடிமக்களின் குடும்பங்களில் பெண்கள் பெருமளவில் உடன்கட்டை ஏறியதாக வேறுசான்றுகள் ஏதும் இல்லை. எனினும், தமிழரின் சமுதாயமானது குலவேறுபாடு, பொருளற்ற சடங்குகள், எண்ணற்ற சிறு தெய்வ வழிபாடுகள், உயிர்ப் பலிகள் முதலிய கண்முடிப் பழக்கங்களினால் அலைப்புண்டும் பிரிவுபட்டும் காணப்பட்டது என்பதை அந்நூலிலிருந்து அறிந்துகொள்ளலாம்.

கிறித்தவப் பாதிர்கள் சிலர் தம் நலனுக்காகச் செய்து வந்த ஆக்கப் பணிகள் தமிழருக்கும், தமிழ் மொழிக்கும் பலவிதங்களில் நன்மை பயந்தன. அண்டிஹீக் பாதிரியார் (1520-1600) என்பவர் தமிழகத்தில் முத்துக்குளி துறையில் பரவமக்களிடையே சமயப் பிரசாரம் செய்துகொண்டிருந்தார். அவர் ஜெசூட் மரபைச் சேர்ந்தவர். முதன் முதல் தமிழில் அச்ச எழுத்துகளை வடிவமைத்த பெருமை இவரையே சாரும் (1577). அவர் கிறித்தவ சமயத்துடன் தொடர்புகொண்ட தமிழ் இலக்கிய ஏடுகள் பல எழுதியுள்ளார். அவரைப் போலவே ராபர்ட்-டி-நொபிலி என்ற ரோமாபுரிப் பாதிரியும் தமிழ்நாட்டில் அடி வைத்த ஓராண்டுக்குள் தமிழ்மொழியை நன்கு பயின்றார். தலையில் குடுமி வைத்துக்கொண்டார்; பூணூல் அணிந்தார். அவர் மக்களுக்குத் தமிழிலேயே விவிலிய போதனைகள் செய்து வந்தார். தமிழில் அவர் பல உரைநடை நூல்களையும் வழங்கியுள்ளார்.

இலக்கியம்:

சோழர்கள் பரம்பரை மறைந்து பாண்டியரின் ஆட்சி தோன்றிப் பதினென்று

பதினான்காம் நூற்றாண்டுகளில் நாடு பல நடுக்கங்கட் குள்ளாயிற்று. அக் காரணத்தால் தமிழில் பெரிய காவியங்கள் ஒன்றேனும் எழவில்லை. எனினும் உரையாசிரியர்கள் பலர் தோன்றிப் பண்டைய காப்பியங்கட்கும், தொல்காப்பியத்துக்கும் உரை கண்டனர். சமணர்கள் தமிழில் சிறந்த புலமை எய்தியிருந்தார்கள். அவர்களுள் பெரும்பாலார் துறவிகளாகவேயிருந்து நூல்கள் இயற்றினராதலால் அந்நூல்களுக்குத் தனிச் சிறப்பும் ஏற்றமும் அளிக்கப்பட்டன.

கொல்லாமை, புலால் உண்ணாமை ஆகிய ஒழுக்கங்கள் அறங்களுக்கெல்லாம் தலையாயவை எனச் சமண முனிவர்கள் தம் இலக்கியப் படைப்புகளில் எடுத்துக் கூறிவந்தனர். தமிழகத்தில் 'புலால் உண்ணாதவர்கள்' எனப் பொருள்படும் 'சைவ மரபு' ஒன்று வளர்ந்து வந்ததற்கு வழிகோலியவர்கள் அறங்கூறிய சமணரேயாவர்.

தமிழிலும் வடமொழியிலும் பல சாத்திர நூல்களும், தோத்திர நூல்களும், புராணங்களும் இயற்றப்பட்டன. வடமொழிச் சொற்கள் விரவிய தமிழ் உரைநடை ஒன்று உருவாயிற்று. அதற்கு 'மணிப்பிரவாள' நடை என்று பெயர்.*⁸ முத்தும் பவளமும் கலந்த கோவை போன்று அழகுடைத்து என்பர் இந்நடையை, சமணரும் வைணவரும் இதைப் பெரிதும் கையாண்டனர்.

இதைச் சோழரின் கல்வெட்டுகளில் கையாண்டுள்ளதைக் காணலாம். ஸ்ரீ புராணம் என்னும் சமண காவியம் மணிப்பிரவாள நடையில் ஆக்கப்பட்டது. வில்லிபுத்தூராரின் மகாபாரதமும், கச்சியப்ப சிவாசாரியாரின் கந்தபுராணமும் புராணப் படைப்புகளில் மிகவும் புகழ் பெற்றவையாம். வேதாந்த சித்தாந்தக் கருத்துகளை விளக்கிப் பல சிறு நூல்கள் உரைநடையில் 'கட்டளைகள்' என்னும் தலைப்பில் எழுந்தன. சோதிடம்,

கணிதம், மருத்துவம் ஆகிய துறைகளிலும் நூல்கள் இயற்றப்பட்டன.

வடமொழியில் வியாச முனிவரால் ஆக்கப்பட்ட பாரதக் கதையைப் பலர் தமிழில் எழுதினர் என்ற செய்தியை இலக்கியங்களின் வாயிலாகவும், கல்வெட்டுகளின் வாயிலாகவும் அறிகின்றோம். அந் நூல்கள் இன்று முழு வடிவத்தில் கிடைத்தில. ஆனால், வில்லிபுத்தூராரின் பாரதம் சிதைவின்றித் தமிழகத்தில் வழங்கி வருவது அந்நூலின் சிறப்பை எடுத்துக் காட்டுகின்றது. வில்லிபுத்தூரார் வைணவ மரபினர்; தென்னார்க்காட்டில் சனியூர் என்னும் ஊரில் பிறந்தவர். வைணவ இலக்கியத்துக்கும், வைணவ சமயத்துக்கும் சிறந்த பணியாற்றியவர். ஆதலால், வில்லிபுத்தூராரை ஆழ்வார் என்றே அழைப்பர். வரந்தருவார் என்று வில்லிபுத்தூராருக்கு ஒரு மகன் இருந்தார். அவரும் புலமை சான்றவர் என்பது தம் தந்தையின் நூலுக்கு அவர் வழங்கிய சிறப்புப் பாயிரத்தால் அறிகின்றோம்.

வடமொழிப் பாரதம் பதினெண் பருவங்கள் கொண்டது; வில்லியின் பாரதமோ பத்துப் பருவங்களில் முற்றுப் பெறுகின்றது. இந்நூல் சுமார் 4351 பாடல்களால் யாக்கப்பட்டது. இதில் வில்லிபுத்தூரார் தமிழ்ச் சொற்களையும், வடமொழிச் சொற்களையும் இணைத்து இணைத்துப் பாடியுள்ளார்; எனினும், வடமொழிச் சொற்கள் யாவும் ஓசையில் குன்றியும், மெலிந்தும், நெகிழ்ந்தும் தமிழ்ச் சொற்களுடன் கரைந்துவிடுகின்றன.

சந்தப் பாட்டுகளைப் பாடுவதில் வில்லிபுத்தூராருக்கு இணை அருணகிரிநாதர் ஒருவரைத் தாம் காட்டமுடியும்; நாடு நகர வர்ணனைகளிலும் கிளைக் கதைகளிலும் சொற்களையும் காலத்தையும் சிதறவிடாமல் நூல் தொடக்கத்திலேயே கதையையும் தொடங்கிவிடுகின்றார் இந் நூலாசிரியர். வில்லிபுத்தூராழ்வார் வைணவராயினும்

பாரதக் கதையின் இடையிடையே சிவபெருமான் புகழை வாயாரப்பாடுவது இந்நூலின் தனித்த ஒரு சிறப்பாகும்.

பாரதக் கதையை இவர் பல மெய்ப்பாடுகள் தோன்றும்படி நாடக அரங்கின் காட்சிகளாக அமைத்துள்ளார். மக்களின் மனோதத்துவத்தை இவர் நன்கு உணர்ந்தவராகக் காணப்படுகின்றார். நம் நெஞ்சில் எழும் பலவகையான உணர்ச்சிகளைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு அவற்றின் மாறுபாடுகளுக்கு ஏற்பத் தம் நூலில் படலத்துக்குப் படலம் திடீர்த் திருப்பங்கள் அமைத்தும், சொற்களைக் கோத்தும், சந்த வகைகளைக் கையாண்டும் கதையை விறுவிறுப்பாகவும், துரிதமாகவும் ஓட்டிச் செல்லுவது வில்லிபுத்தூராருக்கெனவே அமைந்துள்ள ஒரு தனிச் சிறப்பு எனலாம்.

வில்லியின் பாரதம் பதினெட்டு நாள் பாரதப் போர்முடிவுடன் முற்று பெறுகின்றது; பத்துப் பருவங்களில் அமைந்துள்ளது. இறுதி எட்டுப் பருவங்களையும் இவர் பாடினார் எனவும், அவை இப்போது மறைந்தொழிந்தன எனவும் சிலர் கூறுவர். ஆனால், நூலின் அமைப்பு அதற்கு மாறாகக் காணப்படுகின்றது. அட்டாவதானம் அரங்கநாதக் கவிராயர் என்பவர், பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் 2477 செய்யுள்கள் தாமே பாடிச் சேர்த்து வில்லியின் பாரதத்தை முடித்தார். சென்ற நூற்றாண்டில் நல்லாப் பிள்ளை என்பவர் முருகப்பிள்ளை என்பவருடன் இணைந்து 11,000 செய்யுள்கள் பாடிச் சேர்த்து வில்லியின் பாரதத்தை விரிவுபடுத்தியுள்ளார். வில்லிபுத்தூரார் பதினான்காம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலும், பதினைந்தாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலும் வாழ்ந்திருந்தவர் எனக் கொள்ளுவதற்கு இடமுண்டு.

இரட்டைப் புலவர்கள் வில்லிபுத்தூராரின் காலத்தவர்கள். இவர்கள் இருவரும் இணைந்தே பாடல்கள் இயற்றுவதை

வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தனர். இவர்களுள் ஒருவர் குருடர்; மற்றவர் முடவர். முடவரைக் குருடர்தம் தோளின்மேல் ஏற்றிச் சொல்லுவார். இவ்விருவரும் மிகவும் ஆழ்ந்த தமிழ்ப்புலமை வாய்ந்தவர்கள். இவர்களைப் பற்றி நிலவும் செவிவழிக் கதைகள் பல. இவர்களுடைய பாடல்களில் நகைச்சுவையும் பொருள் நயமும் ததும்பி வழியும். திருவாமாத்தூர்க் கலம்பகம், தில்லைக் கலம்பகம், ஏகாம்பரநாதர் உலா, ஏகாம்பரநாதர் வண்ணம், மூவர் அம்மாணை, கச்சிக் கலம்பகம், கச்சியுலா ஆகிய பிரபந்தங்களையும் பல தனிப் பாடல்களையும் இவர்கள் பாடியுள்ளனர்.

வில்லிபுத்தூராரின் உடன்காலத்தவர் அருணகிரிநாதர். இவரைப் பற்றிய வரலாறுகள் பல உண்டு. ஒன்றுக்கேனும் சான்றுகள் காணப்படவில்லை. இவர் திருவண்ணாமலையில் பிறந்தவர்; பிரபுடதேவராயன் என்ற ஒரு விசயநகர மன்னன் காலத்தவர். இவர் ஊர்தோறும் சென்று முருகர்மேல் அழகிய, இனிய தமிழில் புகழ்மாலைகள் சாத்திவந்தார். இவருடைய பாடல்களுக்குத் 'திருப்புகழ்' என்றே பெயர் வழங்கி வரலாயிற்று.

அருணகிரிநாதர்காலத்தில் தேவரடியார்கள் கோயில் திருத்தொண்டுகளைக் கைவிட்டுத் தம் உடல் அழகை விற்றுப் பிழைக்கும் அளவுக்குத் தம் நிலையில் இழிந்துவிட்டனர். முஸ்லிம்கள் படையெடுப்புகளினாலும், தமிழகத்து மன்னர்களும் குறுநில மன்னர்களும் விளைத்த குழப்பங்களினாலும், தெலுங்கர் கன்னடியர் செல்வாக்குப் பெற்று வந்ததாலும் தேவரடியார்கட்குச் சோழ பாண்டிய மன்னர்கள் வழங்கி இருந்த நிவந்தங்கள் பறிபோயின போலும். தேவரடியார்கள் தம் உடைமைகளை இழந்து, பிழைக்க வழியொன்றைத் தேடிக்கொண்டதில் வியப்பேதுமின்று. கோயில் பணிகளுக்கும், சிறப்பாகத் தம் பிழைப்புக்காகவும்

தேவரடியார்கள் தொடர்ந்து கலைகளை வளர்த்து வந்துள்ளனர் என்பது குறிப்பிடத் தக்கதாகும்.

அருணகிரிநாதர் தம் பாடல்கள் ஒவ்வொன்றிலும் முற்பகுதியில் தாசிகளின் உறவினால் நேரிடும் கேடுகளை மிக விரிவாக விளக்குகின்றார். பட்டினத்தார் போன்றவர்களும், பிறகு வந்த சமயத் தலைவர்களும் 'பெண்களைப் பழித்தல்' என்னும் மரபு ஒன்றைக் கடைப்பிடித்து வந்துள்ளனர். அருணகிரிநாதர் சந்தம் பாடி வில்லிபுத்தூராரை வென்றார் என்பர். ஆனால், அக் கருத்துக்குச் சான்றுகள் இல்லை.

அருணகிரிநாதர் காலத்தில் சாக்தரின் இயக்கம் தமிழகம் முழுவதும் பரவியிருந்தது. அது நாளடைவில் சித்தர்களின் சமயமாக மாறிவிட்டது. சாக்த வழிபாட்டினரான சம்பந்தாண்டார் என்ற ஒருவரை அருணகிரிநாதர்வாதிட்டு வென்று அடக்கினார் என்று செவிவழி வரலாறு ஒன்று உண்டு. அருணகிரிநாதர் 16,000 திருப்புகழ்ப் பாடல்கள் பாடினார் என்பர். இப்போது எஞ்சியுள்ளவை 1304 பாடல்களேயாம். அவற்றைத் தேடிக்கண்டு பிடித்து, கோவைப்படுத்தி அச்சிட்டுத் தவியவர் வ. த. சுப்பிரமணிய பிள்ளை என்பார் ஆவார்.

திருப்புகழ்ப் பாடல்கள் சொற்களையும், இசை வளமும், தாளக்கட்டும் பொருந்திய சந்தப் பாடல்களாம். தமிழ் வண்மை, செய்யுள் மிடுக்கு, தொடைநயம், சந்த ஒலிகள், கற்பனையாற்றல், இதயக் கசிவு ஆகியவை இவருடைய பாடல்களில் ஒருங்கே பொலிவுறுவதைக் காணலாம். அருணகிரிநாதர் கந்தரந்தாதி, கந்தரநுபூதி, வேல் விருத்தம், மயில் விருத்தம், திரு வகுப்பு முதலிய நூல்களையும் இயற்றியுள்ளார். பத்துப்பாட்டில் முதலில் வைக்கப்பட்டுள்ள திருமுருகாற்றுப்படையில் திருவேரகம் என்னும் படைவீட்டைச் சுவாமிமலை

என்னும் ஊர் எனக் கொண்டு அருணகிரிநாதர் பாடியுள்ளார்.

காஞ்சிபுரத்தில் குமரக்கோட்டத்தில் அருச்சுக்கராக இருந்த கச்சியப்ப சிவாசாரியார் 10,346 விருத்தப் பாடல்களில் கந்த புராணம் என்று ஒரு நூல் பாடினார். அது மாபெருங் காவியங்களுள் ஒன்றெனப் பாராட்டப்படுகின்றது. அது கற்றவர்கள் கருத்தைக் கவர்வது. 'கந்த புராணத்தில் இல்லாதது எந்தப் புராணத்திலும் இல்லை' என்று ஒரு பழமொழி எழும் அளவுக்குப் பொருட்செறிவு கொண்டது. இப் புராணம் முருகக்கடவுளின் கதையை விரித்துரைக்கின்றது. சைவசித்தாந்தத்தின் தத்துவங்கள் இந்நூலில் பல இடங்களில் கதைப் பாத்திரங்களின் வாயிலாக விளக்கப்படுகின்றன. கந்தபுராணம் ஒரு கலைக்களஞ்சியமாகக் காட்சியளிக்கின்றது.

கச்சியப்ப சிவாசாரியார் காலத்தில் காணப்பட்ட பல பழக்கங்கள் இந்நூலில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. குளத்தில் நீருக்குள் ஈட்டிகளை நாட்டித் தலைகீழாக அதில் விழும் வழக்கம் காஞ்சிபுரத்தில் இருந்தது. அதற்குக் 'கருமாறிப் பாய்தல்' என்று பெயர். திருமணத்தில் மணமகளின் காலை மணமகன் அம்மிமேல் எடுத்து வைத்தல், அவளுக்கு அருந்தி காட்டுதல், மணமகன் அடிகளை மாமியார் பாலினால் கழுவுதல், மணமகளைத் தத்தம் செய்து கொடுத்தல் ஆகிய மணவினைகள் கந்தபுராணத்தில் இடம் பெற்றுள்ளன.

காற்றாடிப் பட்டம் பறக்கவிடுதல், புனல் விளையாடுவது, கள் குடித்தல், கடாச்சண்டை செய்தல், யானைப்போர், கோழிப்போர் ஆகிய பொழுதுபோக்குகளில் மக்கள் ஈடுபட்டிருந்தனர். மக்கள் மகிழ்ச்சி மேலீட்டால் தம் மேலாடையை வானத்தில் வீசி எறிவதுண்டு. சில வீடுகளில் தரைக்கீழ் அறைகள் கட்டப்பட்டன.

பவணந்தி முனிவரின் நன்னூலுக்குச் சிறந்த உரை எழுதிய மயிலைநாதரும், உரையாசிரியர்கள் அனைவரினும் தலைசிறந்தவர் எனக் கொள்ளப்படுபவரான நச்சினார்க்கினியரும், திருக்குறள் உரையாசிரியர்களுள் மிகச் சிறந்தவர் எனப் பாராட்டப்படும் பரிமேலழகரும் பதினான்காம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர்கள்.

தமிழகத்தில் அவ்வையார் என்னும் பெயரில் சிறப்புற்ற பெண்பாற் புலவர்கள் ஒருவருக்கு மேற்பட்டவர்கள் வாழ்ந்திருந்தனர். அவர்களுள் பதினான்காம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர் ஒருவர். அவர் அவ்வை குறள், விநாயகர் அகவல் என்னும் யோகநெறி நூல்களை இயற்றிச் சிறப்புற்றவராவார்.

காளமேகம் என்ற சிறப்புப் பெயர் பெற்ற மாபெரும் புலவர் பதினைந்தாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர். பல கோயில்களுக்கும் சென்று பாடல்கள் பாடினார். இவர் எடுத்த எடுப்பில் விரைவாக ஆசு கவிகள் பாடும் திறமையும், புலமையும் வாய்ந்தவர்; எதையும் பொருட்படுத்தாமல் பிறருடைய குற்றத்தை எடுத்துக் காட்டி அதைக் களையும்பொருட்டுப் பாடல்கள் பாடுவார்; வசை பாடுவதிலும், வஞ்சப் புகழ்ச்சி பாடுவதிலும் ஆற்றல் படைத்தவர்.

'வெண்பாவிற புகழேந்தி; பரணிக்கோர்ச யங்கொண்டான்;

விருத்த மென்னும்
ஒண்பாவிற குயர்கம்பன்; கோவை உலா அந்தாதிக்க
கொட்டக் கூத்தன்;
கண்பாய கலம்பகத்திற கிரட்டையர்கள்; வசைபாடக்
காள மேகம்;
பண்பாக உயர்சந்தம் படிக்கா சலாதொருவர்
பகரொ ணாதே.'

என்னும் விருத்தப் பா ஒன்று புலவர்களின் தனிச் சிறப்புகளை எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

கயாதரர் என்பவர் கயாதர நிகண்டு என்னும் நூலையும், சிதம்பரம் இரேவண சித்தர் என்பார் அகராதி நிகண்டு ஒன்றையும் இயற்றினார்கள். கடவுண்மாமுனிவர் என்பவர் மாணிக்கவாசகர் வரலாற்றை விரித்துத் திருவாதவூரர் புராணத்தை 545 செய்யுள்களில் பாடினார். மாணிக்கவாசகரைப்பற்றி இவர் கூறும் செய்திகளுக்கும், பரஞ்சோதி முனிவர் திருவிளையாடற் புராணத்தில் கூறும் செய்திகளுக்கும், மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளையின் திருப்பெருந்துறைப் புராணம் தரும் செய்திகளுக்கும் சிற்சில முரண்பாடுகள் உண்டு. தம் காலத்துக்கு முன்பு வழக்கில் காணப்படாத 'தொப்பி' என்னும் சொல்லைக் கடவுண் மாமுனிவர் ஆண்டுள்ளார்.

பதினைந்தாம் நூற்றாண்டில் சைவ சமய இலக்கியம் பெருவளர்ச்சி பெற்றது. காழிக் கண்ணுடைய வள்ளல் என்னும் சைவ முனிவர் 'ஒழிவில் ஒடுக்கம்' என்னும் ஞானநூல் ஒன்று பாடினார். இந் நூலுக்குப் போரூர் சிதம்பர சுவாமிகள் உரை ஒன்றை இயற்றியுள்ளார். இந் நூலை உரையுடன் வடலூர் இராமலிங்க சுவாமிகள் பதிப்பித்து வெளியிட்டார். சிவஞான வள்ளல் என்று மற்றொரு சைவ முனிவர் 'வள்ளலார் சாத்திரம்' என்னும் ஞான நூல் ஒன்றை வழங்கினார். மெய்கண்ட பரம்பரைச் சைவ சித்தாந்தத்துக்கும், இவருடைய சித்தாந்தக் கொள்கைக்கும் சிறிய வேறுபாடு உண்டு. தமிழில் முதன்முதல் அத்துவித வேதாந்தத்தைப் பற்றிய நூல்கள் இயற்றியவர் தத்துவராய சுவாமிகள்.

வைணவ மரபில் சிறந்து விளங்கியவர் மணவாள மாமுனிகள்; 1370-ல் பிறந்தவர்; இளமையிலேயே செந்தமிழ்ப் புலமையும் மெய்யுணர்வும் வாய்க்கப்பெற்றார். வைணவ சமயத்தில் தென்கலைப் பிரிவில் சிறப்பாக எண்ணப்படுபவர்கள் நம்மாழ்வார், இராமானுசர், மாமுனிகள் என்னும் மூவர் ஆவர்; நம்மாழ்வாருடன்

வைத்துப் போற்றப்படும் அளவுக்கு அவர் சிறப்புற்றிருந்தார். மணவாள மாமுனிகளுக்குப் பெரிய ஜீயர் என்றும், ஜீயர் என்றும் பெயர்கள் உண்டு. இவர் எழுதிய பிரபந்தங்களுள் மிகவும் போற்றப்பட்டு வருவது 'திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி' என்பதாகும். வைணவ சமயத்தைத் தமிழகத்தில் பரப்புவதற்கு வானமாமலை ஜீயர் முதலிய 72 சிம்மாசனாதிகளை ஏற்படுத்தியவர் மணவாள முனிகள் தாம்.

கணக்கு, மருத்துவம் & சோதிடம்:

சோழ நாட்டு முகரி என்னும் ஊரினரான காரி என்பார் 'கணக்கதிகாரம்' என்னும் நூல் ஒன்று எழுதினார். தமிழகத்தில் தம் காலத்துப் பயின்றுவந்த கணக்கியல் நுட்பங்களை இவர் இந் நூலில் விளக்கியுள்ளார். தமிழில் ஏரம்பம், கினராலயம், அதிகாரம், கலம்பகம், திரிபுவன திலமம், கணித ரத்தினம், சிறு கணக்கு ஆகிய கணக்கியல் நூல்களும் வழங்கி வந்ததாக இந்நூலில் உள்ள குறிப்புகள் தெரிவிக்கின்றன. இந்நாள் இந்நூல்கள் யாவும் மறைந்தொழிந்தன.

சோதிடம், மருத்துவம் ஆகிய துறைகளிலும் பல நூல்கள் இயற்றப்பட்டன. தேரையர் என்பவர் மருத்துவ நூல்கள் எழுதியுள்ளார்; அறுவை மருத்துவத்திலும், நோய்த் தடைமுறைகளிலும், நோய் நாடும் முறைகளிலும் மிகவும் ஆற்றல் படைத்தவர். இவர் பெயர் 'தேரர்' என்றும் வழங்கி வந்தது. தேரையர் தமிழ்ப் புலமை சான்றவர்; சந்தக் கவிகள் பாட வல்லவர்.

அரச இலக்கியம்:

சடையவர்மன் பராக்கிரம குலசேகரன், நெல்வேலி மாறன் என்ற இரு பாண்டியர் சீவல்லபனை அடுத்து அரசாண்டு வந்துள்ளனர். நெல்வேலி மாறனின் தலைமகன் சடையவர்மன் அதிவீரராம பாண்டியன் என்பவர் (1564-1604). இவருக்கு

அழகன் சீவக வேள் என்றும் ஒரு பெயர் உண்டு. இவர் தம் தந்தையின் நினைவாகத் தென்காசியில் குலசேகரமுடையார் ஆலயம் ஒன்று எழுப்பினார். அதிவீரராம பாண்டியன் சிறந்த செந்தமிழ்ப் புலவர்; நளன் கதையைத் தமிழில் பாடியுள்ளார். நடைதம் என்னும் பெயருள்ள அந் நூல் கற்பனை வளம், சொல்லழகு வாழ்ந்தது. தமிழை முறையாகப் பயில்வோர் தொடக்கத்தில் இந் நூலைப் பயில்வர்.

நடைத்தில் காணப்படும் கற்பனைகள் கம்பராமாயணத்தை நினைவூட்டுவன. எக் காரணத்தாலோ இந்நூலின் பிற்பகுதி கற்பனையும், சொல்லோவியங்களுமின்றி ஓடிவிடுகின்றது. புகழேந்தியின் நளவெண்பாவுக்குப் பின்பு எழுந்த நளன் கதை இதுதான். நடைதம் விருத்தப்பாக்களால் ஆனது. அதிவீர ராமன் காசி காண்டம், கூர்மபுராணம், வாயுசங்கிதை, இலிங்கபுராணம் ஆகிய நூல்களையும் இயற்றினார். இவர் பாடியுள்ள வெற்றி வேற்கை என்பது மிகச் சிறந்த குழந்தை இலக்கியமாகத் திகழ்ந்து வருகின்றது.

அதிவீரராம பாண்டியன் காலத்திலேயே அவருடைய அண்ணன் உறவினரான வரதுங்கராம பாண்டியன் என்பவர் அரசாண்டு வந்துள்ளார். அவரும் அவருடைய மனைவியும் இருவருமே மிகச் சிறந்த தமிழ்ப் புலவர்களாக விளங்கினர். இம் மன்னர் பிரம்மோத்தர காண்டம், கருவைக் கலித்துறை யந்தாதி, கருவைப் பதிற்றுப்பத்தந்தாதி, கருவை வெண்பா அந்தாதி என்னும் நூல்களை இயற்றியுள்ளார். வரதுங்கன் முடிசூட்டு விழாவின்போது கலியன் கவிராயர் என்பார் நாண்மங்கலம், குடைமங்கலம் ஆகியவற்றைப் பாடி வாழ்த்தினார். மற்றொருவர் ஐயம்பெருமாள் சிவந்த கவி என்பவர் புருவச் சக்கரவர்த்தி கதையை 920 பாடல்களில் பாடினார். அதிவீரராம

பாண்டியன் சுவாமிதேவர் என்பவரையும், வரதுங்கராம பாண்டியன் வேம்பற்றுர் ஈசான முனிவரையும் தம் குருநாதர்களாகக் கொண்டிருந்தனர்.

சித்தர் பாடல்கள்:

தமிழகத்தில் சித்தர் பலர் அவ்வப்போது ஆங்காங்கு வாழ்ந்து வந்துள்ளனர். அவர்கள் 'அழியாச் சித்தர்' எனப் பாராட்டப்பட்டுள்ளனர்.⁴⁹ சித்தர் திருமூலரின் ஞானபரம்பரையில் வந்தவர்கள் என அவர்களுள் சிலர் கூறிக்கொள்ளுகின்றனர். சித்தர்கள் யாவர், அவர்கள் வாழ்ந்திருந்த காலம் எது, அவர்கள் பாடிய பாடல்கள் யாவை, அவர்களுடைய சமயம் எது என்னும் கேள்விகளுக்குத் தக்க விடை காண முடியவில்லை.

ஆயிரக்கணக்கான சித்தர் பாடல்கள் தமிழ்நாட்டில் வழங்கி வருகின்றன. யோகம், ஞானம், மருத்துவம், காயகற்பம், இரசவாதம், சோதிடம், மந்திரம், இந்திரசாலம் ஆகிய துறைகள் யாவற்றிலும் சித்தர்கள் பாடியுள்ளார்கள்.

சித்தர்கள் பதினெண்மர் எனத் தொகுத்துக் கூறுவர். அத்தொகையில் கோரக்கர் போன்ற வடநாட்டுச் சித்தர்களின் பெயர்களும் சேர்ந்துள்ளன. சித்தர் பாடல்கள் பலவற்றுக்கு எளிதில் பொருள் காணவியலாது. மறைபொருளான சொற்களைக் கொண்டு எளிய கருத்தை விளக்குவதும், எளிய சொற்களைக் கொண்டு மறைபொருள்களை விளக்குவதும் இவர்கள் கையாண்ட இலக்கிய மரபாகும். சித்தர் வரிசையில் அகத்தியருக்கு முதலிடம் அளிக்கப்பட்டுள்ளது. இடைக்காடர், உரோமர், கொங்கணர், கருவூரார், சட்டை முனி, நந்திநாதர், பிண்ணாக்கீசர், போகர், இராமதேவர் என்ற யாகோபு ஆகியவர்களின் பெயர்களும் இவ் வரிசையில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

திருவள்ளூர் என்ற பெயருடைய சித்தர் ஒருவரும் ஞானப் பாடல்கள் பல பாடியுள்ளார். கருவூர்ச் சித்தர் முதலாம் இராசராசனுடன் தோழமை பூண்டவர். சித்தர்களுள் சிலர் சக்தி வழிபாட்டில் ஈடுபட்டிருந்தனர். 'வேதாந்த சித்தாந்த சமரச நன்னிலை பெற்ற வித்தகச்சித்தர்கணம்' என்று தாயுமான சுவாமிகள் இவர்களைப் புகழ்ந்து பாடியுள்ளார். சித்தர்கள் சமயத்துறையில் சமரசப் போக்குடையவர்களாகவும் சில சமயம் குறுகிய சமயக் கொள்கைகளைக் கடிந்தும் பாடியுள்ளனர். அகப்பேய், அழுகணி, குதம்பைச் சித்தர்கள் பாடிய பாடல்கள் இசையோடு பாடும் போது நெஞ்சையுருக்கக் கூடியவை.

இராமதேவர் என்று ஒரு சித்தர் சதுரகிரியில் வாழ்ந்தவர். அரேபியாவில் மெக்காவுக்குச் சென்று இஸ்லாம் மதத்தைத் தழுவி யாகோபு என்ற பெயரை ஏற்றுக்கொண்டார். மருத்துவம், இரசவாதம் ஆகிய துறைகளில் இவர் விரிவான நூல்கள் பாடியுள்ளார். இவர் பாடலில் துப்பாக்கி என்னும் சொல் ஆளப்பட்டிருப்பதால் இவர் 14 அல்லது 15ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர் எனக் கொள்ளலாகும். போகர் சீனநாட்டினர் என்றும், பழநி தண்டாயுதபாணி திருவுருவத்தை நவபாடாணத்தில் சமைத்துக் கொடுத்தவர் என்றும் கூறுவர். பழநிக் கோயிலில் இவருடைய சமாதி என்று ஓரிடத்தைச் சுட்டிக்காட்டுவர்.

சித்தர்கள் சித்தி பெற்றவர்கள். சித்தர்கள் பூமியைத் தோண்டி உள்ளே செல்லுபவர்கள் என்றும், வானத்தில் ஏறுபவர்கள் என்றும், கடலின்மேல் காலினால் நடந்து செல்பவர்கள் என்றும் குறுந்தொகையில் ஒரு செய்தி காணப்படுகின்றது.⁵⁰ சித்தர்கள் காயசித்தி பெற்று 'மரணப் பெரும்பிணி வாராவகை' கண்டவர்கள் என்றும், யோக முதிர்ச்சியினாலும் ஞான நோட்டத்தினாலும்

உடலியக்கத்தைக் குறைத்துக்கொண்டு, ஒளி வடிவம் பெற்று, ஊன உடம்பை ஞான உடம்பாக்கி அதையே சிற்சபை அல்லது ஞான சபையாகக் கொண்டு, நடராசப் பெருமானை அச் சபையில் ஐங்கூத்து நிகழ்த்தச்செய்வதே சித்தர்களின் நோக்கம் என்று அவர்களின் நூல்களினின்றும் அறிகின்றோம்.

குமரகுருபர சுவாமிகள் மதுரைத் திருமலை நாயக்கன் உடன் காலத்தவர்; சிறந்த தமிழ்ப் புலமை வாய்ந்தவர்; சகலகலாவல்லி மாலை என்று கலைமகள் புகழ் ஒன்று பாடி இந்தியும் கற்றார் என்பர். இவர் இளமையிலேயே துறவு பூண்டார். இவர் பல பிரபந்தங்கள் பாடினார். திருமலை நாயக்கன் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி, மீனாட்சியம்மை பிள்ளைத் தமிழையும், நீதிநெறி விளக்கம் என்னும் நீதிநூல் ஒன்றையும் இயற்றினார். நீதிநெறிவிளக்கம் திருக்குறளின் சுருக்கம் என்று போற்றப்பட்டு வருகின்றது. 'மீனாட்சியம்மை பிள்ளைத்தமிழ்' தமிழ் பயில்வோருக்கு ஒரு விருந்தாகும். குமரகுருபரர் பாடிய கந்தர் கலிவெண்பா என்பது சைவசித்தாந்த நுட்பங்கள் அவ்வளவையும் சுருக்கமாகவும் தெளிவாகவும் எடுத்துக்காட்டுகின்றது.

குமரகுருபரருக்குத் தமிழ்மொழியினிடம் அளவுகடந்த பற்றுதல் உண்டு. 'தீஞ்சுவைக் கனியும் தண்தேன் நறையும், வடித்து எடுத்த சாரம் கனிந்து ஊற்றிருந்த பசுந்தமிழ்' என்றும், 'நறை பழுத்த துறைத் தீந்தமிழின் ஒழுகும் நறுஞ்சுவை' என்றும் தமிழைப் பாராட்டியுள்ளார்.

யாளையங்கள்:

மதுரை நாயக்கர்கள் ஆட்சியில் அரசரும் குடிமக்களும் சமய வாழ்க்கையில் பேருக்கம் காட்டிவந்தனர். முன்னோர் வகுத்த ஒழுக்கநெறியே மனிதன் இட்டசட்டத்தைவிட மேம்பட்டதாகக் கொள்ளப்பட்டது. இராச்சியம் பல நாடுகளாகவும், ஒவ்வொரு நாடும் பல மாகாணங்களாகவும்

பிரிக்கப்பட்டிருந்தன. ஒரு மாகாணம் என்பது பல ஊர்களையும், கிராமங்களையும் கொண்ட ஒரு தொகுதியாகும்.

பாளையக்காரன் செலுத்திய திறையும் நிலவரியும் மத்திய அரசாங்கத்தின் சிறப்பான வருமானமாக இருந்தன. முத்துக் குளிப்பிலும் சங்கு எடுப்பிலும் மத்திய அரசுக்கு ஓரளவு வருமானம் கிடைத்து வந்தது. சோழர்காலத்துக் கட்டணங்கள், வரிகள் பலவற்றை விசயநகரப் பேரரசர்களும், நாயக்க மன்னர்களும் தொடர்ந்து தண்டி வந்தனர்.

நாயக்க மன்னர்கள் குடிநலத்தை உண்மையாகவே பேணி வந்த காவலராகக் காட்சியளிக்கின்றனர். பல துறைகளிலும் குடிமக்களுக்கு நல்வாழ்வு அளிக்க முயன்றனர். ஆனால் போர்களும், வெள்ளமும், பஞ்சமும், நோய்நொடிகளும் மக்களை வாட்டி வந்தன. பெரிய நகரங்களைச் சுற்றியும் அடர்ந்த காடுகள் மண்டிக் கிடந்தன. காள் விலங்குகளினாலும், வழிப்பறி கொள்ளைக் கூட்டங்களினாலும் மக்களுக்கு இடும்பை விளைந்தன. மதுரையைச் சுற்றி வளர்ந்திருந்த காடுகளில் புலிகளும், கரடிகளும், ஓநாய்களும் எண்ணற்றவை திரிந்து வந்தன. திருமலை நாயக்கன் புலி வேட்டைக்கென நிவந்தங்கள் அளித்திருந்தான்.

வாணிகம்:

நாயக்கர்கள் காலத்தில் தமிழ்நாட்டில் வாணிகம் வளர்ச்சியுறவில்லை. கடற்படையும், கப்பல்களும் அவர்களிடம் இல்லாமையே அதற்குக் காரணமாகும். அயல்நாட்டு வாணிகம் தடைபட்டுக் கிடந்தது. போர்ச்சுகீசியரும் டச்சுக்காரரும் மதுரைத்துணி வகைகளைக் கொள்முதல் செய்து அவற்றுக்கு ஜப்பானிலிருந்து தோலையும், மொலுக்களிலிருந்து சம்பாரச் சரக்குகளையும் பண்டமாற்றுச் செய்துகொண்டனர். போர்ச்சுகீசியர்

தூத்துக்குடியில் யானைகளை விற்று, வெடியுப்பைவாங்கினார்கள். மதுரையில்துணி வாணிகம் செழிப்பாக நடைபெற்றுவந்தது.

சமயம்:

நாயக்கர்கள் காலத்திற் சைவ வைணவப் பூசல்கள் காணப்படவில்லை; ஒருமைப்பாடு நிலவி வந்தது. நாயக்க மன்னர்கள் கிறித்தவர்களுக்கும் முஸ்லிம்களுக்கும் பல நிவந்தங்களை வழங்கினர். திருமலை நாயக்கன் பல கோயில் திருப்பணிகளை மேற்கொண்டான். பேரூர்க் கோயிலில் கலியாண மண்டபத்துள் வைக்கப்பட்டுள்ள அழகிய சிற்பங்கள், காண்போர் உள்ளத்தைக் கொள்ளைகொள்ளும். அச் சிற்பங்கள் நாயக்கரால் அமைக்கப்பட்டவை. செந்நிறமான கருங்கற்களில் அவை செதுக்கப் பட்டுள்ளன. திட்டமிட்ட ஓர் அமைப்பில் மதுரை மீனாட்சி கோயில் விரிவடைவதற்குத் திருமலை நாயக்கன் மேற்கொண்ட முயற்சிகள் துணைபுரிந்தன. மரமும் இரும்புமின்றி வெறும் சுதையை மட்டுங் கொண்டு கட்டப்பட்டுள்ள மதுரைத் திருமலை நாயக்கன் மகால் கட்டடக்கலையின் வியப்பூட்டும் படைப்புகளுள் ஒன்றாகும்.

சிவன் வழிபாடும், திருமால் வழிபாடும் மிக உயர்ந்த நிலையில் வைக்கப்பட்டன. சிறுதெய்வ வழிபாடும் நாடெங்கும் காணப்பட்டது. கோயில் தொண்டுக்காகவும், வேதம் ஒதிவரவும் பிராமணர்களுக்குத் தொடர்ந்து தானங்கள் வழங்கி வரப்பட்டன.

திருவிளையாடற் புராணம் இயற்றிய பரஞ்சோதி முனிவரும் திருமலை நாயக்கன் காலத்தவர். இந் நூல் எழுதப்பட்ட வரலாறு பலவாறாகக் கூறப்படுகிறது. பலாவின் சுளைபோன்ற இனிய, தனித்தனியான, முழுமுழுச் சொற்கள் கோக்கப்பட்ட செய்யுள்களால் ஆனது இந்நூல். இவர் போற்றிக் கலிவெண்பா, மதுரைப் பதிற்றுப் பத்தந்தாதி ஆகிய நூல்களையும் பாடியுள்ளார்.

துறைமங்கலம் சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் இளமையிலேயே துறவுக்கோலங் கொண்டவர்; வீரசைவச் சார்புடையவர். தமிழ் இலக்கியப் பண்டாரத்தில் இவருடைய பாடல்கள் விலையற்ற மணிகளாக ஒளிர்கின்றன. சோணசைவ மாலை, நால்வர் நான்மணிமாலை, பிரபுலிங்க லீலை ஆகியவை இவருடைய இணையற்ற படைப்புகளாம்.

சைவ எல்லப்ப நாவலர் தலபுராணங்களையும், தோத்திரப் பாடல்களையும் பாடியுள்ளார். இவர் இயற்றிய அருணாசல புராணமும், அருணைக் கலம்பகமும் இலக்கியச் சிற்பங்களாக விளங்குகின்றன.

வைணவரான பிள்ளைப் பெருமாள் அய்யங்கார் மிகச் சிறந்த புலமையும், மெய்யுணர்வும் ஒருங்கே வாய்ந்தவர்; இவருடைய பாடல்கள் தமிழ்ப் புலமைக்கு ஓர் உரைகல்லாகக் கருதப்படுகின்றன. இவருக்குத் திவ்வியகவி எனவும், மணவாளதாசர் எனவும் வேறு பெயர்கள் உண்டு.

படிக்காசுப் புலவர் இராமநாதபுரத்து வேந்தரான இரகுநாத சேதுபதியின் அரசவைப் புலவராக வீற்றிருந்தவர்; அவருக்கு உடன்காலத்தவரான சீதக்காதி என்ற முஸ்லிம் வள்ளலைப் பற்றி அவர் பல பாடல்களைப் பாடியுள்ளார். சந்தப் பாடல்கள் பாடுவதில் இவர் வல்லவர். இவர் இயற்றிய தொண்டை மண்டல சதகம் இலக்கிய விருந்தாகவும், வரலாற்றுக் களஞ்சியமாகவும் விளங்குகின்றது.

தாயுமான சுவாமிகள் தமிழ் இலக்கியத்திலும் சைவசித்தாந்தத்திலும் தனியிடம் பெற்றவர்; திருச்சிராப்பள்ளியில் அரசாண்ட விசயரங்க சொக்கநாத நாயக்கன் (1706-32) காலத்தவர். இவர் 1759ஆம் ஆண்டில் மறைந்தார் என்றும் கூறுவர். இவருடைய காலம் இன்னதெனத் திருத்தமாகத் தெரியவில்லை. இவர் அரண்மனைப் பணியில் சிலகாலம்

அமர்ந்திருந்து உலக இன்பங்களை வெறுத்துத் துறவு பூண்டார்; யோகத்திலும் ஞானத்திலும் மேலாம் படிகள் பல கைவரப்பெற்றார். திருமூலருக்குப்பின் பல சமயங்களுக்குள் சமரசம் கண்டவர் தாயுமானவர். 'எல்லாரும் இன்புற்றிருக்க நினைப்பதுவே அல்லாமல் வேறொன்றறியேன்பராபரமே' என்னும் இவர் வாக்கானது தமிழகத்தில் மூலைக்கு மூலை ஒலித்து வருகின்றது. இவர் பாடிய பாடல்களுள் 687 பாடல்கள் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. இப் பாடல்களுக்குப் பூவை கலியாண சுந்தர முதலியார் விரிவுரை ஒன்று எழுதியுள்ளார். வேதாந்திகளும், சைவசித்தாந்திகளும் ஆகிய இரு சமயத்தினருமே இவரைப் பாராட்டிப் பரவுவர். பல சந்தங்களில் இவர் பாடல்களுள் சில அமைந்துள்ளன.

இஸ்லாம் மதத்தினரான செந்நாப் புலவர்கள் பலர் நாயக்கர் காலத்தை அணி செய்துள்ளனர். சர்க்கரைப் புலவர், சவ்வாதுப் புலவர், வண்ணக் களஞ்சியப் புலவர், அலியார் புலவர், மதாறு சாயபு புலவர், நயினா முகமது புலவர், உமறுப் புலவர், குணங்குடி மஸ்தான் சாயபு, செய்குத்தம்பி பாவலர் ஆகிய புலவர் பெருமக்கள் அளித்துள்ள இலக்கியப் படைப்புகள் தமிழில் என்றும் நறுமணம் வீசும் வாடா மலர்களாகக் காட்சியளிக்கின்றன. உமறுப் புலவர் இயற்றிய சீறாப்புராணம் என்பது நபிகள் நாயகத்தின் வரலாற்றையும், அறிவுரையையும், சமயத்தொண்டையும் விளக்கிக் கூறுகின்றது. கம்பர் கையாண்ட பல சொல்லோவியங்களையும், பொருள் நயங்களையும் உமறுப் புலவரும் தம் நூலில் கையாண்டுள்ளார். சீறாப் புராணம் 5,027 பாடல்கள் கொண்ட ஒரு காவியமாகும்.

குணங்குடி மஸ்தான் சாயபு காயல்பட்டினத்தில் வாழ்ந்தவர். இவர் பாடிய பாடல்கள் யோகம், ஞானம், தோத்திரம் ஆகிய மெய்யுணர்வுப் படிகளில் செல்லுபவை. இவருடைய பாடல்களைப் பாடக்

கேட்போர் சில சமயம் அவை தாயுமானாரின் பாடல்களோ என மயங்குவதுண்டு. மல்தான் சாயபு வேறு நூல்களும் இயற்றியுள்ளார். அவற்றுள் அகத்தீசர் சதகம் என்பது சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கது.

மக்கள் இலக்கியம்:

பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சியானது புதியதொரு துறையில் தாவி வடிவமைப்புப் பெறலாயிற்று. பொதுமக்கள் வழக்கமாகப் பேசும் சொற்களைக் கொண்டு தொடுக்கப்பட்டு ஆராயாமலே விளங்கக்கூடிய செய்யுள்கள் உண்டு என்று தொல்காப்பியனார் கூறியுள்ளார்.⁵¹ அவை 'புலன்' என்னும் வகையைச் சார்ந்தவை. அவை 'குறவஞ்சி', 'பள்ளு' என்னும் புதிய வடிவில் தோன்றலாயின.

மதுரை நாயக்கமன்னன் முத்து விசயரங்க சொக்கநாத நாயக்கன் காலத்தில் வாழ்ந்தவரான திரிகூடராசப்பக் கவிராயர் 'குற்றாலக் குறவஞ்சி' என்னும் அழகியதொரு நூலைப் பாடினார். கல்லார்க்கும் கற்றவர்க்கும் களிப்பைத் தருவது இந்நூல். இதில் காணும் சொல்லாட்சியும், பொருட்செறிவும், மெய்ப்பாடுகளும், இசையமைப்பும் ஈடிணையற்றவை எனப் பாராட்டப்படுகின்றன. திரிகூடராசப்பக் கவிராயரின் கற்பனைத்திறமும், சொல்வளமும், இயற்கையழகுகளைச் சொல்லோவியமாகத் தீட்டும் அமைப்பும் இவருடைய ஆழ்ந்து அகன்ற நுண்ணிய புலமையை எடுத்துக்காட்டுகின்றன. ரவிக்கை, சேலை, சலவை (புடைவை), சல்லி, சதிர் ஏறுவேன், கப்பல், சீனச்சரக்கு, துக்குணி (சிறிதளவு) என்னும் சொற்களை முதன் முதல் குற்றாலக் குறவஞ்சியில்தான் காண்கின்றோம்.

குறத்திகள் ஊர் ஊராகச் சென்று பெண்மக்களுக்குக் குறி சொல்லிப் பிழைக்கும் வழக்கமானது பதினெட்டாம்

நூற்றாண்டிலேயே தமிழ்நாட்டில் தோன்றிவிட்டதென இந் நூலினால் அறிகின்றோம். இன்றும் கிராமப் புறங்களில் குறி சொல்லும் குறத்திகளும், பச்சை குத்தும் குறத்திகளும் அவ்வப்போது தோன்றி வருவதுண்டு. போகுது, வருகுது, போச்சுது, இருக்குது என்னும் கொச்சைச் சொற்களும் இந் நூலில் இடம் பெறுகின்றன. பிற்காலத்தில் எழுந்த கீர்த்தனைகளிலும், பாரதியாரின் பாட்டுகளிலும் இத்தகைய சொல்லாட்சி மலிந்து கிடப்பதைக் காணலாம்.

முக்கூடற்பள்ளு என்னும் இனிமையான ஒரு நாடக நூலை வேலன் சின்னத்தம்பி என்ற என்னயினாப்புலவர் என்பார்படைத்தளித்தார். ஒன்பான் வகை இலக்கியச் சுவைகளும் இந் நூலில் ததும்புகின்றன. எளிய நடை, இனிக்கும் சொற்கள், ஈர்க்கும் இசை, சொல்லோவியக் காட்சிகள் ஆகியவை இந் நூலின் சிறப்புகள்.

தமிழ் வளர்ச்சியில் கிறித்துவத்தின் தொண்டு:

பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் தமிழ் வளர்ச்சியில் கிறித்தவப் பாதிர்களும் ஈடுபடலானார்கள். அவர்களுள் சிறந்தவர் பெஸ்கி பாதிரியார். வீரமாமுனிவர் என்னும் தமிழ்ப் பெயரில் இவர் தமிழ்மொழி வரலாற்றில் உயர்ந்ததோர் இடம் பெற்றுள்ளார். தமிழ்மொழியின் வளர்ச்சிக்கே புதிய திருப்பங்களை அமைத்துக் கொடுத்த பெருமையுடையவர் இப் பாதிரியார். அவ் வகையில் தொல்காப்பியனார், பவணந்தி முனிவர் ஆகியவர்களின் வரிசையில் வைத்து எண்ணத்தக்கவர்.

வீரமாமுனிவர் தமிழில் புதிய முறையில் இலக்கியங்கள் படைத்தார். சில தமிழ் எழுத்துகளின் வரிவடிவத்தையும் சீரமைத்தார். வீரமாமுனிவர் இத்தாலியில் பிறந்தார் (1680). இளமையிலேயே துறவு பூண்டு கிறித்தவ சமயப் பணிக்காகத் தமிழகத்தை அடைந்தார். தமிழின் சீரும் சிறப்பும் அவர் உள்ளத்தைக்

கவர்ந்தன; தமிழ் வளர்ச்சிக்குத் தாமும் தொண்டு புரியலானார்.

அவர் தம் தொண்டுகளைத் தொடங்கிய சமயத்தில் தமிழகத்தில் அரசியல் கொந்தளிப்புகளும், கொலையும், கொள்ளையும் மலிந்து கிடந்தன. பாளையக்காரர்களும், முஸ்லிம் நவாபுகளும், படைகளும் மக்கள் வாழ்க்கையை நரக வாழ்க்கையாக்கி விட்டிருந்தன. மராத்தியக் குதிரைக்காரர்கள் ஆங்காங்குத் திடீர்திடீரெனத் தோன்றி மக்களைப் படுகொலை செய்தும், சொத்துகளைச் சூறையாடியும் சென்றனர். அடுத்த நாழிகை என்ன நேருமோ என்று மக்கள் அவலப்பட்டுக் கொண்டிருந்தனர்.

அந்தச் சூழ்நிலையில் அயல்நாட்டினர் ஒருவர் தமிழகத்துக்கு வந்து, அமைதியான துறவு வாழ்க்கையில் தோய்ந்திருந்து தமிழ்ப்பணி ஆற்றினார் என்பது வியப்பூட்டும் நிகழ்ச்சியாகும். வீரமாமுனிவர் இத்தாலிய மொழி, கிரேக்கம், எபிரேயம் (Hebrew), இலத்தீன், பிரெஞ்சு மொழி, பாரசிமொழி, இந்துஸ்தானி, தெலுங்கு ஆகிய மொழிகளிலும் ஆழ்ந்த புலமை பெற்றிருந்தார். அவர் தமிழருடன் கலந்து உறவாடி அவர்களைப்போலவே வாழ்ந்திருந்து அவர்களுடைய இணக்கத்தையும் அன்பையும் கவர்ந்தார். தம்மை நாடிவரும் ஏற்றவரையும் ஏதிலாரையும் ஒருங்கே வரவேற்றுத் தம் அன்பையும், ஆதரவையும் சொரியும் தமிழ் மக்கள், வீரமாமுனிவருக்குத் தமிழில் ஏற்றங்கொடுத்து அண்மையில் அவருக்கு ஒரு சிலையையும் நாட்டியுள்ளனர்.

வீரமாமுனிவர் இயற்றிய 'தேம்பாவணி' என்னும் காப்பியம் தமிழில் இன்றும் ஒரு தேம்பாவணியாகவே விளங்கி வருகின்றது. அதில் வீரமாமுனிவர் புறநானூறு, குறள், சிலப்பதிகாரம் ஆகிய நூல்களின்கருத்துகளைச் சிறிதேனும் தயங்காமல் எடுத்தாண்டுள்ளார். அவர் சில இலக்கண நூல்களையும்

இயற்றியுள்ளார். சதுரகராதி என்னும் அகராதி ஒன்றைத் தொகுத்து வெளியிட்டார். தமிழில் முதன்முதல் செம்மையான, இனிமையான, எளிய உரைநடை ஒன்றை உருவாக்கியவர் வீரமாமுனிவரேயாவார்.

பழங்காலத்திலும் உரைநடை கையாளப்பட்டு வந்துள்ளது. ஆனால், அஃதும் செய்யுளைப்போலவே மோனையையும் அடுக்கு மொழிகளையும் கொண்டிருந்தது. வைணவர்கள் 'ஈடு' என்னும் வியாக்கியானங்களில் கையாண்டது மணிப் பிரவாள நடையாகும். எனவே, தெளிவான, எளிய தமிழ்ச் சொற்களைத் தொடராக்கி, ஐரோப்பிய முறையில் உரைநடை வகுத்தவர் வீரமாமுனிவர். இவர் ஆக்கிய பரமார்த்த குரு கதையானது தமிழ்மொழியில் குழந்தை இலக்கியத்தில் இறவாத இடம் பெற்றுவிட்டது. இந்நூல் இளந் தமிழால் இயன்றது. குழந்தைகளின் கள்ளங் கபடமற்ற உள்ளத்தைக் கொள்ளைகொண்டு அவர்களை நகைக்க வைப்பதற்காகவே எழுந்த இலக்கியம் இது.

பல தமிழ்ப் புராணங்களும், தோத்திரப் பிரபந்தங்களும், வேதாந்த சாத்திரங்களுக்கு விளக்க உரைகளும் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் எழுந்தன. நிலையற்ற அரசியல் சூழ்நிலையில் அஞ்சி அஞ்சி மக்கள் அவதிப்பட்டுக் கொண்டிருந்த ஒரு காலத்தில் வாழ்க்கைச் சூழலில் சிக்குண்டு இன்பதுன்பங்களில் தோய்வுறாமல் உளநிறைவுடன் சைவத் துறவியார் ஒருவர் திருவாவடுதுறையில் அமர்ந்து பல அரிய தமிழ் நூல்களை இயற்றினார். அவர்தாம் சிவஞான முனிவர்; மெய்கண்டாரின் சிவஞான போதத்துக்குச் சிற்றூரையும் பேருரையும் கண்டவர்; சிவஞான சித்தியாருக்குப் பொழிப்புரை ஒன்றும் எழுதியுள்ளார்; இலக்கியம், இலக்கணம், சைவசமயம், தத்துவம், தருக்கம் ஆகிய

துறைகளில் இருபதுக்கு மேற்பட்ட நூல்களை இயற்றியுள்ளார். இவர் தருக்க வேந்தராகவும், பன்மொழிப் புலவராகவும், பசுந்தமிழ்ப் பாவாணராகவும், பல்கலைக் களஞ்சியமாகவும் விளங்கினார். இவருடைய பன்னிரண்டு மாணவர்கள் ஒப்பற்ற புலவர் பரம்பரை ஒன்றை உருவாக்கினர்.

சிவஞான முனிவர் இயற்றிய காஞ்சிபுராணம் கற்பனை வளமும், சொல்லழகும், இறை மணமும் கலந்து விரவியுள்ள ஒரு நூலாகும். காஞ்சிபுராணத்தின் முற்பகுதியை இவர் பாடினார்; இவருடைய மாணவரான கச்சியப்ப முனிவர் பிற்பகுதியைப் பாடி அதை முடித்தார். சிவஞானமுனிவர் பாடிய அமுதாம்பிகை பிள்ளைத்தமிழ் பயில்தொறும் புதுப்புதுச் சுவைகளை நல்கக்கூடியது. அதனில் அம்புலிப் பருவப் பாடல்கள் புலவர்களுக்கு இலக்கிய இன்ப ஊற்றெனத் தரும்.

கச்சியப்ப முனிவர் சிவஞான முனிவரின் தலையாய மாணவர். இவர்தணிகைப்புராணம் ஒன்று எழுதியுள்ளார். சைவ சித்தாந்தக் கருத்துகள், அகப்பொருள் துறைகள், அணி வகைகள், பல்வேறு இலக்கண மரபுகள் ஆகியவற்றைக் கச்சியப்ப முனிவர் தம் நூலில் வைத்து இழைத்துள்ளார்.

உரைநடை:

புதுச்சேரியில் பிரெஞ்சுக்காரர் ஏற்றங்கண்டிருந்த காலத்தில் பிரெஞ்சுக் கவர்னர் டூப்ளே என்பவருக்கு உறுதுணையாக இருந்தவர் ஆனந்தரங்கம் பிள்ளை என்பவர். இவர் 1709-ல் பிறந்தார். இவருடைய பரந்த அனுபவத்தையும், நுண்ணறிவையும், நேர்மையையும் கண்டறிந்த பிரெஞ்சுக்காரர்கள் இவரைத் தம் திவானாக அமர்த்திக் கொண்டனர். இவருடைய தாய்மொழி தமிழ். எனினும் தெலுங்கு, மலையாளம், பிரெஞ்சுமொழி, போர்ச்சுகீசியமொழி ஆகியவற்றையும்

நன்கு பயின்றிருந்தார். வானவியலிலும் சோதிடத்திலும் ஆனந்தரங்கம் பிள்ளைக்கு நல்ல புலமையுண்டு. தமிழ்ப் புலவர்களின் புரவலராகவும் திகழ்ந்தார். அருணாசலக் கவிராயர் பாடிய இராம நாடகம் என்னும் சிறந்த நூலானது ஆனந்தரங்கம் பிள்ளையின் முன்பு அரங்கேற்றம் செய்யப்பட்டதாகக் கூறுவர்.

இவர் தம் கைப்பட நாட்குறிப்பு ஒன்று தமிழில் எழுதி வைத்து வந்தார். அவருடைய காலத்தில் யாருமே புரிந்திராத அரியதோர் இலக்கியப் பணியாக விளங்குகின்றது இந் நாட்குறிப்பு. இஃது ஒரு பெரும் வரலாற்றுக் கருவூலமாகவும் திகழ்கின்றது. ஆனந்தரங்கம்பிள்ளை, 'தாம் காதால் கேட்டவற்றையும், கண்ணால் பார்த்தவற்றையும், கப்பல்கள் வருவதையும், கப்பல்கள் போவதையும், ஆச்சரியங்களும் புதுமைகளும் நிகழ்ந்தால் அவற்றையும் இத் தினசரியில் குறிக்கின்றேன்' என்று கூறி, இந்நாட்குறிப்பைத் தொடங்குகின்றார். அவர் நாளைய பிரெஞ்சுக்காரர்களைப் பற்றிய அரிய செய்திகள் பலவற்றை இந் நாட்குறிப்புகளில் படித்தறியலாம்.

ஆனந்தரங்கம் பிள்ளை கையாண்ட எழுத்து நடையே ஒரு புதுமையானதாகும். அவருடைய நாட்குறிப்புகளில் உயிர்த்துடிப்பும், உணர்ச்சி வெள்ளப் பெருக்கும், எழுச்சியும், ஏக்கமும், சினமும், துள்ளலும், உவகையும் பொங்கி வழிவதைக் காணலாம். இவருக்குப் பிறகு அரசியல் வாழ்க்கையில் ஈடுபட்டிருந்தவர்கள் இத்தகைய நாட்குறிப்பு ஒன்றை எழுதிவையாதது ஒரு குறைபாடாகும்.

இசை:

தமிழகத்தில் அவ்வப்போது வடமொழியிலும், தெலுங்கிலும் இயல் இசை நாடகங்கள் தோன்றி வளர்ந்து வந்துள்ளன. திருவையாற்றில் அமர்ந்திருந்து தியாகராச சுவாமிகள் நூற்றுக்கணக்கான

கீர்த்தனைகளைத் தெலுங்கு மொழியில் பாடினார். இவர் கையாண்டுள்ள தெலுங்கு மொழியில் மென்மையும், இனிமையும், உருக்கமும் கொண்ட சொற்களைக் காணலாம். பாடல்கள் உள்ளத்தை இளக்கக்கூடியவை.

இக்காலத்துத் தெலுங்கில் காணப்படும் வடமொழிக் கலப்பு ஆர்வாரத்தைத் தியாகையரின் பாடல்களில் காணமுடியாது. சுவாமிகளின் பாடல்களை நிறுத்தி, மென்குரலில் குதிப்பும் துள்ளலும் இன்றி, இசை மருட்டலும் இன்றிப் பொருள் உணர்ந்து பாடும்போது தமிழரும் கேட்டு இன்புறக்கூடும். அவ்வளவு எளிய சிறுசிறு சொற்களால் இவருடைய கீர்த்தனைகள் அமைந்துள்ளன. இசைப் புலவர்கள் தாந்தாம் கற்ற கலையுணர்வையும், கலையுயர்வையும் காட்டும் பொருட்டுச் சுவாமிகளின் கீர்த்தனைகளைப் பொருள் தேற்றமின்றியும், சொற்களைச் சிதைத்தும், மென்று விழுங்கியும், உணர்ச்சியின்றியும், பிறர்க்குப் பொருள் விளங்காவாறும் மேடைகளில் பாடி வருகின்றனர்.

இறைவன் உள்ளத்தை உருக்கித் தமக்குத் திருவருளைத் தேடிக்கொள்ளுமாறு தியாகராச சுவாமிகள் பாடிய பாடல்கள் இசைவாணரின் புலமைச் சிலம்பத்துக்குப் பயன்பட்டு வருவது வருந்தத்தக்கதாகும். சுவாமிகளின் கீர்த்தனைகள் பல அபூர்வ இராகங்களில் செய்யப்பட்டுள்ளன.

மருத்துவம் & ரசவாதம்:

பதினேழாம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலும், பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலும் சோதிடம், மருத்துவம் ஆகிய துறைகளில் சித்தர்கள் பேரால் பல நூல்கள் இயற்றப்பட்டுள்ளன. அவற்றில் காணப்படும் சொல்லாட்சிகளானவை அவற்றுக்குப் பழைமையை மறுக்கின்றன. எனினும் அந்நூல்களில் யாக்கப்பட்டுள்ள செய்யுள்கள் அமைப்பிலும், போக்கிலும் விறுவிறுப்பாக

ஓடும் நடையில் காணப்படுகின்றன. மருத்துவ நூல்களும், வாத நூல்களும் காயகற்ப மருந்துகளைப் பற்றி மிகவும் விரிவாகப் பேசுகின்றன.

மருத்துவத்தில் சித்தர் முறை என்பது தமிழகத்திலேயே தோன்றி வளர்ந்த ஒரு கலையாகும். இம் முறையில் மூலிகைகள், தாதுப்பொருள்கள், உயிரினங்கள் ஆகியவை பயன்படுகின்றன. நூற்றெட்டு உபரசங்கள், அறுபத்து நான்கு பாடாணங்கள், இருபத்தைந்து உப்பினங்கள் ஆகியவை சித்தர்கள் கையாண்ட கைம்முறையில் சேர்கின்றன.

உலகம் பலவாகத் தோற்றினாலும், அடிப்படையில் அது ஒரே தன்மை வாய்ந்த ஆதி சடப்பொருள் ஒன்றால் ஆனது என்றும், இவ்வடிப்படைத் தன்மையை மாற்றக் கூடுமானால் பல்வேறு பொருள்களின் இயல்பையே மாற்றிவிடலாம் என்றும், இந்த முறையைக் கையாண்டு பாதரசத்தையும், உப்பையும், கட்டிச் செம்பையும், வெள்ளியையும் உயர் மாற்றுத் தங்கமாக மாற்றலாம் என்றும் சித்தர் வாத நூல்களும், மருத்துவ நூல்களும் கூறுகின்றன.

இக் கொள்கையானது ஐரோப்பிய நாடுகளிலும் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பே அறிஞர் கருத்தைக் கவர்ந்து வந்தது குறிப்பிடத் தக்கதாகும். பண்டைய சீனத்திலும், எகிப்திலும் செயற்கைப் பொன் செய்யும் முயற்சிகளும், காயகற்ப மருந்து வைப்பு முயற்சிகளும் மேற்கொள்ளப் பட்டிருந்தன; பண்டைய அராபியர்களும் பொன் செய்யும் கலையில் பேருக்கம் காட்டி வந்தனர்.

இரசவாதக் கலையில் ஈடுபட்டிருந்த ஐரோப்பிய அறிஞருள் பார்சல்சல் (1493-1541) என்ற மருத்துவர் மிகவும் சிறந்தவராகக் கொள்ளப்பட்டுள்ளார். அவருடைய முறைகளுக்கும் தமிழகத்துச் சித்தர் முறைகளுக்கும் மிகவும் நெருங்கிய தொடர்பு

காணப்படுகின்றது. பூநீறு, வழலை, வீரம், பூரம், இலிங்கம், மனோசிலை, கெந்தகம், ஈயம், துத்தநாகம், பாதரசம், செம்பு, தங்கம் போன்றவை சித்த மருத்துவ முறைகளில் கையாளப்படுகின்றன. குரு, முப்பூ, மெழுகு, சூரணம், பற்பம், செந்துரம் ஆகியன சித்தர் முறை மருந்து வகைகளில் சிலவாம். வாயில் அடக்கிக் கொண்டு வானத்தில் கடுவேகத்தில் பறந்து செல்லக்கூடிய கவனக் குளிகைகளும் சித்தர் நூல்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. திருக்குற்றாலத்தில் 'கவன சித்தர் வந்து வந்து காயசித்தி விளைப்பர்' என்று குற்றாலக் குறவஞ்சியில் அதன் ஆசிரியர் கூறுகின்றார்.

சோதிட நூல்களில் நாடிகள் என்னும் பெயருடைய நூல்கள் பல தமிழகத்தில் காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் கௌசிக நாடி, கௌமார நாடி, சுக்கிர நாடி, காகபுசுண்டர் நாடி, துருவ நாடி, சப்தரிஷி நாடி, நந்தி நாடி, மார்க்கண்ட நாடி என்பன சில. சோதிடத்துறையில் எழுதப்பட்டுள்ள ஏனைய நூல்களுக்கு இல்லாத சிறப்பு ஒன்று நாடிகளிடம் காணப்படுகின்றது. ஒருவருடைய கைரேகைகளைக் கொண்டோ, அவருடைய சாதகக் குறிப்பைக் கொண்டோ அவருடைய வாழ்க்கையின் முக்கால நிகழ்ச்சிகளையும் நாடிகள் எடுத்துக் கூறுகின்றன. சாதகனின் பெயர், பெற்றோரின் பெயர், பிறந்த ஊர், அவர் பெற்ற கல்வி, செய்யும் தொழில் ஆகியவற்றைப் பற்றிய குறிப்புகளை, நாடிகள் சில சமயம் தெளிவாகவும் சில சமயம் மறைபொருளாகவும் தெரிவிக்கின்றன.

சோதிடர்கள் பொதுவாக, நவாமிசம் (ஓரிராசியில் ஒன்பதில் ஒரு பகுதி, 30/9பாகை) வரையில் கணித்துப் பலன் கூறுவார்கள். ஆனால், நாடிகளில் திரிம்சாமிசம் (1/30 0, அதாவது ஒருபாகை) அல்லது சோடசாமிசம் (1/600, அதாவது அரைப் பாகை) வரையில் மிகவும் நுட்பமாகக் கணிக்கப்பட்டுப் பலன்கள் தரப்படுகின்றன. நம் வியப்பையும்

ஆவலையும் ஒருங்கே தூண்டும் இந் நாடி சோதிடக்கலை இன்று தமிழ்நாட்டில் ஒரு சிலர் கையில் மீட்பின்றி மாண்டு வருகின்றது.

கல்வி & பச்சையப்ப வள்ளல்:

தமிழரின் வாழ்வில் காஞ்சிபுரம் பச்சையப்ப முதலியாரின் வாழ்க்கையும் பின்னிப் பிணைந்துள்ளது. அவர் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியாரிடம் துபாஷாக (மொழிபெயர்ப்பாளராக) அமர்ந்து பணியாற்றியவர். தாம் ஈட்டிய பொருளைக் கொண்டு தமிழகம் முழுவதிலும் அறக்கட்டளைகள் நிறுவினார்; கோயில் திருப்பணிகள் செய்தார். சென்னையிலும், காஞ்சிபுரம், சிதம்பரம் ஆகிய ஊர்களிலும் பச்சையப்ப முதலியாரின் அறக்கட்டளையால் நிருவகிக்கப்பட்டு வரும் கல்லூரிகளும், உயர்நிலை, நடுநிலைப் பள்ளிகளும் தமிழகர்கள் அறியாதவையல்ல.

ஒரு நூற்றாண்டாகச் சென்னைப் பச்சையப்பன் கல்லூரியானது ஏழை மாணவரின் புகலிடமாகச் செயல்பட்டு வந்துள்ளது. பச்சையப்ப முதலியாரின் உடன்காலத்தவரான மணலி சின்னைய முதலியார் என்பாரும் பல அறக்கட்டளைகள் நிறுவியுள்ளார். நந்தவனங்கள் அமைத்தார்; சிதம்பரம் சிற்சபையின் பஞ்சாட்சரப் படிக்கு வெள்ளி வேய்ந்தார். அவருடைய அறக்கட்டளைகள் ஒன்று சில மாறுதல்களுக்கு உட்பட்டு இப்போது சென்னையில் 'மணலி மாணவர் விடுதி' என்னும் பெயரில் நூற்றுக்கணக்கான ஏழை மாணவர்களுக்கு உணவும் உறையுளும் வழங்கி வருகின்றது.

இந்து மன்னர்களே, இந்துக் கோயில்களைச் சிதைத்தல்:

பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் கிறித்தவ இஸ்லாம் சமயங்கள் ஏற்றங்கண்டதாலும், இந்து மன்னர்கள் ஆற்றலிழந்து அயல் சமயத்தினரின் படைத் துணையையே

நாடி ஓடியதாலும், இந்துக் கோயில்கள் பாதுகாப்பற்று, பேணுவாரற்றுக்கிடந்தன. அக் காரணத்தால் தமிழகத்துப் பெருங்கோயில்கள் பல போர் அணிகள் நிறுத்தப்பட்டிருந்த பாடி வீடுகளாகவும் கொத்தளங்களாகவும் பயன்படுத்தப்பட்டன. மக்கள் எத்துணை அவல நிலையை எய்தியிருக்க வேண்டும், எவ்வளவு செயலற்று, கையற்று வணங்கி வாழ்ந்து வந்திருக்க வேண்டும் என்று எண்ண வேண்டியுள்ளது.

சிதம்பரம் கோயிலில் சாஹு ஜி என்ற மராத்தியன் பகைவருக்கு அஞ்சித் தன் படையுடன் அடைக்கலம் புகுந்தான். பிரெஞ்சுக்காரரும், ஆங்கிலேயரும், ஐதரலியும் மாறி மாறி இக் கோயிலைத் தம் கொத்தளங்களாகப் பயன்படுத்தி வந்தனர். இக் கோயில் முப்பத்தைந்து ஆண்டுகள் தொடர்ந்து இராணுவத்தினர் வசம் இருந்து வந்தது. பீரங்கித் தாக்குதல்களால் இக்கோயிலின் மண்டபங்களும், சுற்றாலைகளும், சிறு கோயில்களும் இடியுண்டு அழிந்தன. ஒரு முறை நடராசர், சிவகாம சுந்தரி திருவுருவச் சிலைகளை எடுத்துச் சென்று திருவாரூர்க்கோயில் சபாபதி மண்டபத்தில் வைத்திருந்து, சிதம்பரம் கோயில் இராணுவத்திடமிருந்து விடுதலையான பிறகு மீண்டும் அங்குக் கொண்டுவந்து நிறுத்தினார்கள்.

சிதம்பரம் கோயிலைப் போலவே திருவண்ணாமலைக் கோயிலிலும் படைவீடுகள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. பல படுகொலைகளும் அக் கோயிலுக்குள் நடைபெற்றதுண்டு. ஒரு முறை ஆர்க்காட்டு நவாபு ராஜாசாயபு தன் பின்னால் விட்டுவிட்டுப்போன பட்டாளம் ஒன்று அண்ணாமலையார் கோயிலினுள் தங்கியிருந்தது. தியாகதுர்க்கம் கின்னேதாரன் கிருஷ்ணாராவு என்ற மராத்தியன் - அவனும்

ஓர் இந்து தான் - ஒருநாள் இரவு திடீரென்று தன் படைவீரருடன் கோயிலுக்குள் புகுந்து எழுநூற்றைம்பது சிப்பாய்களைப் படுகொலை செய்தான்; கோயிற் சுற்றாலைகளை இரத்தத்தால் மெழுகினான்.

அடிக்குறிப்புகள்:

1. S. I. I. II. No. 81.
2. Ep. Rep. 96/42-43; Ep. Rep. 100/42-43.
3. Ep. Ind. XVI. No. 12.
4. I. P. S. No. 304.
5. Ep. Rep. 309/16; Ep. Rep. 378/16.
6. EP. Rep. 17/17; Ep. Rep. 23/17.
7. Ep. Rep. 378/15.
8. Ep. Rep. 1907-p. 16.
9. Ep. Rep. 319/1911.
10. Ep. Rep. 111/39-40.
11. Ep. Rep. 272/1912.
12. Ep. Rep. 162/18.
13. Ep. Rep. 291/23.
14. Ep. Rep. 292/28-29.
15. Ep. Rep. 276/28-29.
16. Ep. Rep. 293/28-29.
17. Ep. Rep. 207/29-30.
18. Ep. Rep. 62/33-34.
19. Ep. Rep. 201/36-37.
20. S. I. I. VIII. No. 155.
21. Ep. Rep. 581/20. Ep. Rep. 584/20
22. Ep. Rep. 77/36-37.
23. Ep. Rep. 91/41-42. Ep. Rep. 101/41-42.
24. Ep. Rep. 81 to 83/40-41.
25. Ep. Rep. 375/39-40.

26. Ep. Rep. 9/45-46.
27. Ep. Rep. 23/45-46.
28. Ep. Rep. 25/45-46.
29. Ep. Rep. 59/45-46.
30. Ep. Ind. XXVIII. No. 12.
31. Ep. Rep. go 492/1902, p. 43.
32. Ep. Rep. go 503/1907. p. 17.
33. Ep. Rep. 115/191.
34. Ep. Rep. go 1936-37 Cop. p1. I.
35. Ep. Rep. 490/37-38
36. Ep. Rep. 115/42-43.
37. Ep. Rep. 588/26.
38. Ep. Rep. 208/11.
39. I. P. S. No. 793
40. I. P. S. No. 814.
41. I. P. S. No. 841.
42. I. P. S. No. 692.
43. I. P. S. No. 692 & 799.
44. I. P. S. No. 818.
45. I. P. S. No. 715.
46. I. P. S. No. 601.
47. I. P. S. No. 601.
48. வீரசோ. அலங். 40.
49. திருவருட்பா. 6; 45-47

50. குறுந். 130.

51. தொல். பொருள். செய். 236.

ஆசிரியர் குறியீடு:

கே. கே. பிள்ளை எனப்படும் கோலப்ப கனகசபாபதி பிள்ளை, 1954 முதல் 1966 வரை சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தில் இந்திய வரலாற்றுத் துறைக்குத் தலைமை தாங்கிய ஓர் இந்திய வரலாற்றாசிரியர் ஆவார். அவர் இந்திய வரலாற்றுக் காங்கிரஸின் தலைவராகவும், தென்னிந்திய வரலாற்றுக் காங்கிரஸின் நிறுவனத் தலைவராகவும் பணியாற்றினார்.

கே.கே.பிள்ளை அவர்கள் சென்னை பல்கலைக்கழக வரலாற்றுத் துறைக்குப் பெருமை சேர்த்தவர் ஆவார். இவர் 1946-இல் சென்னை பல்கலைக்கழகத்திலும், 1948-இல் ஆக்சுபோர்ட் பல்கலைக்கழகத்திலும் டி.லிட் பட்டங்களைப் பெற்றார். இவரது வரலாற்று ஆராய்ச்சி நூலான "சுசீந்திரம் கோவில்" என்ற நூல் இலக்கியம் மற்றும் கல்வெட்டுச் சான்றுகளின் அடிப்படையில் எழுதப்பட்டது ஆகும். பல்வேறு வரலாற்று நூல்களையும் ஆய்வு நூல்களையும் எழுதியுள்ளார்.

இவரது நூல்கள் பல பல்கலைக்கழகங்களில் பாடங்களாக இடம் பெற்றுள்ளன. மேலும், தென்னிந்திய வரலாற்று ஆய்வை ஊக்குவித்தவர்களில் இவரும் ஒருவர். இவர் திறனாய்வு மூலம் வரலாற்று ஆதாரங்களிலிருந்து வரலாற்று உண்மைகளைக் கண்டறிந்தவர் ஆவார்.

“There is substantial linguistic evidence favoring Dravidian authorship of the Indus Civilization.

The evidence includes:

- *The presence of Dravidian loanwords and loan translations in the Rig Veda.*
- *The substratum influence of Dravidian on Indo-Aryan as seen in phonological changes like introduction of retroflex sounds, morphological changes like switch-over from inflexion to post-fixation, and near-identical syntactical structures moving Indo-Aryan closer to Dravidian than to Indo-European languages.*
- *Computer analysis has shown that the Indus language had only suffixes (as in Dravidian) and no prefixes (as in Indo-Aryan) or infixes (as in Munda).*
- *The Indus religion as revealed by pictorial depiction on seals and sealings included worship of a buffalo-horned male god, mother-goddesses, the pipal tree, the serpent and possibly the phallic symbol, all of which are known to have been derived from the aboriginal populations”.*

*(Interpreting the Indus Script: The Dravidian Solution
Convocation Address. Dravidian University – Feb 26 2015,
Kuppam. Andhra Pradesh, Union of India).*

Prof. Dr. IRAVATHAM MAHADEVAN

National Fellow of the Indian Council of Historical Research.

சுயமரியாதை இயக்கமும் பெண்ணின விடுதலையும்

முனைவர். ச. ஜீவானந்தம்

கட்டுரைச்சுருக்கம்

சுயமரியாதை இயக்கமானது பெண்களின் மறுமலர்ச்சிக்கும் சீர்திருத்தத்திற்கும் இடையறாது தொடர்ந்து குரல் கொடுத்து வந்ததுள்ளது என்பதனை வரலாற்று தரவுகள் நமக்கு உணர்த்துகின்றன. பெண் விடுதலை என்பது சுயமரியாதை இயக்கத்தின் ஓர் அடிப்படைக் கொள்கைகளில் ஒன்றாகவே இருந்து வந்துள்ளது. இந்தியாவில் நிலவி வந்த பெண்களின் மோசமான நிலைமையினையும் அவர்களின் அடிமைத்தனத்தையும் பற்றி கவலை கொண்ட சுயமரியாதைக்காரர்கள், அத்தகைய ஆணாதிக்க அமைப்பின் அடிப்படைக் கட்டுமானங்களைக் கேள்விக்கு உட்படுத்தினர். இந்தச் சூழலில் இந்தக் கட்டுரையானது சுயமரியாதை இயக்கம் முன்வைத்த பெண்ணிய விடுதலை குறித்தான வாதங்களை உரிய வரலாற்றுத் தரவுகளுடன் விளக்க முற்படுகின்றது.

ஆணாதிக்கத்திற்கு எதிரான ஓர் சமூகப்போர்:

பெண்ணடிமைத்தனம் என்பது பெண்களை நடைபிணமாக்கும் என்று கருதி, அதை சமூகத்தினில் இருந்து நீக்க அரும்பாடுபட்டனர் தந்தை பெரியார் மற்றும் அவர்தம் வழிவந்த சுயமரியாதைக்காரர்கள். (பெரியார். 2004: 64.) பெண் மக்கள் விடுதலை என்பதனை சமூக முன்னேற்றத்திற்கான அடிப்படைக் காரணி என்று பிரகடனப்படுத்தி களத்தினில் இறங்கி அதற்கான வேலைகளைச் செய்தனர். (விடுதலை. 31.08.1959.)

சுயமரியாதைக்காரர்கள் பொதுவாகவே அரசியல் விடுதலையினைக் காட்டிலும் சமூக விடுதலையினையே பெரியது எனக் கருதினர். நாட்டின் விடுதலையென்பது பெண்களின் விடுதலையினைச் சார்ந்தே உள்ளது என்று சுயமரியாதைக்காரர்கள் ஆணித்தரமாக

நம்பினர். (குடி அரசு. 29.06.1930.) ஆணுக்கும் பெண்ணிற்கும் சமஉரிமை இல்லாத உலகில் சுதந்திரத்தைப் பற்றிப் பேச யாருக்கு தகுதி இருக்கிறது என்ற கேள்வியினை தந்தை பெரியார் அவர்கள் எழுப்பினார். (விடுதலை. 28.06.1973.) 1929-ம் ஆண்டு நடைபெற்ற பெண்கள் மாநாடானது 'சுயமரியாதை' என்பது ஒவ்வொருவருக்குமான பிறப்புரிமை என்று வரையறுத்து, அத்தகையதானது 'சுயஆட்சி' என்ற கற்பித்தினைக் காட்டிலும் ஆகச்சிறந்தது என்றது. (குடி அரசு. 08.12.1929.) 'தேசம்' என்ற கற்பித்தினைப் பற்றி பெரிதும் கவலை கொள்ளாதுடன், சுயாட்சி என்பதனை அடிப்படை உரிமை என்பதுடனேயே சுயமரியாதைக்காரர்கள் தொடர்புபடுத்திக் கண்டனர். (குடி அரசு. 30.07.1927.)

தந்தை பெரியார் அவர்கள் சமூக சீர்திருத்தங்கள் என்பவைகள் எல்லாம் மானிட எழுச்சிக்காகவே அல்லாமல்

நாட்டின் மீள் உருவாக்கத்திற்கான நிறுவனம் என்பது மட்டும் இல்லை என்று 1928-ம் ஆண்டு நடைபெற்ற தென்னிந்திய சமூக சீர்திருத்த மாநாட்டின் தலைமை உரையின் பொழுது குறிப்பிடுகின்றார். (Revolt. 5, 12.12.1928.) தந்தை பெரியார் அவர்களின் ஒவ்வொரு முன்னெடுப்புகளும் மனிதத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டே இருந்தது என்பது இங்கே குறிப்பிடத்தக்கது ஆகும்.

இந்திய நாட்டில் அநேகமாய் உலகத்தில் வேறு எங்கும் இல்லாததும், மனிதத்தன்மைக்கும் நியாத்திற்கும் பகுத்தறிவுக்கும் ஒவ்வாததுமான கொடுமைகள் பல இருந்து வந்தாலும், அவற்றுள் அவசரமாய்த் தீர்க்கப்பட வேண்டியதும், இந்தியர்கள் காட்டுமிராண்டிகள் அல்ல என்பதையும், மனிதத் தன்மையும், நாகரிகமும் உடைய சமூகம் எனவும் உலகத்தவர்களால் மதிக்கப்பட வேண்டுமானால்; முக்கியமானதாகவும் அவசரமாய்த் தீர்க்கப்பட வேண்டியதாகவும் இருக்கும் கொடுமைகள் இரண்டு உண்டு என்ற தந்தை பெரியார் அவர்கள், அதில் முதலாவதாக இந்திய மக்களுக்கிடையே உள்ள பலசமூகங்களைப் பிறப்பிலேயே தீண்டாதவர்கள் என்று கற்பித்து, அவர்களைப் பகுத்தறிவுற்ற, விலங்குகளிலும் கேவலமாகவும், உணர்ச்சியற்ற பூச்சி புழுக்களிலும், இழிவாகவும் நடத்தும் முறை என்றும், இரண்டாவதாக, இந்தியப் பெண்கள் சமூகத்தையே அடியோடு பிறவியில் சுதந்திரத்திற்கு அருகதையற்றவர்கள் என்றும், ஆண்களுக்கு அடிமையாகவே இருக்க “கடவுளாலேயே” படைக்கப்பட்டவர்கள் என்றும் கற்பித்து அவர்களை நகரும் பிணங்களாக நடத்தும் முறையாகும் என்றார். (குடி அரசு. 05.10.1930.) இந்த இரண்டு காரியங்களும் எந்தக் காரணத்தை முன்னிட்டும் இந்தியாவில் அரைக்கணக்கூட

இருக்கவிடக் கூடாத சமூகத்தீமைகள் என அறிவித்து களத்தில் நின்று போராடியவர் தந்தை பெரியார் அவர்கள் ஆவார்.

பெண் விடுதலையின் முக்கியத்துவங்கள் பற்றிய தீர்மானங்களை அலர்மேல்மங்கையத் தாயம்மாள் போன்ற சுயமரியாதை இயக்க பெண்கள் பல்வேறு சமூக மாநாடுகளில் முன்மொழிந்ததனை வரலாற்று ஆவணங்களைக் காணும் பொழுது அறியமுடிகின்றது. (குடி அரசு. 08.06.1930.) 1929-ம் ஆண்டு நடைபெற்ற பெண்கள் மாநாடானது ஆண்கள் மற்றும் பெண்களுக்கான சம உரிமையின் முக்கியத்துவதைப் பற்றி உணர்த்தியது. (குடி அரசு. 08.12.1929.) பெண்கள் விடுதலை என்பது பெண்களுக்கான விடுதலை மட்டுமல்லாமல் ஒட்டுமொத்த சமூகத்தின் விடுதலைக்குமானது ஆகும் என்றும், சமூகத்தில் அவை மிகப்பெரிய தாக்கங்களை ஏற்படுத்தச் செய்யும் என்றும் தந்தை பெரியார் அவர்கள் தீயர் மாநாட்டினில் குறிப்பிடுகின்றார். (குடி அரசு. 08.06.1930.)

பெண்கள் ஆண்களைப் போலவே எதிலும் உரிமை கொண்டவர்களாய் இருக்க வேண்டும் என்ற இலட்சிய வேட்கையை சுயமரியாதைக்காரர்கள் கொண்டிருந்தனர். (பெரியார் ஈ. வெ. ரா. சிந்தனைகள். தொகுதி. 1. பகுதி. 2. 2009: 366.) ஆண், பெண் சமத்துவமும், சுயமரியாதையும் சிலருக்குப் பிடிக்கவில்லை என்றாலும் அதைப்பற்றிக் கவலை கொள்ளத்தேவை இல்லை என்று பிரகடனப்படுத்தி சமூகமாற்றத்திற்கான வேலைகளைச் சுயமரியாதைக்காரர்கள் செய்துவந்தனர். (பெரியார் ஈ. வெ. ரா. சிந்தனைகள். தொகுதி. 1. பகுதி. 2. 2009: 368.) இதையொட்டியே தென்னிந்திய சமூக சீர்திருத்தவாதிகள் மாநாடானது பிறப்பின் அடிப்படையிலான பாலின வேறுபாடுகளைக் களைந்து பாலின சமத்துவத்தை ஏற்படுத்தித்

தர வேண்டுமென்ற தீர்மானங்களை நிறைவேற்றியது. (Revolt. 11.12.1928.)

பெண்களானவர்கள் தார்மீக அடிப்படையிலும், ஆன்மீக அடிப்படையிலும் அடிமைப்படுத்தப்பட்டே வந்துள்ளனர் என்றும், அவர்களுக்கான பொதுவெளியானது மறுக்கப்பட்டு, சமையலறைக்கு உள்ளேயே அடைக்கப்பட்டனர் என்றும் சுயமரியாதைக்காரரான குஞ்சிதம் அம்மையார் அவர்கள் குறிப்பிடுகின்றார். (Revolt. 06.10.1929.) மேலும், ஆணாதிக்க சமூக அமைப்பானது பெரும்பாலும் பெண்களை பாலியல் இச்சைக்கான பொருளாகவும், சொத்தாக எண்ணியதுடன் (குடி அரசு. 24.11.1929.), பெண்களை குழந்தை பெரும் இயந்திரமாகக் கருதி, அவர்களை விலங்குகளுக்குச் சமமாக நடத்தி வந்துள்ளது என சுயமரியாதைக்காரரான நீலாவதி அம்மையார் அவர்கள் குறிப்பிடுகின்றார். (குடி அரசு. 28.06.1931.)

சமூகத்தில் ஆண்களுக்கும் பெண்களுக்கும் என்ன என்ன உரிமைகள் உள்ளன என்றும், அவர்களுக்கு இடையே வித்தியாசங்கள் என்பவைகள் ஏன் இருக்க வேண்டும் என்பதே சுயமரியாதைக்காரர்களின் அடிப்படை வாதமாகும். (குடி அரசு. 12.02.1928.) பெண்களால் வீட்டிற்கும், சமுதாயத்திற்கும் உண்டான பலன் என்பதென்ன; பெண்களின் இன்றைய வேலைகள் என்பது என்ன; ஓர் ஆணுக்கு ஓர் பெண் என சமூகம் கட்டமைப்பது என்பது எதற்கு; இத்தகைய சமூக அமைப்புகளானது பெண்களை ஆண்களின் நலத்திற்கும், திருப்திக்கும், பெருமைக்கும் பயன்படுத்துவற்கு உரிய ஒரு உபகருவியாகவே பயன்படுத்தியதே அல்லாமல் வேறு என்ன; ஓர் ஆணிற்கு ஒரு சமையல்காரர் போலவும்; அவனின் வீட்டிற்கு ஒரு வீட்டுக்காரியினைப் போலவும்; அவனின் குடும்பத்திற்கு ஒரு பிள்ளையினைக்

கொடுக்கக்கூடிய அடிமையைப் போலவும்; ஆணின் கண் அழகிற்கும், மனப் புளங்காங்கிதத்திற்கும் ஏற்றவகையில் அலங்கரிக்கப்பட்ட ஓர் அழகிய பதுமை போலவும் என்று இல்லாமல், பெண்கள் பெரிதும் வேறு எதற்குப் பயன்படுகிறார்கள் அல்லது பயன்படுத்தப்படுகிறார்கள் என்று ஆணாதிக்க சமூகத்தின் ஆணிவேறிணினையே அசைக்கக்கூடிய அடிப்படைக் கேள்விகளை தந்தை பெரியார் அவர்கள் எழுப்பினார். (குடி அரசு. 29.01.1946.)

இச்சமூகமானது பெண்களை ஒரு பாவமாகவும், அவர்களின் நிழல் கடப்பதைக்கூட குற்றமாகவும், பெண் குழந்தைகளைப் பெருவதையே சாபமாகவும் கருதிவருவதை மிகக் கடுமையாக சுயமரியாதைக்காரர்கள் விமர்சித்தனர். (குடி அரசு. 15.05.1932.) இதைப்போன்ற சாபம், பாவம் போன்ற கருத்தியல்களை சாடிய சுயமரியாதைக்காரர்கள், தீண்டத்தகாதவர்கள் என சமூகத்தால் ஒடுக்கப்பட்டவர்களின் நிலையினைக் காட்டிலும் பெண்களின் நிலைமை என்பது மோசமானதாகவே இருந்து வருகின்றது என்றனர். எனவே பெண்களுக்கு உரிய அதிகாரம் வழங்குவதன் மூலமே சமூகத்தில் அவர்களின் நிலைமையினை மேம்படுத்த முடியும் என்று சுயமரியாதைக்காரர்கள் நம்பினர். மேலும், பெண்கள் அவர்கள் மீதான நம்பிக்கையை வளர்த்துக்கொள்வதன் மூலம் நம்பிக்கையாகவும் தைரியமாகவும் சமூகத்தில் செயல்பட முடியும் என்றும் அடிமைத்தளைகளில் இருந்து விடுபட்டு முன்னோக்கி நகர முடியும் என்று தந்தை பெரியார் அவர்கள் வலியுறுத்தினார். (குடி அரசு. 21.09.1930.)

பொதுவாகவே பெண் மக்களை ஆண்கள் நடத்துவது என்பது மேல் சாதிக்காரராகத் தன்னைக் கருதிக் கொள்பவர்கள்,

தாழ்த்தப்பட்ட மக்களை நடத்துவதைவிட, பணக்காரர் ஏழைகளை நடத்துவதைவிட, எசுமான் அடிமைகளை நடத்துவதைவிட மோசமானதாகவே உள்ளது என்ற தந்தை பெரியார் அவர்கள், மேற்குறிப்பிட்ட பிரிவினர்கள் எல்லாம் இருவருக்கும் தொடர்பு ஏற்படும் இடங்களில் மட்டும் தான் ஒருவர் மற்றொருவரை தாழ்மையாய் நடத்தப்படும் சந்தர்ப்பங்கள் ஏற்படுகின்றது என்றும், ஆனால், ஆண்களோ பெண்களைப் பிறப்பு முதல் இறப்பு வரை எல்லா தருணங்களிலும், அடிமையாகவும் கொடுமைப்படுத்தியுமே வருகின்றனர் என்ற சமூக அவலத்தினைப் பற்றி குறிப்பிடுகின்றார். (குடி அரசு. 08.02.1931.)

பெண் அடிமைத்தனம் என்பது மனித சமூக அழிவு என்பதை நினைக்காததாலேயே வளர்ச்சி பெற வேண்டிய மனித சமூகம் என்பது பகுத்தறிவு இருந்தும் தேய்ந்துகொண்டே வருகின்றது என்று அறுதியிட்டார் தந்தை பெரியார். (குடி அரசு. 16.06.1935.) மேலும், உலகின் மனித வர்க்கத்தில் உள்ள அடிமைத் தத்துவம் ஒழிய வேண்டுமானால், பெண்ணுலகை அடிமையாகக் கருதி நடத்தும் அகம்பாவமும், கொடுமையும் ஒழிய வேண்டும் என்ற தந்தை பெரியார் அவர்கள், இத்தகையவைகள் எல்லாம் ஒழிந்த நிலையே சமத்துவம், சுதந்திரம் என்னும் வெள்ளி முளைத்த தருணங்கள் என்றார். (குடி அரசு. 22.08.1926.)

பெண்களுக்குதங்களின் விடுதலையினைப் பற்றிய அறிவும், உணர்வும் போதிய அளவு இருக்கவில்லை என்றும், அவர்களுக்கு உரித்தான விடுதலையினை உருவாக்க இந்த சமூகத்தில் இதுவரை எந்தவிதமான முயற்சிகளும் செய்யப்படவில்லை என்றும், மேலும், அவர்களுக்குச் சுதந்திரமாகச் சிந்திப்பதற்கான வசதியும் வாய்ப்புகளும் செய்து கொடுக்கப்படவும் இல்லை என்றும் சுயமரியாதைக்காரர்கள் கருதினர். (விடுதலை.

11.10.1948.) பொதுவாக, இந்த ஆணாதிக்க சமூகத்தில் பெண்கள் வெளியில் செல்ல அனுமதி மறுக்கப்பட்டு வந்திருப்பதுடன், மற்றவர்களுடன் தாராளமாகப் பழகவும் அனுமதி மறுக்கப்பட்டே வந்துள்ளனர். இந்தகைய முன்னெடுப்புகள் பெரும்பாலும் பெண்களை ஒன்றும் தெரியாத முட்டாள்களாகவே ஆக்குகின்றன. (விடுதலை. 11.10.1948.) எனவே, பெண்களை 'நீ பெண்; அங்கு போகாதே' என்று சொல்லாமல் சரிசமமாக வளர்க்கவேண்டும் என்ற ஆவலை வெளிப்படுத்திய தந்தை பெரியார் அவர்கள், பெண்களுக்குக் குத்துச்சண்டை முதற்கொண்டு பல திறமைகளை பயிற்றுவித்து ஆண்களைப் போலவே வளர்க்கவேண்டும் என்றார். (பெரியார் ஈ.வெ.ரா. சிந்தனைகள். தொகுதி. 1. பகுதி. 2. 2009: 365.) மேலும், இந்த சமூகமானது பெண்களை ஓர் அஃறிணைப் பொருளாகவே உருவாக்கிக் கொண்டு வருகின்றது என்ற தந்தை பெரியார் அவர்கள், இந்த உலகில் மனித சமுதாயத்தினைத் தவிர வேறு எந்தவொரு உயிரும், 'ஆண்களுக்காகவே இருக்கிறோம்' என்ற கருத்துடனும், நடத்தையுடனும் இருக்கின்றன என்ற அடிப்படைக் கேள்வியினை எழுப்பினார். (குடி அரசு. 29.01.1946; பெரியார் ஈ.வெ.ரா. சிந்தனைகள். தொகுதி. 1. பகுதி. 2. 2009: 361.)

'சுதந்திரம் கொடுத்தால் பெண்கள் கெட்டுப் போய்விடுவார்கள்' என்று நினைத்து அவர்களை என்றைக்குமே அடிமைத் தளையில் கட்டிப்போட்டு வைத்திருப்பது என்பது பெரும் சமூகத் தீமையையே முடிவில் விளைவிக்கும் என்றார் தந்தை பெரியார் அவர்கள். (விடுதலை. 11.10.1948.) பெண்களுக்கு உண்மையான விடுதலை வரவேண்டும் என்ற சுயமரியாதைக்காரர்கள் (விடுதலை. 11.10.1948.), பெண்களும் தாங்கள் சம உரிமை உடையவர்கள் என்ற உணர்ச்சியினை உடையவர்கள் என்ற உணர்வினைப் பெற்று

இருக்க வேண்டும் என்று விரும்பினர். (விடுதலை. 28.06.1973.) அப்படிப்பட்ட சம உரிமையினை அவர்கள் பெற்றால், அவர்கள் ஆண்களை விட சிறப்பாகவே செயல்படுவார்கள் என்று தந்தை பெரியார் அவர்கள் உள்பூர்வமாக நம்பினார், (பெரியார் ஈ.வெ.ரா. சிந்தனைகள். தொகுதி. 1. பகுதி. 2. 2009: 367.) அதற்காகவே தனது இறுதி மூச்சு உள்ளவரை பாடுபடலானார்.

ஆண்-பெண் சரிநிகர் சமம்:

பெண்ணுரிமை என்பது என்னவெனில், ஆணைப் போலவே பெண்ணுக்கும் வீரம், வன்மை, கோபம், ஆளுந்திறம் உண்டு என்பதை ஆண்மக்கள் ஒப்புக் கொள்ளவதே ஆகும் என்ற தந்தை பெரியார், (குடி அரசு. 12.02.1928.) 'ஆணைத் தொழுது எழவேண்டும்' என்று பெண்ணுக்கு நிபந்தனை இருந்தால், 'பெண்ணைத் தொழுது எழவேண்டும்' என்று ஆணுக்கும் நிபந்தனை இருக்கவேண்டும். இதுதான் ஆண்-பெண் சரிச உரிமை என்பது ஆகும் என்பதே சுயமரியாதை இயக்கத்தின் அடிப்படைக் கொள்கைகளில் ஒன்றென சமூகவெளியினில் முன்வைத்தார். (குடி அரசு. 12.02.1928.)

ஒரு நாடு சிறப்பாக இருக்க வேண்டுமானால், அந்நாட்டு மக்கள் ஒரே ஒழுக்கம் உள்ளவர்களாக இருத்தல் அவசியம். அத்தகைய ஒழுக்கம் என்பதோ, கற்பு என்பதோ ஆண் பெண் இருபாலாருக்கும் உரித்தானதே இருக்க வேண்டுமே தவிர பெண்களுக்கு மட்டும் சார்ந்தது அல்ல என்ற தந்தை பெரியார் அவர்கள், (குடி அரசு. 22.12.1929.) ஆணுக்குப் பெண் சரிநிகர் சமமானவர்கள், அவர்கள் வெறும் அடிமை மாத்திரம் இல்லை என்று தனது வாதத்தினை ஆணித்தரமாக முன்வைத்தார். (பெரியார் ஈ.வெ.ரா. சிந்தனைகள். தொகுதி. 1. பகுதி. 2. 2009: 369.) படித்த பெண்ணாக இருந்தாலும், படிக்காத

பெண்ணாக இருந்தாலும், எல்லோருமே இந்த நவீன காலத்திலும் கூட வெறும் அலங்காரப் பதுமைகளாகவே இருக்கிறார்கள் என்ற வருத்தம் கொண்டதோடு (குடி அரசு. 29.01.1946.), ஓர் ஆண் ஒரு பெண்ணைத் தனது சொத்து என்று எண்ணுவது எதனால் என்ற அடிப்படைக் கேள்வியினையும் சுயமரியாதை இயக்கத்தினர் எழுப்பினர். (குடி அரசு. 29.01.1946.)

சோறு சமைத்துப் போட்டுச் சாப்பிடும் சோற்றுக்கே உரித்தான ஆள் அல்ல பெண்; அவர்கள் சமமானவர்கள்; நண்பனைப் போன்றவர்கள், வாழ்க்கைத்துணைவியானவர், இருவருக்கும் உரிமை என்பது ஒன்றே என்று பொதுவெளியில் தந்தை பெரியார் அவர்கள் முழங்கினார். (பெரியார் ஈ.வெ.ரா. சிந்தனைகள். தொகுதி. 1. பகுதி. 2. 2009: 369.) மேலும், ஆண்களுக்கு எனச் சொன்ன விடயங்கள் எல்லாம் பெண்ணுக்கும் பொருந்தும், அவர்களும் அதை உணர்ந்தே நடந்துகொள்ள வேண்டும், அப்பொழுதுதான் பெண்களுக்கு உண்மையான சுதந்திரம் ஏற்படும் என்பதோடு உண்மையான திருப்திகரமான இன்பத்தையும் காதலையும் அடையமுடியும் என்று தந்தை பெரியார் அவர்கள் அறிவுறுத்தினார். (குடி அரசு. 12.10.1930.)

பெண்கள் மனித சமுதாயத்தில் சரி பகுதி எண்ணிக்கை கொண்டவர்கள், இரண்டொரு உடல் உறுப்புகளில் உள்ள மாற்றம் இல்லாமல், மற்றபடி பெண்கள் என்பவர்கள் மனித சமுதாயத்தில் ஆண்களுக்கு முழு ஒப்பும் உவமையும் கொண்டவர்கள் ஆவார்கள் என்றார் தந்தை பெரியார். (குடி அரசு. 29.01.1946.) எனவே உண்மையான சமத்துவத்திற்கு மனித சமூகம் மதிப்புக் கொடுக்க வேண்டுமானால், உண்மையான அன்பு இருக்குமே ஆனால், குழந்தையைச் சுமந்து பெறும் வேலை ஒன்றினைத் தவிர, மற்ற காரியங்கள் எல்லாம் இருபாலாருக்கும் ஒன்றுபோலவே இருக்க

வேண்டும் என்று தந்தை பெரியார் அவர்கள் வலியுறுத்தினார். (குடி அரசு. 12.02.1928.)

வாழ்க்கை இன்ப, துன்பங்களில் ஆண்பெண் இருவருக்கும் சமஉரிமை உண்டு. பெண் விடுதலை குறித்த விடங்களில் மனைவிமார்களை நினைத்துக்கொண்டே ஒருவர் சிந்திப்பதை விடுத்து அவரவரவர் செல்லப்பெண் குழந்தைகளையும் அன்புச் சகோதரிகளையும் மனத்தில் கொண்டு சிந்திக்க வேண்டும் என்றார் தந்தை பெரியார். (பெரியார் ஈ.வெ.ரா. சிந்தனைகள். தொகுதி. 1. பகுதி. 2. 2009: 367.) மேலும், தந்தை பெரியார் அவர்கள் குறிப்பிடும்பொழுது, பெண்கள் உப்பு, மிளகாயினைப் போல் தனி உடைமைச் சொத்து ஆகிவிடுவது என்பது ஒரு நாட்டின் பொதுநலன் கருதியும், பெண்களின் முன்னேற்றம் கருதியும் நன்மையன்று, எனவே அவசியமான மாறுதல்களைச் செய்ய வேண்டும் என்றும், சமூகத்தின் சரிபாதிக்கிய பெண்கள் சமூகம் என்பது எந்தவித முன்னேற்றமும் இன்றி இப்படி அடிமைப்பட்டுக்கிடத்தல் என்பது நியாயம் அல்ல என்றார். (குடி அரசு. 11.10.1948.)

பெண்களின் அடிமைத் தன்மை என்பது பெண்களை மட்டும் பாதிப்பதில்லை என்றும், அது குறிப்பிட்ட வகையில் ஆண்களையும் பெரிதும் பாதிக்கின்றது என்ற தந்தை பெரியார் அவர்கள், இதனை சாதாரணமாக ஆண்கள் ஒருபோதும் உணருவதில்லை என்று குறிப்பிடுகின்றனர். (குடி அரசு. 12.08.1928.) ஆண்களுக்குச் சரிநிகர் சமமாக வாழ்வதுதான் நாகரிகம் என்பதையும் உணர்ந்திருக்கவில்லை. போதிய உரிமை வேட்கையுடைய பெண்களும், தம்மை எங்கு உலகம் தூற்றுமோ என்று அஞ்சி பேசாமல் இருந்துவிடுகிறார்கள். இது ஒரு சமூகத் தீமையாகும். எனவே, ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் எந்த விதத்திலும் வேற்றுமை இருக்கக்கூடாது. பெண்கள் வெறும் விலங்கு இனம்போல் நடத்தப்படும்

நிலை என்பது ஒழிந்தே ஆகவேண்டும் என்றார் தந்தை பெரியார். (குடி அரசு. 11.10.1948.)

‘ஆண்மை’ ஒழிய வேண்டும்:

மனித சமூக வளர்ச்சிக்கு இருபாலினத்தவருக்கும் இருபாலினர் குணங்களும் சமமாய் இருக்கவேண்டும். அதற்குண்டான வாய்ப்புகள் அனைத்தும் இயற்கையிலேயே இருந்திருக்கின்ற பொழுதும், ஆண்களின் சுயநலத்தால், சூழ்ச்சியால் ஒரு மாறுபட்ட செயற்கையான சமூகச் சூழல் உருவாக்கப்பட்டு பெண்களின் சமவாய்ப்புகளும், உரிமைகளும் இல்லாமல் செய்யப்பட்டு வருகின்றது என்றார் தந்தை பெரியார். (குடி அரசு. 12.02.1928.) இத்தகைய நிலைக்கு ஆணிவேறான ‘ஆண்மை’ (masculinity) என்ற கருத்துருவாக்கத்தின் மீது சுயமரியாதைக்காரர்கள் மிகக்கடுமையான விமர்சனப் பார்வையினைக் கொண்டிருந்தனர். உண்மையான பெண் விடுதலையென்பது ‘ஆண்மை’ என்ற கருத்தியலை ஒழித்தாலொழிய ஏற்படாது என்ற தந்தை பெரியார் அவர்கள், அதற்காக கடினமாக உழைக்கவேண்டும் என்று அறிவுறுத்தியதுடன், அத்தகைய முன்னெடுப்புகளே பெண்கள் அதிகாரம் பெறவைக்க கூடிய வழி என்று தீர்க்கமாக கருதினார். (குடி அரசு. 12.08.1928.)

தந்தை பெரியாரைப் பொறுத்தவரை, ‘ஆண்மை’ என்னும் பதமே பெண்களை இழிவுபடுத்தும் முறையில் உலக வழக்கில் உபயோகப்படுத்தப்படும் குறியீடு என்பதாகும். (குடி அரசு. 12.08.1928.) நீண்ட நெடிய மானுட சமூகத்தில் ‘ஆண்மை’ என்ற கருத்தாடல் உள்ளவரை பெண்களுக்கான எந்த விடுதலையும், முன்னேற்றமும் ஏற்பட்டுவிட முடியாது. அதனால் ‘ஆண்மை’ என்ற கருத்தியலானது மானுட சமூகத்தினில் இருந்து அழிக்கப்பட வேண்டும் என்றும், பெண்களால் ‘ஆண்மை’ என்ற தத்துவம் அழிக்கப்பட்டால் அல்லாது ‘பெண்மையின்’

விடுதலை என்பது சாத்தியம் இல்லை என்றும், (குடி அரசு. 12.08.1928.) ஆணின் தன்மைகள் என வீரம், கோபம், வன்மை, ஆளுந்திறம், என்றும், பெண்களின் தன்மைகள் என அன்பு, மென்மை, சாந்தம் மற்றும் பேணுந்திறம் என்றும் கூறுவதில் இருந்தே சமுதாயத்தினில் கட்டமைக்கப்பட்ட பாலின வேறுபாடுகளை உணரமுடிகின்றது என்றார் தந்தை பெரியார். (குடி அரசு. 12.02.1928.) சுதந்திரம், வீரம் முதலிய குணங்கள் உலகத்தில் 'ஆண்மை'க்குத் தான் உண்டு என்று ஆண்மக்களே முடிவுகட்டிக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதுதான் இங்கே குறிப்பிடத்தக்கது ஆகும் என்ற உதாரணத்தினையும் முன்வைத்தார் தந்தை பெரியார். (குடி அரசு. 12.08.1928.)

பெண்ணுடல் மீதான அடக்குமுறைகளைக் குறித்து கவலை கொண்ட சுயமரியாதைகாரர்கள், பெண்கள் தாழ்ந்து இருக்க காரணமான பல்வேறுவகைப்பட்ட தொன்மங்களை கட்டுடைத்தனர். நீண்ட சமூகமயமாக்கல் செயல்முறையின் மூலம் பெண்களானவர்கள் 'ஆண்மை' என்ற கருத்தியலை மேன்மையானதெனக் கருதப் பழக்கப்படுத்தப்பட்டு வந்தனர் என்பதனை தந்தை பெரியார் அவர்கள் குறிப்பிட்டு, இந்த தொடர் முயற்சிகளே ஆணாதிக்க சமூக அமைப்பினை இங்கே நிலைநிர்க்கச் செய்யும் பயிற்சி முறைகளாக இருந்து வருகின்றது என்கிறார். (குடி அரசு. 18.01.1931.) அதேபோல், 'ஆண்மை'யும் 'பெண் அடிமைத்தனமும்' கடவுளாலேயே ஏற்படுத்தப்பட்டதாக எல்லா ஆண்களும் கருதிக் கொண்டிப்பதும், பெண் மக்களும் இதை உண்மை என்று தலைமுறைகளாக நினைத்துக் கொண்டு வந்த வழக்கத்தாலும், பெண்ணடிமைத் தனத்திற்கு இந்த உலகத்தில் பலம் அதிகம் ஏற்பட்டிருக்கின்றது என்றார் தந்தை பெரியார். (குடி அரசு. 12.08.1928.)

பொதுமக்களிடம் பிறவியிலேயே உள்ள உயர்வு-தாழ்வு ஒழிய வேண்டுமானால், எப்படிக் கடவுளாலேயே மக்களுக்குப் பிறவியில் உயர்வு-தாழ்வு கற்பிக்கப் பட்டிருக்கின்றது என்ற 'இந்து'மதக் கொள்கையினைச் சுட்டுப் பொசுக்க வேண்டியது அவசியமாகிறது. அதுபோலவே, பெண்மக்கள்களும் உண்மைவிடுதலைபெற்று உண்மைச் சுதந்திரம் பெற வேண்டுமானால், 'ஆண்மை'யும், 'பெண் அடிமைத்தனமும்' கடவுளால் உண்டாக்கப்பட்டவை என்பதற்குப் பொறுப்பாயுள்ள கடவுள் தன்மையும் ஒழிந்தாக வேண்டும் என்று தந்தை பெரியார் அவர்கள் குறிப்பிடுகின்றார். (குடி அரசு. 12.08.1928.)

பெண்களை வெறும் போகப் பொருளாக ஆக்கப்படாமல். அவர்கள் புது உலகைச் சிந்திக்கவல்லவர்களாக்க வேண்டும் என்பதுவே தந்தை பெரியாரின் விருப்பமாகும். பெற்றோர்கள் தங்கள் குழந்தைகளைப் பாலினபேதத்தின் அடிப்படையிலேயே அழையாமல், பாலின பேதமற்ற சொல்லாடல்கள் மூலமே அழைக்க வேண்டும் என்ற தந்தை பெரியார் அவர்கள், பெண் குழந்தைகளுக்கு பெயர்கள் இடும்பொழுது கூட பாலின பேதமற்ற சொற்களையே பயன்படுத்தவேண்டும் என்றதுடன், அவர்களின் உடைகளும் ஆண்களைப் போல அணியப் பழக்கப்படுத்தி, எளிதில் 'இவர் ஆணா, பெண்ணா' என்று மற்றவர்கள் அறியா வகையில் வளர்க்க வேண்டும் என்றார். மேலும், பெண்களும் தங்களை, 'பெண் இனம்' என்று யாரும் கருத எந்தவொரு இடமும் எண்ணமும் உண்டாகும்படி நடவாமை இருப்பதுடன், ஒவ்வொரு பெண்ணும், தங்களுக்குள்ளான பேதம், கட்டுப்பாடுகள், மற்றும் உயர்வு-தாழ்வுகள் ஏற்படுவதன் காரணங்கள் என்பவைகள் என்ன என்பதனை அறிந்து கொண்டு சுயமரியாதையுடன்

வாழவேண்டும் என்றார் தந்தை பெரியார்.
(குடி அரசு. 29.01.1946.)

பாலியல் பேதங்கள் அடிப்படையிலான மொழியியல் அரசியல்:

பெண்ணுடல் மீதான மொழியியல் அரசியலைக் (linguistic politics) குறித்து சுயமரியாதைக்காரர்கள் சமூக வெளியில் வெளிப்படையாக பேசி விளிப்புணர்வுகளை ஏற்படுத்தி வந்தனர். 'கற்பு' மற்றும் 'பதிவிரதை' போன்ற கற்பிதங்களை ஆணாதிக்க பேரினவாதமானது தாங்கிப் பிடிப்பது என்பது சமூகத்தில் பாலியல் தொழிலினை நிலைநிறுத்தச் செய்யவே வழிவகை செய்யும் என்று சுயமரியாதைக்காரர்கள் கருதினர். (குடி அரசு. 29.05.1932.) மேலும், 'வேசி' என்ற சொல்லானது பெண்களை இழிவுபடுத்துவதற்காகவே சமூகத்தில் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகின்றது என்ற சாமி சிதம்பரனார் அவர்கள், பெண்களை ஆண்களுக்கு அடிமைகளாக இருக்கச் செய்யவே 'விபச்சாரம்' போன்ற சொற்களானது உருவாக்கப்பட்டது என்று குறிப்பிடுகிறார். (குடி அரசு. 02.11.1930.)

'விபச்சாரி' (prostitute) என்ற வார்த்தையினைப் பற்றி தந்தை பெரியார் அவர்கள் குறிப்பிடும்பொழுது அந்த வார்த்தையானது பொதுப்புத்தியில் விபச்சாரம் (prostitution) என்ற தொழிலில் ஈடுபடும் பெண்களை மட்டுமே குறிக்கப் பயன்படுத்தப்படுகிறது. அதேபோல் அத்தொழிலினில் ஈடுபடும் ஆண்களைக் குறிக்கும் பொருட்டு அதற்கு இணையான சொல் என்பது பெரும்பாலான மொழிகளின் சொற்பிறப்பியலியலில் (etymology) இல்லை என்பதனைச் சுட்டிக்காட்டியதுடன், 'விபச்சாரன்' என்ற சொற்பதத்தையும் தமிழ் உலகிற்கு அறிமுகம் செய்து வைத்தார். (குடி அரசு. 26.10.1930.) மேலும், 'விதவைத் திருமணம்' (widow remarriage) என்கிற

சொல்லினைப் பற்றி குறிப்பிடும்பொழுது அந்த வார்த்தையானது பெண்கள் விடயத்தில் தான் பயன்படுத்தப்படுகிறதே தவிர ஆண்கள் விடயத்தில் குறிப்பிடப்படுவது இல்லை என்பதையும், அதைப் போலவே மனைவியை இழந்த ஆண்கள் இரண்டாவதாக செய்யும் திருமணங்களை 'விதவைத் திருமணம்' என்று அழைப்பதில்லை என்பதையும் குறிப்பிட்டதுடன், அத்தகைய திருமணத்தை 'விதவன் திருமணம்' என்றே அழைக்கவேண்டும் என்றார் தந்தை பெரியார். (விடுதலை. 07.04.1959.)

'அழகு' போன்ற கருத்தியல்களானது எவ்வாறு பெண்களை சிந்திக்க விடாமல் மட்டுப்படுத்துகிறது என்று சுயமரியாதைக்காரர்கள் விளக்கினர். பெண்களின் சிறப்புகளை குறித்து பயன்படுத்தப்படும் பெருமைகளிலும், வருணனைகளிலும் பெண்களின் உடல் அங்கங்களையும், அவயங்களையும் பற்றிய குறிப்புகள் ஐம்பது வரிகள் இருந்தால், அவர்களது அறிவு, அவர்களால் ஏற்படும் பயன், சக்தி, திறமை போன்றவற்றைப் பற்றிய குறிப்புகள் வெறும் ஐந்து வரிகள்கூட இருப்பது இல்லை. பெண்களின் உருவை அலங்கரிப்பது, அழகை மெச்சுவது, சாயலைப் புகழுவது என்பவைகள் எல்லாம் பெண்கள் சமுதாயத்திற்கே ஓர் அவமானம், இழிவு என்பதுடன், அடிமைத்தனமான காரியமாகவே அமைகின்றது என்றார் தந்தை பெரியார் அவர்கள். (குடி அரசு. 29.01.1946.)

'அழகு' எனும் பெயரில் பெண்கள் தங்களின் நீண்ட முடியை வளர்த்து வருவதற்கு மேற்கொள்ளும் செயல்களானது பொருத்தமற்றது என்றனர் சுயமரியாதைக்காரர்கள். அந்தகையச் செயல்பாடுகளானது பெண்களை அடிமை மனநிலையுடனேயே இறுக்கச் செய்கின்றது என்று சுயமரியாதைக்காரரும்,

பொதுவுடமைவாதியுமான சிங்காரவேலு அவர்கள் தனது 'பொதுவுடைமையும் பெண்களும்' என்ற கட்டுரையினில் எடுத்துரைத்தார். (குடி அரசு. 15.11.1931.) பெண்கள் ஆடை அணிகலங்களை அணிந்துகொண்டு, அலங்கார மூடர்களாக இருக்கும் சுயமரியாதையற்ற அடிமைத்தன்மையும் இழிவுமுறையும் ஒழியவேண்டும் என்ற தந்தை பெரியார் அவர்கள் (குடி அரசு. 29.01.1946.), பிறரின் கவனங்களை ஈர்க்கும்படியான ஆடை ஆபரணங்களை எல்லாம் பெண்கள் பயன்படுத்த வேண்டியதன் அவசியம் ஏனென்ற கேள்வியினை எழுப்பினார். (குடி அரசு. 29.01.1946.)

பெண்கள் தங்களின் உடலினை அலங்கரித்துக் கொண்டு மற்றவர்களின் கவனத்தை தங்கள்பால் ஈர்க்கும் காரியங்கள் எல்லாம் இழிவான மற்றும் அநாகரிகமான செயல் என்பது கூட யாருக்கும் தோன்றாததற்குக் காரணம் என்பது பெண்ணானவர்கள் போகப் பொருள் என்று பொதுமக்களிடையே நிகழும் பொதுவான கருத்தேயாகும் என்றார் தந்தை பெரியார். (குடி அரசு. 29.01.1946.) மேலும், இந்தியப் பெண்கள் என்பவர்கள் எல்லாம் என்ன நகைகள் மாட்டும் ஸ்டாண்டா என்ற வினாவினை பொதுவெளியில் வைத்த சுயமரியாதைக்காரர்கள் (குடி அரசு. 29.01.1946.), எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு அடிமைத்தன்மையில் பெண்களுக்கு மோகம் உண்டோ அவ்வளவுக்கு அவ்வளவு நகைகளை பயன்படுத்திக் கொண்டு, பெண்கள் தங்களை விகாரமாக அழங்கரித்துக் கொள்கிறார்கள் என்றனர். (புரட்சி. 17.06.1934.) பெண்கள் நகைகளுக்காகவும் துணிகளுக்காகவும் செலவு செய்யும் பணத்தினையெல்லாம் வங்கியிலிட்டு அதில் பெறப்படும் வட்டியினைக் கொண்டு, குழந்தைகளைப் பராமரிக்க ஆட்களை வைத்துப் பார்த்துக்

கொள்ள வேண்டும் என்று அறிவுறுத்திய தந்தை பெரியார் அவர்கள், அதன் மூலம் அன்பு என்ற ஒன்று ஒருபோதும் குறைந்து விடுவதில்லை என்று வாதிட்டார்.

பெண்கள் சமையல் தவிர்ந்து உயர்வேலையினை பார்க்கவேண்டும் என்ற தந்தை பெரியார் அவர்கள் பெண்கள் நகைகளை மாட்டும் ஸ்டாண்டுகளாக இருக்கக் கூடாது என்றார். (குடி அரசு. 29.01.1946.) இவ்வாறெல்லாம் கூறுவதால், பெண்களை தரமான (டீசென்சி), சுத்தமான, கண்ணுக்கு வெறுப்பில்லாத, இரம்மியம் அற்றவர்களாக இருக்க வேண்டுமென்று சொல்லுவதாகாது என்ற தந்தை பெரியார் அவர்கள், அத்தவைகளெல்லாம் அவசியம் வேண்டுமென்றார். அவ்வாறு இருந்தபொழுதும், அவைகள் எல்லாம் அதிகம் பணம் செலவு செய்யக் கூடிய, மக்கள் கவனத்தை ஈர்க்கத்தகுந்த, நவநாகரீக 'பேஷன்' அலங்காரத்தால் செய்யவல்லது அல்ல என்றும், அவைகள் சாதாரண ஆடம்பரம் குறைந்த தன்மையிலே பெற முடியும் என்றும் தந்தை பெரியார் அவர்கள் அறிவுறுத்தினார். (குடி அரசு. 29.01.1946.)

பெண்களின் தேர்வு என்பது மதிப்புமிக்கது ஆகும்:

சுயமரியாதைக்காரர்கள் பெண்களின் ஆளுமையை குறித்தும், அவர்களின் தேர்வுகள் குறித்தும், அவர்கள் எடுக்கும் முடிவுகள் குறித்தும் மிகுந்த மரியாதையையும், நம்பிக்கையையும் கொண்டிருந்தனர். பெண்கள் அவர்களின் முடிவுகளை தாங்களாகவே தேர்வு செய்யவேண்டும் என்று தந்தை பெரியார் அவர்கள் வலியுறுத்தினார். (குடி அரசு. 29.12.1929) பெண்கள் சுதந்திரம் என்பது அவர்தம் சிந்தனைகளினும் செயல்களினும் உள்ளது என்றார் சுயமரியாதைக்காரரான நாகலிங்கம். (குடி அரசு. 10.11.1925.) பெண்களுக்கு

ஆண்களைக்காட்டிலும் அவர்களுக்கு அவர்களேதடைக்கறாக உள்ளனர். பெண்கள் தங்களின் சுயமதிப்பு இன்னதென்று அறியாது விடுதலை அடையமுடியாதவராக உள்ளனர் எனக் குடி அரசு இதழானது குறிக்கின்றது. (குடி அரசு. 12.08.1928.) மேலும், பெண்களும் தாங்கள் முழுமையான விடுதலைக்கு உரியவர்கள் என்கின்ற எந்தவொரு எண்ணமும் தோன்றாது உள்ளனர் என்ற சுயமரியாதைக்காரர்கள், ஆண்களுக்கு அடிமையாகப் பெண்களை கடவுள் படைத்திருக்கின்றான் என்பதே இயற்கைத் தத்துவங்களின் தன்மை என பெண்கள் கருதப்பழக்கப்பட்டு வரலாயினர் என்றனர். எப்படியெனில், பெண் இல்லாமல் சமூகத்தில் ஆண் வாழ்ந்தாலும் வாழலாம்; ஆனால், ஆண் இல்லாமல் பெண் வாழவே முடியாது என்று ஒவ்வொரு பெண்ணும் இந்த ஆணாதிக்க சமூகத்தால் கருதிக் கொள்ளச் செய்யப்பட்டனர் என்று தந்தை பெரியார் அவர்கள் குறிப்பிடுகின்றார். (குடி அரசு. 12.08.1928.)

பெண்களின் இந்த நிலைமைகளுக்கு எல்லாம் காரணம் என்பது வெறும் சட்டத்தினாலும், மதத்தினாலும் மட்டுமே ஏற்பட்டது என்று சொல்லுவதற்கு இல்லாமல், பெண் சமூகமும் அதனை ஒப்புக் கொண்டு, இந்த தாழ்வான நிலைக்கு உதவி புரிந்து வருவதானாலுமே, இது வலுபெற்று வருகின்றது என்ற சுயமரியாதை இயக்கத்தினர் (குடி அரசு. 08.01.1928.), பெண்களுக்காக ஆண்கள் முடிவுகள் எடுப்பதைக் குறித்து தர்க்க ரீதியிலான ஐயங்களை வெளிப்படுத்தினர். பெண்களுக்கே அவர்களின் உரிமைகளையும், சிரமங்களையும், ஆற்றல்களையும் புரிந்து கொள்ளும் வல்லமை உள்ளதென்று குஞ்சிதம் அம்மையார் அவர்களும் குறிப்பிடுகிறார். (Revolt. 06.10.1929.) பெண்கள் ஒருபோதும் அவர்களுக்கு வேண்டியவைகளை தேர்வு செய்ய ஆண்களை அனுமதிக்க கூடாது என்றும், ஆண்களால்

செய்யப்பட்ட சட்டங்களே இந்த உலகம் முழுவதும் பெண்கள் ஒடுக்கப்படுவதற்கான காரணம் என்றும் சுயமரியாதைக்காரர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர். (Revolt. 24.11.1929.) மேலும், பெண்கள் ஆண்களைச் சார்ந்திருப்பதே அவர்களின் மீதான ஒடுக்குமுறைகளுக்கு முக்கிய காரணங்களில் ஒன்று என்று குடி அரசு இதழும் குறிப்பிடுகின்றது. (குடி அரசு. 07.02.1932.)

இந்நிலையில், பெண்கள் விடுதலை என்பது ஆண்களின் கைகளில் இருந்து ஒருபோதும் பெறமுடியாது என்பதனை சுயமரியாதைக்காரர்கள் நன்கு உணர்ந்திருந்தனர். (குடி அரசு. 12.08.1928.) பூனை எலிகளுக்கோ; நரி ஆடுகளுக்கோ அல்லது கோழிகளுக்கோ ஒருபோதும் விடுதலையினை பெற்றுக் கொடுக்க முடியாது என்ற உவமையின்மூலம் ஆண்களின் முயற்சியினால் மட்டுமே செய்யப்படும் எந்தவித விடுதலை இயக்கமும், எந்த வழியிலும், வகையிலும் பெண்களுக்கு உண்மையான விடுதலையினைப் பெற்று தந்துவிட முடியாது என்ற தந்தை பெரியார் அவர்கள், ஆண்கள், பெண்களின் விடுதலைக்குப் பாடுபடுவதால் பெண்களின் அடிமைத்தனம் என்பது வளருவதுடன், பெண்கள் என்றென்றும் விடுதலை பெறமுடியாத அளவிற்குண்டான கட்டுப்பாடுகள் எல்லாம் பலப்பட்டுக் கொண்டே வரும் என்று குறிப்பிடுகின்றார். (குடி அரசு. 12.08.1928.)

பெண் விடுதலைக்கும் பொருளாதார சுதந்திரம் இன்றியமையாததாகும்:

சுயமரியாதை இயக்கமானது பெண்களின் பொருளாதார முன்னேற்றத்திற்காகவும், சொத்துரிமைக்காகவும் தொடர்ந்து குரல் கொடுத்து வந்தது. (குடி அரசு. 05.10.1930.) “பெண்களும் தொழிலாளிகளே” என்ற நீலாவதி அம்மையார் அவர்கள், குடும்ப வேலை ஒன்றிற்காகவே பிறந்த பெண்கள்

எப்படித் தொழிலாளர்களாவார்கள் என்று கேட்கப்படுகின்றது, பெண்களுக்கும் தொழிற்கும் சம்பந்தமில்லை என்பதும், பெண்கள் குறிப்பிட்ட சில (குடும்பம் என்பதையும் தாண்டி ஆண்களுக்கு மனைவியர்களாகவும், அவர்களுக்கு குழந்தைகளை ஈன்றெடுக்கவும் மட்டுமே) வேலைகளுக்கு என்று ஒதுக்கப்பட்ட ஒரு கூட்டம் என்பதும், ஆண்களோடு பெண்கள் சேர்ந்து தொழிலாளர் தன்மையை அடைய முடியாதென்பதும் பலரது கருத்தாகும். இதற்கு எடுத்துக்காட்டாக; 'உத்தியோகம் புருஷ லட்சணம்' என்ற வாக்கியத்தையும் சுட்டிக்காட்டுகிறார்கள். உத்தியோகம் என்பதற்கு ஓர் தனிப்பெருமை இருந்து வருகின்றது என்பதை எந்தப் பகுத்தறிவுவாதியும் ஒப்புக்கொள்ள முடியாது. (புரட்சி. 29.04.1934.) அத்துடன், தனிவுடைமைத் தன்மை எவ்வாறு தவிடு பொடியாக வேண்டுமோ அவ்வாறே 'உத்தியோகம் புருஷ லட்சணம்' என்ற கருத்தும் ஒழிந்து பட்டு பொதுவாக 'உழைப்பு என்பது மனித லட்சணம்' என்று ஏற்பட வேண்டும் என்றும், உழைப்பிற்கும், தொழிலிற்கும் வந்தனை செய்து, வீளில் உண்டு களித்திருப்போரை நிந்தனை செய்து பிழைப்பிற்கென் செய்வோமெனும் ஏக்கம் தவிர்ந்து பேரின்ப சமதர்ம வாழ்வடந்திட "பெண்களே! விழியுங்கள், பேதம் மாற்றிட உழையுங்கள் என்று அறைகூவலிட்டார். (புரட்சி. 29.04.1934.)

பெண்களுக்கான சொத்துரிமையின் முக்கியத்துவத்தையும், சொத்துரிமை, பாதுகாப்பு நிலையாளர் (guardianship), தத்தெடுத்தல் போன்றவற்றில் ஆண்-பெண் என எந்தவொரு பாலின பேதமும் இன்றி அனைவரும் சமம் என்ற நிலைபெற்று அதற்கான சமஉரிமையினைப் பெற வேண்டுமென்று பல்வேறு மாதர் மாநாடுகளில் சுயமரியாதைக்காரர்கள்

தீர்மானங்களை நிறைவேற்றினர். (குடி அரசு. 18.05.1930.) பெண்ணடிமைக்கான முக்கியமான காரணங்களாக சொத்துரிமை இல்லாததும், வாழ்க்கைத் துணையினைத் தேர்வு செய்யும் உரிமை இல்லாததுமே என்று இலட்சுமி அம்மையார் அவர்கள் இரண்டாம் சுயமரியாதைக்கான பெண்கள் மாநாட்டினில் குறிப்பிடுகிறார். (குடி அரசு. 04.05.1930.) இதேபோல், தென்னிந்திய சமூக சீர்திருத்தவாதிகளின் மாநாடானது கைம்பெண்களுக்கு அவர்களின் இறந்த கணவரின் சொத்தில் சமஉரிமையினைப் பெறச்செய்ய வேண்டும் என்ற தீர்மானத்தினை நிறைவேற்றியது. (Revolt. 11.12.1928.) இது கைம்பெண்களின் பிரச்சினைகளையும் தீர்க்கவல்லது என்று சுயமரியாதைக்காரர்கள் கருதினர்.

பெண்களுக்கு சொத்துரிமையை வழங்கப்படாததற்குக் காரணம் இதுதான் என்று இதுவரை யாரும் காரணம் சொன்னதே கிடையாது என்ற விடயத்தை முன்வைத்த தந்தை பெரியார் அவர்கள், பெண்ணடிமை என்பதற்கு உள்ள காரணங்கள் பலவற்றில் சொத்துரிமை இல்லாதது என்பதே தலையாய காரணம் என்றும் (குடி அரசு. 05.10.1930.), பெற்றோர்களின் சொத்தில் ஆணுக்குப் போலவே பெண்ணுக்கும் சரிபங்கு உரிமை உண்டு என்றும் வாதிட்டார். (பெரியார் ஈ.வெ. ரா. சிந்தனைகள். தொகுதி. 1. பகுதி. 2. 2009: 369.) மேலும், பெண்களுக்குப் பெற்றோர் சொத்தில் உரிமை கிடையாதது ஏன் என்று எந்தப் பெண்ணாவது காரணம் கேட்டார்களா என்ற கேள்வியினை எழுப்பிய தந்தை பெரியார் அவர்கள், பெண்களை பயன்படுத்திக் கொள்கின்றவர்கள், அவர்களிடம் வேலை வாங்கிப் பயன் அடைகின்றவர்கள் அவர்களை காப்பாற்றமாட்டார்களா என்ற எண்ணமே என்றார். (குடி அரசு. 29.01.1946.)

பெண்களுக்குச் சொத்துரிமை என்பது இருந்து விட்டால், அவர்களுக்கு இருக்கும் எல்லாவிதமான அசவுகரியங்களும் ஒழிந்துபோகும் என்ற தந்தை பெரியார் அவர்கள், பெண் வாரிசுகள் சொத்து உரிமையினை அனுபவிக்கத் தகுதியற்றவர்கள் என்பது கொடுமையும் அநீதியுமே ஆகும் என்றார். (குடி அரசு. 05.10.1930.) பெண்கள் வரதட்சனை, நன்கொடை முதலியவற்றை பெற்று அவைகளை நிர்வகித்து வரத்தக்கவர்கள் என்ற உரிமையும் வழமையும் இருக்கும்போது, வாரிசுரிமையின் அடிப்படையிலான சொத்தினை அடைய ஏன் அவர்கள் தகுதியுடையவர்களாக இருக்க மாட்டார்கள் என்ற வினாவினை எழுப்பிய தந்தை பெரியார் அவர்கள் (குடி அரசு. 05.10.1930.), ஆண்களைப் போன்றே சொத்துரிமை பெறுவதற்கு பெண்கள் கிளர்ச்சி செய்ய வேண்டும் என்று அறிவுறுத்தினார். இதன்மூலம் பெண்களுக்குச் சரிபங்கு சொத்துகள் கிடைப்பதுடன், பெண்கள் ஆண்களைவிட செல்வந்தர்களாக மாறமுடியும். ஏனெனில், பிறந்த வீட்டிலும் புகுந்த வீட்டிலும் இருந்து பெண்களுக்கான சொத்துகள் வந்து சேருகின்றது. இதன்மூலம் பெண்களுக்கான உரிமைகளும், அதிகாரமும் சமூகத்தில் நிலைபெறச் செய்ய முடியும் என்று தந்தை பெரியார் அவர்கள் உறுதியாக நம்பினார். (பெரியார் ஈ.வெ.ரா. சிந்தனைகள். தொகுதி. 1. பகுதி. 2. 2009: 367.)

இந்தியத் துணைக்கண்டத்தினைச் சார்ந்த பெண்கள் மேல்நாட்டுப் பெண்களைவிடச் சிறந்த அறிவு, வன்மை, ஊக்கம் உடையவர்களாவார்கள் என்ற நம்பிக்கை கொண்ட தந்தை பெரியார் அவர்கள் (குடி அரசு. 15.09.1946.), பெண்கள் உரிய பதவிகளை வகிக்க வேண்டும் என்ற ஆவலை வெளிப்படுத்தினார். (பெரியார் ஈ.வெ.ரா. சிந்தனைகள். தொகுதி. 1. பகுதி. 2. 2009: 369.)

மேலும், பெண்களின் பதவிக் குறைப்புக்குக் காரணங்கள் என்பவைகளெல்லாம் அவர்களை அனுபவம் அற்றவர்களாகச் செய்வதுதான் என்றும், அவர்களுக்கு கற்பிக்கப்பட்ட மூட நம்பிக்கைகளை களைய வேண்டும் என்றும் தந்தை பெரியார் அவர்கள் குறிப்பிடுகிறார். (பெரியார் ஈ.வெ.ரா. சிந்தனைகள். தொகுதி. 1. பகுதி. 2. 2009: 369.) அவைமட்டுமல்லாமல், பெண்கள் வீட்டு வேலைகளைச் செய்ய பாலினபாகுபாடுகளின் அடிப்படையில் நிர்ப்பந்திக்கப்படுவதை சுயமரியாதைக்காரர்கள் சாடி வந்ததனையும் அறியமுடிகின்றது. (குடி அரசு. 18.05.1930.)

பெண் மக்களும், அவர் தம் கல்வியும்:

பெண் கல்வி என்பது பெண் விடுதலைக்கு முக்கியமான அளவுகோல் என்று சுயமரியாதைக்காரர்கள் கருதினர். (குடி அரசு. 29.06.1930.) இந்தியப் பெண்களின் கீழான நிலைமைக்கும் அடிமைத்தனத்திற்கும் கல்வி அறிவின்மை என்பது முக்கிய காரணிகளில் ஒன்றென கருதிய தந்தை பெரியார் அவர்கள் (குடி அரசு. 03.06.1928.), மனிதச் சமூகம் சுதந்திரமாகக் கவலையற்று இருக்க வேண்டுமெனில் பெண்களுக்கு கல்வி என்பது அவசியம் என்றார். (குடி அரசு. 16.06.1935.) 'ஒளவை படித்திருந்தார்' 'காரைக்காலம்மையார் படித்திருந்தார்' என்று பழைய ஏட்டைப் புரட்டிப்பார்த்து வீண் பெருமை பேசிக் கொள்வதால் ஒரு பயனுமில்லை என்ற குஞ்சிதம் அம்மையார் அவர்கள், இந்த நிமிடத்தில் நமது நாட்டில் ஆயிரத்திற்கு எத்தனை பெண்கள் படித்திருக்கிறார்கள் என்பதே எனது கேள்வி என்றார் (குடி அரசு. 26.06.1932.). அதேபோல், ஆண்களின் கொடுமையினின்று அனைவரும் மீள வேண்டுமானால் ஒருவர் தவறாமல் கல்வி கற்க வேண்டும் என்று குறிப்பிட்டார் குஞ்சிதம் அம்மையார் அவர்கள். (குடி அரசு.

26.06.1932.) கல்வியின் முக்கியத்துவத்தினைப் பற்றி நன்கறிந்த சுயமரியாதைக்காரர்கள் 1930-ம் ஆண்டில் நடைபெற்ற இரண்டாவது சுயமரியாதை மாநாட்டினில் பெண்கல்வியின் முக்கியத்துவத்தினை ஆதரித்து தீர்மானங்களை நிறைவேற்றியதை குடி அரசு இதழின் வழி அறிய முகின்றது. (குடி அரசு. 04.05.1930.) ரிவோல்டில் வெளியான இந்திய பெண்களின் துயரங்கள் என்ற ஆங்கில கட்டுரையானது, இந்திய பெண்களின் உரிமைகள் குறிப்பாக கல்வி உரிமைகள் மறுக்கப்பட்டு வருவதைக் குறித்து உரிய ஆதாரங்களுடன் விவரித்தது. (Revolt. 27.10.1929.)

கல்வியில் ஆண்-பெண் பாலின வேறுபாடுகள் இருக்கக்கூடாது என்று குடி அரசு இதழின் கட்டுரைகளானது தொடர்ந்து வலியுறுத்தி வந்துள்ளது. (குடி அரசு. 21.09.1930.) அதேபோல், ஆண்-பெண் இருபாலினத்தவருக்கும் குறைந்தது பதினாறு ஆண்டுகளாவது இலவசக் கல்வியினை வழங்க வேண்டுமென்று சுயமரியாதை இயக்கத்தினர் 1930-ம் ஆண்டு நடைபெற்ற பெண்கள் மாநாட்டினில் தீர்மானத்தினை நிறைவேற்றினர். (குடி அரசு. 18.05.1930.) 1928-ம் ஆண்டு நடைபெற்ற தென்னிந்திய சமூக சீர்திருத்தவாதிகள் மாநாடும், சாதி, சமய, பாலின வேறுபாடின்றி அனைவருக்கும் அடிப்படைக் கல்வி என்பது கிடைக்கவேண்டும் என்றும், பள்ளிக்கு செல்லும் ஒடுக்கப்பட்ட மாணவர்களுக்கும் சிறப்பு சலுகைகளாக இலவச தங்கும் வசதி, புத்தகங்கள் மற்றும் இதர பொருட்களை வழங்கவேண்டும் என்றும் தீர்மானங்களை நிறைவேற்றியது. (Revolt. 11.12.1928.)

ஒருநாட்டின் மக்கள் உடல் ஆரோக்கியமும், பலமும், வீரமும், சுயமரியாதையும், அறிவும் உள்ளவர்களாக இருக்கவேண்டுமானால், அவர்கள் குழந்தைப் பருவம் கொண்டே தங்கள் பெற்றோர்களால் கவனிக்கப்படும், கல்வி

கற்பிக்கப்படும், மனக்கவலைகள் ஏதும் இன்றி அன்பாக வளக்கப்பட வேண்டும் என்று தந்தை பெரியார் அவர்கள் குறிப்பிடுகின்றார். (குடி அரசு. 01.03.1931.) பெண்களை நகைகளிலோ, ஆடைகளிலோ உள்ள விருப்பத்தை ஒழித்துவிட்டு, கல்வியிலேயே அதிக கவனம் செலுத்த வேண்டும் என்று தந்தை பெரியார் அவர்கள் விரும்பினார். (குடி அரசு. 05.06.1948.) இந்தியப் பெண்களும், மேல்நாட்டுப் பெண்களைப் போல் சகல உரிமைகளையும் பெற்று, இன்ப வாழ்வினை வாழ வேண்டும் என்றும், அதற்கு பெண்களும் ஆண்களைப் போலவே கல்வி அறிவு பெற வேண்டும் என்றார் தந்தை பெரியார். (குடி அரசு. 05.06.1948.) மேலும், இந்தியப் பெண்கள் சமூகப் பிரச்சினைகளில் தங்களின் கவனத்தை செலுத்தி சுதந்திரம் அடைய வேண்டும் என்று சுயமரியாதைக்காரர்கள் கூறினர். (Revolt. 27.10.1929.)

உலகில் பெண்கள் சுதந்திரம் பெற வேண்டும் என்பவர்கள், பெண்களை நன்றாகப் படிக்கவைக்க வேண்டும் என்றும், பெற்றோர்கள் தங்கள் ஆண் குழந்தைகளை இலட்சியம் செய்யாமல், பெண்களுக்கே அதிகம் செலவு செய்து படிக்கவைக்க வேண்டும் என்ற தந்தை பெரியார் அவர்கள் (குடி அரசு. 01.03.1936; விடுதலை. 11.10.1948.), குடும்பத்தில் நான்கு ஆண்களும், ஒரு பெண்ணும் இருந்தால் முதலில் அந்தப் பெண்ணைத்தான் படிக்கவைக்க வேண்டும் என்றார். (பெரியார் ஈ.வெ.ரா. சிந்தனைகள். தொகுதி. 1. பகுதி. 2. 2009: 367.) அதுவே அவர்களை சட்டத்தின் மூலம் பெறப்படும் சொத்துரிமை, விவாகரத்து உரிமை மற்றும் இன்னும் பிற உரிமைகளை அனுபவிக்கச் செய்யக்கூடிய முக்கிய விடயமாக மாற்றும் காரணிகளில் பிரதானமானது என்றார் தந்தை பெரியார். (குடி அரசு. 05.06.1948.) மேலும், கல்வி, அறிவு, செல்வம் ஆகியவைகள் இல்லாத

பெண் என்பவர் தாயாகும் பொழுது எவ்வாறு நல்ல தாராள புத்தியும் சமத்துவ ஞானமும் திருப்தியான மனமும் உள்ள குழந்தைகளை பெறமுடியும் என்ற அடிப்படைக் கேள்வியினையும் சுயமரியாதை இயக்கத்தினர் எழுப்பினர். (குடி அரசு. 16.06.1935.)

மேற்குலகில் உள்ள பெண்கள் மிகவும் மரியாதையுடன் நடத்தப்படுகிறார்கள், வாழ்கின்றார்கள். அதனால்தான் அவர்கள் நாகரிகம் உள்ள மக்களாக மாறினார்கள் என்ற சுயமரியாதைக்காரர்கள் (பெரியார் ஈ.வெ.ரா. சிந்தனைகள். தொகுதி. 1. பகுதி. 2. 2009: 368.), இந்தியச் சமூகமோ பெண்களைச் சுதந்திரமாக நடந்துகொள்ளத் தகுதியுடையவர்களாக ஆக்குவதில்லை என்றதங்களது வருத்தத்தினை பதிவு செய்தனர். (விடுதலை. 11.10.1948.) பெண்களை கல்வி அறிவில் விருப்பம் கொள்ளச் செய்வதுடன், வீரப் பெண்களாக விருப்பம் கொள்ளச் செய்ய வேண்டுமென்றும், அப்படி பெண்கள் மாறினால் அவர்களின் கணவன்மார்களும் மற்ற ஆண்களும் மாற்றம் அடைவது என்பது வெகுசலபம் என்றனர். (குடி அரசு. 05.06.1948.) மேலும், இந்திய நாட்டுப் பெண்களை உலகத்தினின்று மறைத்து வைப்பதும், அவர்களை உலக ஞானத்தை அடையவிடாமல் தடுத்துவைப்பதும் மிகமிகக் கேடானதாகும் என்றார் தந்தை பெரியார். (விடுதலை. 11.10.1948.)

இந்திய துணைக்கண்டத்தில் பெண்களின் கல்வி என்பது ஒரு பிற்போக்குத் தனமான முயற்சியாகவே இருந்து வருகின்றது என்ற தந்தை பெரியார் அவர்கள், (குடி அரசு. 29.01.1946.) இந்தியச் சமூகத்திலோ சிலர் பெண்களைப் படிக்க அனுமதிப்பார்கள்; ஆனால், பிறருடன் பழக அனுமதிக்க மாட்டார்கள். பெண்களுக்கு வேண்டியது வெறும் புத்தகப்படிப்பு மட்டும் அல்லாமல், உலக அறிவினையும் அவர்களுக்கு கொடுக்க வேண்டும் என்றும்; அதனுடன் நல்லது

எது, கெட்டது எது என்பது போன்றவற்றை ஆராய்ந்து அறியும் அறிவினையும் அளிக்க வேண்டும் என்றும்; அவ்வாறு பெண்களைப் பழகவிடாமல் தடுத்துவிட்டு பெண்களை தங்களது வாழ்க்கைத் துணையினை தேர்வு செய்ய அனுமதித்தோமானால், அவர்களின் தேர்வு என்பது ஆக்கபூர்வமாகவோ அறிவு பூர்வமாகவோ இருக்காது என்றும் குறிப்பிடுகின்றார். (விடுதலை. 11.10.1948.)

பெற்றோர்கள் அவர்களது பெண் குழந்தைகளைப் பட்டம் படிக்கவைத்து திருமணம் செய்விப்பது என்பது அந்தப் பெண்களை சமையல் செய்யவும், குழந்தைகளை வளர்க்கவும், நகை, துணி அலங்காரங்களுடன் பொதுமக்களின் கவனங்களை ஈர்க்கவும் செய்யவே என சுயரியாதைக்காரர்கள் கருதினர். (குடி அரசு. 29.01.1946.) அதுமட்டும் அல்லாமல், குடும்பத்தில் உள்ள ஒரு பெண்ணுக்கு பெற்றோர் பாட்டு, பிடில், வீணை, நாட்டியம் போன்ற கவின்கலைகளை கற்றுக்கொடுத்து, அவற்றில் தேர்ச்சி பெறச் செய்ய ஆர்வம் காட்டுகின்றனர். அவ்வாறு தேர்ச்சி பெற்ற பெண்ணை ஒருவர் மணந்து கொண்ட பின்பு, அந்தக் கலைகளின் பயன்பாடுகள் என்பவை எல்லாம் பெண்களின் முன்னேற்றத்திற்கு பெரும்பாலும் எந்தவிதமான பயனையும் கொடுப்பதில்லை என்றும் (குடி அரசு. 29.01.1946.), இத்தகைய கல்வி முறைகளானது பெண்ணிற்கு 'சிறந்த' வாழ்க்கைத் துணையினைப் பெற்றுத் தரக்கூடிய 'விளம்பர யுத்திகளாகவே' சமூகத்தால் பயன்படுத்தப்படுகிறது என்றும் சுயமரியாதைக்காரர்கள் குறிப்பிட்டனர். (குடி அரசு. 29.01.1946.) இத்தகைய பயனற்ற, பகுத்தறிவிற்கு இடம் தராத கல்வி முறைகளுக்காக அரசாங்கம் செய்த செலவும், மக்களின் வரிப்பணமும் வீணாவதானது ஒரு தேசியக் குற்றம் என்றே தந்தை பெரியார் அவர்கள் கருதினார். (குடி அரசு. 29.01.1946.)

பெண்களுக்கு தொழிற்கல்வியின் முக்கியத்துவத்தையும், சமூகப் பணிகளில் அவர்கள் ஆர்வம் கொள்ள வேண்டுமென்றும் மாதர் மாநாடுகளில் சுயமரியாதைக்காரர்கள் தீர்மானங்களை நிறைவேற்றினர். (குடி அரசு. 18.05.1930.) தந்தை பெரியார் அவர்களும் பெண்களுக்கு அவர்களின் வாழ்க்கைக்கு உரித்தான ஏதாவதொரு தொழிலினைக் கற்றுக் கொடுக்கவேண்டும் என்றார். (குடி அரசு. 28.02.1936.) பெண்களுக்குப் படிப்பு, தொழில் ஆகிய இரண்டும் பெற்றோர்களால் கற்பிக்கப்பட்டுவிட்டால், சொத்துக்களைச் சம்பாதிக்கும் சக்தி அவர்களுக்கு தாமாகவே வந்துவிடும் என்ற தந்தை பெரியார், பிறகு தங்களின் வாழ்க்கை இணையினைத் தாங்களே தேர்ந்தெடுக்கவும், அவ்வாறு இல்லாமல், பெற்றோர்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டாலும் வாழ்க்கைத் துணையோடு சுதந்திரமாக தங்களின் வாழ்வினை நடத்தக் கூடியத்தன்மை என்பது ஏற்பட்டுவிடும் என்றார். (குடி அரசு. 05.10.1930.) ஆண்கள் பார்க்கும் எல்லா வேலைகளையும், தொண்டுகளையும் பெண்களால் சிறப்பாகவே செய்ய முடியும் என்று ஆழமாக நம்பினார் தந்தை பெரியார். (குடி அரசு. 15.09.1946.) இதேபோல், மூவலூர் இராமாமிர்தம் அம்மையார் அவர்களும் பெண்களின் பொருளாதார வளர்ச்சியின் முக்கியத்துவத்தினைப் பற்றி குறிப்பிட்டு அத்தகைய முன்னேற்றத்திற்கு உள்நாட்டு பொருட்களை மட்டுமே பயன்படுத்தப்பட வேண்டியதன் அவசியத்தினைப் பற்றி பெண்கள் மாநாட்டினில் எடுத்துரைத்தார். (குடி அரசு. 18.05.1930.)

மேற்குறிப்பிட்டவைகள் மட்டுமல்லாமல் உரிய பருவமடைந்த ஒரு ஆணோ, பெண்ணோ அவரவர்களுக்கு உண்டான திருமணத்தினை எப்போது செய்துகொள்ள வேண்டும் என்று அவரவர்களுக்கே தெரியும் என்ற தந்தை பெரியார் அவர்கள், தனக்கென்று ஒழுக்கமான,

குணமுள்ள ஒருவரைப் பார்த்துப் பெண்ணே தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்றும், அதற்காக அறிவுபெற, அவர்களைப் படிக்கவைத்து அறிவுள்ளவர்களாக்க வேண்டும் என்று தனது அவாவினையும் தெரிவித்தார். (பெரியார் ஈ. வெ. ரா. சிந்தனைகள். தொகுதி. 1. பகுதி. 2. 2009: 365.)

முடிவுரை:

‘ஆண்மை’, திருமணம், சொத்துரிமை, பர்தா/கோஷா அணிவது, மணவிலக்கு, குழந்தைத் திருமணம், தேவதாசி முறை, விபச்சாரம், கருத்தடை, பாலியல் சமத்துவமற்ற மொழியியல் மற்றும் உளவியல் கூறுகள், போன்ற பல்வேறு சமூகப் பிரச்சினைகளைக் குறித்து தீர்க்கமான விமர்சனப் பார்வைகளைக் கொண்டிருந்தனர் சுயமரியாதைக்காரர்கள். பாலினச் சமத்துவத்திற்கான முக்கியத்துவத்தினை ஏற்படுத்தும் வகையில் விழிப்புணர்வு சார்ந்த கருத்துகளை பொதுமக்களிடம் ஏற்படுத்துவதையே மிகமுக்கிய வேலையாகச் சுயமரியாதைக்காரர்கள் செய்து வந்தனர். இவ்வாறு இந்திய சூழலில் குறிப்பாக தமிழக வெளியினில் பெண்ணியம் மற்றும் பெண்ணிய விடுதலை குறித்தான வாதத்தினில் சுயமரியாதை இயக்கத்தின் பங்கானது மிக இன்றியமையாதது ஆகும். 1960-களில் மரபுசாரா பெண்ணியவாதிகள் (radical feminist) முன்வைத்த பெண்ணிய வாதங்களை சுயமரியாதைக்காரர்கள் 1930-களின் தொடக்கத்தினில் எந்த ஒரு சமூக நிர்வந்தத்திற்கும் ஆளாகாமல் மிக தீவிரமாக பொதுவெளியில் முன்வைத்தனர்.

குறிப்புதவி நூல்கள்:

இதழ்கள்:

1. உண்மை
2. குடி அரசு
3. திராவிடன்

4. பகுத்தறிவு
5. புரட்சி
6. விடுதலை
7. Revolt

தமிழ் நூல்கள்:

1. ஆனைமுத்து, வே. பெரியார் ஈ.வெ. ரா. சிந்தனைகள். தொகுதி. 1-6. சென்னை: பெரியார் ஈ.வெ. இராமசாமி- நாகம்மை கல்வி, ஆராய்ச்சி அறக்கட்டளை, 2009.
2. பெரியார், தந்தை. பெண் ஏன் அடிமையானால்?. சென்னை: பெரியார் சுயமரியாதைப் பிரச்சார நிறுவன வெளியீடு, 2004.
3. ...., அழியட்டும் 'ஆண்மை'. சென்னை: பெரியார் திராவிடர் கழகம், 2010.
4. ராஜதுரை, எஸ்.வி. மற்றும் வ. கீதா. பெரியார்: சுயமரியாதை சமதர்மம். கோயம்புத்தூர்: விடியல் பதிப்பகம், 1999.
5. வீரமணி, கி. தொகுப்பு. பெரியார் களஞ்சியம். சென்னை: பெரியார் சுயமரியாதை பிரச்சார நிறுவன வெளியீடு, 2010.

ஆங்கில நூல்கள்:

1. Engles, Frederick. The Origin of the Family Private Property and the State. Chicago: Charles H. Kerr and Company, 1909.
2. Geetha, V and S.V. Rajadurai. Towards a Non-Brahmin Millenim: From Iyothee Thass to Periyar. Calcutta: Samya, 1998.
3. ...., Revolt: A Radical Weekly from Colonial Madras. Chennai: Periyar Dravidar Kazhagam, (n.d.).
4. hooks, bell. Feminist Theory: From Margin to Center. Boston: South End Press, 1984.
5. ...., Ain't I a Woman: Black Women and Feminism. New York: Routledge, 2015.

6. Jeevanandam, S and Rekha Pande. Devadasis in South India: A Journey from Sacred to Profane Spaces. Delhi: Kalpaz Publications, 2017.

7. Morgan, Sue. Ed. The Feminist History Reader. London: Routledge, 2006.

8. Ramasami, Periyar E.V. Women Enslaved. New Delhi: Critical Quest, 2009.

ஆசிரியர் குறிப்பு:

முனைவர் ஜீவானந்தம், புது டில்லி சுவகர்லால் நேரு பல்கலைக்கழகத்தில், சமூக அறிவியல் புலம் - பெண்ணிய ஆய்வு மையத்தில், உதவிப் பேராசிரியராகப் பணியாற்றி வருபவர். இதற்கு முன்பு, சிக்கிம் ஒன்றியப் பல்கலைக்கழகத்திலும், அஸ்ஸாம் ஒன்றியப் பல்கலைக்கழகத்திலும், வரலாற்றுத் துறையில் உதவிப் பேராசிரியராகப் பணியாற்றிய அனுபவமும் வாய்ந்தவர் ஆவார். உள்நாடு மற்றும் பன்னாட்டுக் கருத்தரங்குகளில் பங்கு கொண்டுள்ளதுடன், அக் கருத்தரங்குகளில் அளித்த ஆய்வுக் கட்டுரைகளுக்குச் சிறப்பு விருதுகளைப் பெற்றவர் ஆவார்.

அத்துடன், கல்வியில் சிறந்து விளங்கியதற்காக நீதியரசர் இராசகோபாலன் நினைவுப் பதக்கமும், பல்கலைக்கழக வேந்தர் அவர்களின் நூற்றாண்டுப் பரிசும், அனந்தராம சர்மா நினைவுப் பரிசும் பெற்றவர் ஆவார். மேலும், தமிழகம், பெண்ணியம், பெரியாரியம், சமயம், தேவதாசி முறை குறித்து வரலாற்று முறையிலான ஆய்வினை மேற்கொண்டு வருவதுடன், அவற்றினை உள்நாட்டு மற்றும் பன்னாட்டு ஆய்விதழ்கள் மற்றும் பதிப்பகங்களின் மூலம் கட்டுரைகளாகவும், புத்தகங்களாகவும் தொடர்ந்து எழுதியும், பதிப்பித்தும் வருகின்றார்.

வர்ணாஸ்ரமமே ஸநாதனம்!

எழுத்தாளர். ஞான. வள்ளுவன்

கட்டுரைச்சுருக்கம்:

ஆரிய மதத்தின் முகமான ஸநாதன தர்மம் என்றால் இது தான் என்று அறுதியிட்டதொரு தெளிவான விளக்கம், அதை ஆதரிப்போர்களாலும் இதுவரை முழுமையாகக் கூறப்படவே இல்லை.

இந்நிலையில், இன்றைக்கு ஆளுக்கு ஆள் ஒவ்வொரு விதமாக விளக்கமளிக்கும் ஸநாதனம் குறித்துக் காலங்காலமாக என்ன கூறியுள்ளனர்? ஸநாதனம் குறித்து ஆதாரபூர்வமாகக் கிடைக்கும் தகவல்கள் என்ன? என்பன பற்றி அறியும் போது தான் தெளிவு கிட்டும்.

இந்த வகையில், இன்றைக்கு விவாதத்திற்கு உள்ளாகியிருக்கும் 'ஸநாதனம்' குறித்து, ஆதாரங்களின் அடிப்படையில், அஃது கடுமையான வர்ண பேதத்தை வலியுறுத்துவதேயன்றி வேறில்லை என்பதைப் பல்வேறு தரவுகளுடன் தொகுத்து அளிப்பது தான் இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

கட்டுரைக்கான மின்புலம்:

அகில கடந்த 02-09-2023 அன்று, சென்னை காமராசர் அரங்கில் தமிழ்நாடு முற்போக்கு எழுத்தாளர் கலைஞர்கள் சங்கத்தின் சார்பாக "சனாதன ஒழிப்பு" மாநாடு நடைபெற்றது. அச்சங்கத்தைச் சேர்ந்த முன்னணியினர் பலரோடு திராவிடர் கழகத் தலைவர் ஆசிரியர் கி. வீரமணி அவர்களும் கலந்து கொண்டார்.

இந்த மாநாட்டில் உரையாற்றிய மாண்புமிகு அமைச்சர் திரு. உதயநிதி ஸ்டாலின் அவர்கள், "ஸநாதனம் என்பதை எதிர்ப்பதோடு நின்று விடக்கூடாது. கொடிய நோய்களான மலேரியா, டெங்கு, கொரோனா போல அதுவும் ஒழிக்கப்பட வேண்டும்" என்று பேசியது நாடு முழுதும் இன்றைக்கு பெரும் விவாதப் பொருள் ஆகியுள்ளது.

உதயநிதி அவர்களின் தலைக்குப் பத்து கோடி விலை பேசியதும், மன்னார்குடி ஜீயர் "சனாதனத்தை விமர்சிப்பவர்களை

நாட்டை விட்டு வெளியேற்ற வேண்டும்" என்று சொன்னதும், முத்தாய்ப்பாக இந்திய ஒன்றியத்தின் தலைமை அமைச்சர் அவர்கள் "ஸநாதனம் குறித்துத் தவறாக யாராவது பேசினால் அவர்களுக்கு மத்திய அமைச்சர்கள் உரிய பதிலடி கொடுக்க வேண்டும்; ஸநாதனம் குறித்த உண்மைகளை அறிந்துகொண்டு எதிர்க்கட்சித் தலைவர்களை மத்திய அமைச்சர்கள் எதிர்கொள்ள வேண்டும்; அதே நேரம் அளவுடன் எதிர்கொள்ளுங்கள்" என்று அறிவுறுத்தியதும் நிகழ்ந்தன.

தமிழ்நாட்டின் மேதகு ஆளுநர் திரு. ஆர். என். ரவி அவர்கள், "பத்தாயிரம் ஆண்டு பாரம்பரியத்தைக் கொண்ட ஸநாதன தர்மத்தின் உச்ச நட்சத்திரம் வள்ளலார்" என்றும், "அறியாமையாலும் காழ்ப்புணர்ச்சியாலும் ஸநாதன தர்மத்தைப் பற்றிச் சிலர் தவறான எண்ணப்போக்கைக் கொண்டிருக்கிறார்கள்" என்றும், "ஸநாதன தர்மம் என்றால் நமது ரிஷிகளும், ஞானிகளும்

உலகத்தின் துவக்கம் என்ன? படைப்பின் மூலமென்ன? என்பதையெல்லாம் எளிமையாகப்பிரிந்துகொள்ள உபதேசங்களின் மூலமாக வழிகாட்டி இருப்பதே” என்றும் பேசியிருந்தார்.

ஆனால், ஸநாதன தர்மம் என்றால் இது தான் என்ற தெளிவான விளக்கம், அதை ஆதரிப்போர் எவராலும் கூறப்பட வில்லை.

இந்நிலையில் ஸநாதனம் குறித்து ஆதாரபூர்வமாகக் கிடைக்கும் தகவல்கள் என்ன? இன்றைக்கு ஆளுக்கு ஆள் ஒவ்வொரு விதமாக விளக்கமளிக்கும் ஸநாதனம் குறித்துக் காலங்காலமாக அதன் அபிமானிகளாக இருந்தவர்கள் என்ன கூறியுள்ளனர்? என்பது பற்றி அறியும் போது தான் அதற்கான தெளிவு கிட்டும்.

இந்த வகையில் இன்றைக்கு விவாதத்திற்கு உள்ளாகியிருக்கும் “ஸநாதனம்” குறித்து ஆதாரங்களின் அடிப்படையில் அஃது பேதத்தை (வர்ணாசிரம பேதம்) வலியுறுத்துவதன்றி வேறில்லை என்பதைத் தொகுத்து அளிப்பது தான் இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

ஸநாதனம் என்பதற்குக் கிடைக்கும் விளக்கங்கள்:

“ஸநாதனம்” (सनातन) என்ற சொல் வடமொழியான சமஸ்கிருதச் சொல்லாகும். ஆன்மீகம் மற்றும் நம்பிக்கை சார்ந்த பொருளைத் தரும் இச்சொல் “நிலையானது” என்றும், “என்றும் இருப்பது” என்றும், “தொன்மையானது” என்றும், “நிலையான வழிமுறைகளையும், நெறிகளையும் கொண்டது” என்றும், “மாற்றத்திற்குட்படாதது” என்றும் பொருள் கொண்டதாகும் என்று கூறப்படுகிறது.

மூவாயிரம் ஆண்டுகள் பழைமையான தொல்காப்பியத்திலும், அதனைத் தொடர்ந்து வந்த இலக்கியங்களிலும்,

திருக்குறளிலும் வடமொழிச் சொற்கள் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன. ஆனால் அவை எதிலும் “ஸநாதனம்” என்ற சொல் இல்லவே இல்லை. ஸநாதனவாதி என்று ஹிந்து மதவாதிகளால் போலியாகப் புனைந்து கூறப்படும் வள்ளலார் கூட, “ஸநாதனம்” என்ற சொல்லை எந்த இடத்திலும் பயன்படுத்தவில்லை.

“அன்றாட வாழ்வில் மனிதன் எப்படி நடந்து கொள்ள வேண்டும்? என்பதற்குரிய கடமைகளையும், நெறிகளையும் வகுத்துத் தொகுத்ததே “ஸநாதனம்” என்பதாகும் என்றும், இதில் கூறப்பட்டுள்ள வாழ்வியல் முறைகள் மாற்ற இயலாதவை” என்றும் சனாதன அபிமானிகள் கூறுகின்றனர்.

ஸநாதனத்திற்கு இதுபோன்ற பல விளக்கங்கள் கூறப்பட்டுள்ள நிலையில், இது எவருடைய, எந்தக் கடமை, வாழ்க்கை நெறிமுறைகளை வகுத்துக் கொடுத்துள்ளது? என்பதை முதலில் அறிய வேண்டும்.

‘ஸநாதனம்’ அல்லது ‘ஸநாதன தர்மம்’ என்பது மேற்சொன்ன பொதுவான விளக்கங்களுடன், “ஹிந்து தர்மம்” என்ற பொருளிலேயே இந்து மதவாதிகளால் கொள்ளப்பட்டுள்ளது. ஸநாதன தர்மத்தில் மனிதனின் கடமையாக, ஐந்து தர்மங்கள் (பஞ்ச மஹா யக்ஞம்) கூறப்பட்டுள்ளன.

1. தேவ யக்ஞம்,
2. ரிஷி யக்ஞம் (அ) பிரம்ம யக்ஞம்,
3. பித்ரு யக்ஞம்,
4. பூத யக்ஞம்,
5. மனுஷ்ய யக்ஞம்

அதாவது 1. தேவதைகளை வழிபடுவது, 2. அவரவர் வேதம் மற்றும் கோத்திரம் வழிவந்த ரிஷிகளைப் போற்றுவது, 3. இறந்த மூத்தோர்களுக்குக் கடன்கள் ஆற்றுவது, 4. நம் செயல்களால் மாறுகின்ற பஞ்ச பூதங்களின்

விளைவுக்குப் பிராயச்சித்தம் செய்வது, 5. நம் அதிதி (விருந்தினர்) மற்றும் குடும்ப உறுப்பினர்களின் பசி போக்கி, தேவைகளைத் தீர்ப்பது என்பன அவை.

இவைகள் வேதங்களிலும், சாஸ்திரங்களிலும், இதிகாச புராணங்களிலும் கூறப்பட்டுள்ளன என்றும் சொல்லப்படுகிறது. மேலோட்டமாகப் பார்க்கின்ற போது, இந்தக் கடமைகள் மதம் சாராது, இனம் சாராது, பொதுவானவையாக கூறப்பட்டுள்ளதாகத் தெரியும்.

ஆனால் ஹிந்து தர்மங்கள் எனப்படும் ஆரிய தர்மங்களாக உள்ள ஸநாதன தர்மங்கள், இந்தப் பொதுவான கடமைகளை மட்டும் தான் கூறுகின்றனவா? (அல்லது) மனித சமுதாயத்தில் ஒருவருக்கொருவர் உயர்ந்தவர் x தாழ்ந்தவர் என்ற பாகுபாட்டினைக் கூறவில்லையா? பெண்களைத் தாழ்வாக மதிக்க வில்லையா? பெரும்பான்மை மக்களைச் சூத்திரர்கள் என்று கீழ்மை படுத்தவில்லையா? ஸநாதனவாதிகள் கூறுவது போல, இந்த ஸநாதன தர்மங்கள் அனைத்தும் மனித வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாத கடைபிடிக்க வேண்டிய நியாயமான நெறிகளை மட்டுமே கொண்டவை என்கின்ற பொத்தாம் பொதுவான கூற்று சரி தானா?

‘ஸநாதனம்’ என்ற வடமொழிச் சொல்லைப் பயன்படுத்தியுள்ளது, ஹிந்து மதம் மட்டுமே என்பதும், ஸநாதன தர்மம் என்பது ஹிந்து தர்மம் தான் என்பதுமே அபிமானிகளின் அழுத்தமான விளக்கங்களாக அமைந்துள்ளன.

வரணப் பாகுபாடும், ஜாதிப் பாகுபாடும், பெண்ணடிமைத்தனமும், சமூக ஏற்றத் தாழ்வுகளும் தாங்கள் கூறும் ஹிந்து தர்மம் (அ) ஸநாதன தர்மத்தில் இல்லவே இல்லை என்று அதனை ஆதரித்துப் பேசுகின்றவர்கள் கூறி வருகின்றனர். ஆனால் அவர்கள் எந்த ஆதாரத்தையும் காட்டவில்லை.

சில நாட்கட்கு முன், இந்த விவகாரம் குறித்துக் கருத்து தெரிவித்துள்ள ஹிந்துத்வா மூத்த தலைவருள் ஒருவரான திரு எச். ராஜா என்பவர், “ஹிந்து தர்மத்திற்குத் தொன்றுதொட்டு வழங்கிவரும் பெயர் தான் சனாதனம். சனாதன தர்மம் நிலையானது. இதை எப்படி மாற்ற முடியும்? சனாதன இந்து தர்மத்தை இழிவு படுத்தும் கூட்டம் வேருடன் களையப்பட வேண்டும்.” என்று பேசியுள்ளார்.⁽¹⁾

தாங்கள் கூறும் இந்து தர்மம் எது? அந்த தர்மத்திற்குரிய ஸநாதன தர்மம் என்றால் என்ன? என்ற கேள்விக்குப் பெரும்பாலோர் ஆதாரங்களாகக் காட்டுவதில் முதன்மையானது வேதங்களும் அதில் கூறப்பட்டுள்ள தத்துவங்களுமே ஆகும். இந்த வேதங்கள் ஆதி காலந்தொட்டே ஆரியர்களுக்கு உரியதாக விளங்குகிறது.

ஆரியர்கள், மத்தியக் கிழக்கு ஆசியப் பகுதியிலிருந்து இந்தியத் துணைக்கண்ட எல்லைக்குள் ஊடுருவி வந்தவர்கள் என்றும், தங்கள் பிழைப்புக்காக ஆடு மாடுகளை ஓட்டிக்கொண்டு வந்த ஆரியர்களின் வருகைக்கு முன்னர், அன்றைக்கு உயரிய நகர நாகரிக வாழ்க்கையில் இந்திய நிலப்பரப்பு முழுமையிலும் வாழ்ந்தவர்கள் திராவிடர்கள் என்பதும், வந்தேறிய ஆரியர்கள் தங்கள் பலத்தாலும், மதத்தாலும் வட இந்திய கங்கைக் கரையில் காலான்றிவிட, வடதிசைத் திராவிடர்கள் தென்னோக்கி நகர்ந்து தமது தென்திசைத் திராவிடர்களோடு சேர்ந்து விட்டனர் என்றும் பல வரலாற்றாளர்கள் எடுத்தியம்பியுள்ளனர்.

இவ்வகையில், இந்திய நிலப்பரப்பின் வடபகுதியில் வாழ்வைத் துவங்கிய ஆரியர்களின் வேதங்கள், அவர்களின் பல்வேறு வாழ்க்கை முறைகளை விளக்குகின்றன. வேதங்களின் பிரிவுகளான உபநிடதங்கள், பின்னர் எழுந்த ஸ்மிருதிகள், இதிகாசங்கள், புராணங்கள், பகவத்கீதை போன்றவைகளில்

கூறப்பட்டுள்ளவாறு, அவற்றின் அடிப்படையில் தங்களின் வாழ்க்கைக்கான சில நெறிமுறைகளை வகுத்துக்கொண்ட ஆரியர்களின் மத நடைமுறைகளே 'ஸநாதன தர்மம்' ஆகும். இந்த ஆரிய தர்மங்களுக்கும் தமிழர்களின் வாழ்வியல் நெறிகளுக்கும் எந்த விதத்திலும் தொடர்பில்லை.

ஸநாதனமும் தமிழ் நெறிகளும் ஒன்றா?:

இந்த வகையில் ஸநாதன தர்மத்திற்கான மூலம் வேதங்கள் தான் என்றால், அவை மனிதர்கள் உருவாக்கியவையே அல்ல (அபௌருஷேயம்) என்று ஒரு சிலரும், காலநிர்ணயம் செய்ய முடியாதவாறு பன்னெடுங்காலத்திற்கு முன்னே தோன்றியது என்று ஒரு சிலரும், பத்தாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னால் தோன்றியவை என்று வேறு சிலரும் கூறுகின்றனர். இந்த வேதங்களின் காலம் தான் என்ன? காலத்தால் மிகப் பழையவையானது என்று கூறிக் கொண்டிருந்தால் அதன் மதிப்பு கூடும் என்ற எண்ணத்தில் இப்படி ஆளுக்கு ஆள் காலத்தைக் கூட்டிச் சொல்வது சரி தானா? ஓர் அறிஞரின் கூற்று (அ. ச. ஞானசம்பந்தன்) இது குறித்து என்ன சொல்கிறது என்பதைக் காண்போம்.

”இந்த நாட்டிலும், வேதகாலம் என்று சொல்லப்படும் காலத்திற்குச் சில 1000 ஆண்டுகள் முன்னரே நாகரிகமான வாழ்க்கையும், சமுதாய அமைப்பும் இருந்து வந்ததை மொகஞ்சதாரோ, ஹரப்பா ஆகிய இடங்களின் அகழ்வாராய்ச்சி மூலம் அறிஞர்கள் அறுதியிட்டுள்ளனர். அப்போதிருந்த இலக்கியங்கள் இன்று நமக்குக் கிடைக்கவில்லை என்பது உண்மை தான்.

வேதகாலம் என்பது கி.மு.1500 முதல் கி.மு.1000 வரை உள்ள இடைப்பட்ட காலம் என்பர். இன்று இந்தியாவின் வடமேற்கில் உள்ள பஞ்சாப், ஹரியானா மாநிலங்களில்

தான் வேதமும் அதில் கூறப்பட்ட சடங்குகளும் பயின்று வந்துள்ளன. கி.மு.1000 வாக்கில் வேதத்தின் முடிமணியாக உள்ள உபநிடதங்கள் தோன்றலாயின.....”⁽³⁾

இந்த இடத்தில் மற்றொரு வரலாற்று உண்மையோடு இதனை ஒப்பிட வேண்டியுள்ளது. தமிழகத்தில் நடத்தப்பட்ட கீழடி அகழாய்வில் கிடைக்கப் பெற்ற சான்றுகளின் படி, அக்காலம் கி.மு. ஆறாம் நூற்றாண்டாக இருக்கிறது என்று அறிவியல் ஆய்வு முடிவுகள் தெரிவிக்கின்றன. மேலும் அங்கு கிடைத்த சில பொருட்களில் காணப்படும் தமிழ் எழுத்துகள், சிந்து சமவெளி ஆய்வில் கிடைத்த எழுத்துகளுடன் ஒத்துள்ளது என்றும், இதன்வழி சிந்து சமவெளி நாகரிகம், திராவிட நாகரிகமே என்ற முடிவுக்கு வரவேண்டியுள்ளது. இந்த நாகரிகமே 3000 ஆண்டு வரலாறு கொண்டதென ஆகும்போது, அ.ச.ஞா அவர்களின் கூற்றின்படி இதற்குப் பின் உருவாக்கப்பட்ட வேதங்கள் நிச்சயம் 3000 ஆண்டுகட்குக் குறைவான காலம் கொண்டவை என்பதே சரியாகும்.

இவ்வாறாகப் பத்தாயிரம் ஆண்டுகள் அதற்கு மேல் வயதுடையவை வேதங்கள் என்ற பல பொய்களைத் தாண்டி, அவை தமிழர்களின் வாழ்க்கை நெறிமுறைகட்கும் சமய நெறிகட்கும் முற்றிலும் மாறானவை என்பதே உண்மை என்றும் கூறவேண்டியுள்ளது. ஏனெனில் “ஸநாதனம்” என்ற சொல் எந்தத் தமிழ்ச் சமய நூல்களிலும் எடுத்தாளப்படவில்லை.

தமிழர்களின் வாழ்க்கை நெறிமுறைகள் அக்காலந்தொட்டு ஐவகை நிலங்களைச் சார்ந்து இருந்துள்ளன. இயற்கையையும், தம் இனக் குழுத் தலைவர்களையும், இறந்துபோன / புதைக்கப்பட்ட தம் குடும்பத்து மூத்தோரையும் தெய்வமாக்கிப் போற்றும் பழக்கமே தமிழர்களுடையது. இது ஆரிய வழிபாட்டு முறைகட்கு முற்றிலும்

மாறுபட்டது. இறந்தவர்களைப் புதைத்து அவ்விடத்தில் கல்நாட்டி 'நடுக்கல் வணக்கம்' செலுத்தும் பழக்கம் தமிழர்களுடையது; மாறாக இறந்தவர்களை எரியூட்டுவது ஆரிய வழக்கமாகும்.

இதன்படி இன்றைக்கு "இந்து மதம்" என்று சொல்லப்படுகின்ற ஆரிய மதத்தின் கோட்பாடுகளைக் கொண்ட தர்மங்களாகக் கருதப்படுபவைகளே ஸநாதன தர்மம் என்று தெளிவாகிறது.

எனவே, இந்து மதம் என்பது ஆரிய மதம் என்பதும், இந்து தர்மம் என்பது ஆரியர்கட்கான தர்மம் என்பதும், ஆரியர்கட்காக வகுத்துக்கொண்ட தர்மங்களே ஸநாதன தர்மம் என்பதுமான முடிவுக்கு வருவது சரியா?

தற்காலத்தில், அகண்ட இந்து மதம் என்று கூறப்படும் மத அமைப்புக்குள் தமிழர்களின் சமய நெறிகளும் உள்ளடக்கப்பட்டுவிட்ட நிலையில், ஸநாதன தர்மம் எனப்படும் ஆரிய தர்மங்களைப் பெரும் பங்காகக் கொண்ட ஹிந்து மதம் என்பது தமிழர்கட்கும் உரியதா? தமிழ்ச் சமயவாதிகள் இந்த ஆரிய ஸநாதனக் கோட்பாடுகளை ஆதரித்தார்களா? ஏற்றுக் கொண்டார்களா? இந்நிலையில், ஸநாதன தர்மம் என்பது தமிழர்களுக்குத் தொடர்பே இல்லாத, ஆரிய மதக் கோட்பாடுகளுக்குரிய தர்மம் தான் என்பதற்கான ஆதாரங்கள் எவை?

ஆரிய மத தர்மமும் ஸநாதனமும்:

'ஆரிய மதம்' தான் 'ஹிந்து மதம்' என்றும் ஹிந்து மத தர்மம் தான் 'ஸநாதன தர்மம்' என்றும் கூறும் சில ஆதாரங்களைக் காண்போம்.

"சநாதன தர்மம்" என்ற பெயரில் 1905ஆம் ஆண்டில், ஹைகோர்ட் வக்கீலும் மதுரை பிரஹ்ம ஞானசபை பிரஸிடெண்டுமாகிய திரு ப. நாராயண ஐயரால் வடமொழியிலிருந்து

மொழி பெயர்க்கப்பட்ட நூலின் நூன்முகத்தில் கூறுவது:

"மகா ஷேத்திரமாகிய காசியில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டு நடந்து வருகிற பிரதான ஹிந்து வித்தியா சாலை சபையார்கள், நம் மாணாக்கரின் உபயோகத்துக்காகச் சர்வ இந்துக்களுக்கும் பொதுவான, ஆரிய மதக் கொள்கைகள் தருமங்கள் இவைகளின் சாராம்சங்களை நம் வேதசாஸ்திர புராணாதிகளிலிருந்து எடுத்துத் தொகுத்துச் "சநாதன தருமம்" எனப் பெயருமிட்டு ஆங்கில பாஷையில் ஓர் அருமையான நூல் வெளியிட்டார்கள். அது மூன்று பிரிவுள்ளது. அம்மூன்றில் இந்நூல் மூன்றாவது.."

ஸநாதனதர்மம் என்பது ஆரியமதத்திற்கான தர்மங்களே என்பதும், ஆரிய மதத்தோடு பிற சமயங்ககளையும் ஒன்றிணைத்து ஹிந்து மதம் என்றாக்கிய பிறகு, ஒட்டுமொத்தமாக ஆரிய மத தர்மங்களையே ஹிந்து மத தர்மங்களாகச் சித்தரிக்கும் போக்கு தான் இன்றைக்குப் பலராலும் பேசப்படுகிறது. இது குறித்து, இந்த நூன்முகத்தில் பல இடங்களில் கூறப்பட்டுள்ளது. அவைகளில் சிலவற்றைக் காண்போம்.

"ஹிந்து சமயத்தில் நின்ற பல தரிசனங்கள் இன்னவினன வென்பதையும் அததின் முக்கிய லக்ஷணங்களையும் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியதாதலின் அவைகள் சுருக்கமாய் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. இது உட்பட மூன்று புத்தகங்களுக்கும் "ஸநாதன தருமம்" என்ற நாமம் ஆலோசனையின் பேரில் அளிக்கலாயிற்று. நவீன அபிப்பிராயங்களை விலக்கிப் புராதன சமய நெறிகளை வெளியிடுவதாதலின் இப்பெயர் பொருந்தும்."

"வைதீக தர்மம் என்கின்ற ஹிந்து சமயம் புராதனமானது. தருமமென்பது உலகம் அன்போடும் அருளோடும் நடைபெறும் வண்ணம் உள்ள சாதனமாகும். ஆதலால்

அதன் ஆதாரங்களை அறிவதும் அதன் வழி நடப்பதும் தான் ஆரிய தர்மம்.”

”ஹிந்துக்கள் அனைவரையும் ஒரே மதத்தில் ஒருங்கு சேர்க்கும் மார்க்கத்தைத் தெளிவாகவும் சுலபமாகவும் கற்பித்தல் வேண்டும்.” (பக்-4)

”நிர்மலமான காருண்யத்தோடு கூடிய புத்திக்குத் தான் வேதாந்த சாஸ்திரம் விசிதமாகும். அப்பொழுது தான் மனிதன் புருஷார்த்தத்தை அடைய அருகதன் ஆகிறான். பர வித்தையைப் பெறுகிறான். ஆத்துமா ஸாக்ஷாத்காரம் ஆகிறது. மேற்கண்ட ரீதியில், ஆரிய சமயமாகிய ஸநாதன தருமமானது யுத்திக் கொடுத்ததாகவும், முன்பின் விரோதமின்றியும் எல்லா விஷயங்களும் பூரணமாக நிறைவுற்றிருப்பதாக நன்கு விளங்கும்.” (பக்-43)

மற்றொரு ஆதாரமாக, வானதி பதிப்பகம் வெளியிட்டுள்ள காஞ்சி சங்கராச்சாரியாரின் உரைகள் அடங்கிய “தெய்வத்தின் குரல் – முதல் தொகுதி” நூலின் முகவுரையில் திரு. ரா. கணபதி என்பவர் கூறியிருக்கும் வரிகளைக் காண்போம்.

”இன்று நம்மிடை உள்ள மகாபுருஷர்களில், ஸ்ரீ பெரியவர்கள் மட்டுமே இந்த சனாதன சாஸ்திர நெறிகளை விசேஷமாக வலியுறுத்துபவராதலால் - வேறு விதத்தில் சொல்வதானால், ஸ்ரீ பெரியவர்கள் இந்த சநாதன நெறிகளை மட்டுமே விசேஷமாக வலியுறுத்துபவராதலால் - இவற்றை வெளியிடாதிருப்பது” ஆசார்ய ஹ்ருதயத்தைப் பூரணமாக உள்ளபடி தெரிவிக்காததேயாகும் எனத் தோன்றுகிறது. எனவே தான், எந்நாளும் நிற்கிற விதத்தில் இன்று அவர்களது வாக்குகள் நூலாக உருவாகையில் இப்படிப்பட்ட தர்ம சாஸ்திர விஷயங்களை நிறையச் சேர்த்திருக்கிறேன். “வைதீக மதம்” என்ற பகுதியில் வந்துள்ள பெரும்பாலான கட்டுரைகள் இப்படிப்பட்டவைகளே”⁽³⁾

ஆக, ஆரியர்களின் மதக் கொள்கைகள் தான் “ஸநாதனம்” என்பதும் அது தான் பின்னாளில் சைவ, வைணவ பிற சமயங்களை ஒருங்கிணைத்து ‘ஹிந்து மதம்’ என்றாக்கிய போது, ஒட்டுமொத்தமாக அதற்குள் அடங்கிய அனைத்து சமயங்களுமே ஆரிய தர்மங்களைக் கொண்ட ஸநாதனத்தைத் தர்மங்களாகக் கொண்டவை என்றும் சொல்லப்படுவதைப் பார்ப்பனர்களால் எழுதப்பட்ட நூல்களின் வாயிலாகவே அறிய முடிகிறது.

ஸநாதன தர்மமும் சைவ வைணவமும்:

சரி, இன்றைய இந்து மதம் என்று சொல்லப்படுவது பெருமிடத்தை ஆக்கிரமித்துள்ள ஆரிய மதமான ஸனாதன தர்மம், அந்தக் குறிப்பிட்ட பெயரில் அன்று தொடங்கி சமீப காலம் வரை இருந்துள்ளதா? என்று பார்த்தால் அப்படியொரு பெயரில் ஏதும் இல்லை. மாறாக, ஆரியர்களுக்காக உருவாக்கப்பட்ட, பெயரில்லாத, அவர்களுக்குரிய சமஸ்கிருத மொழியில் எழுதப்பட்ட சமயக் கோட்பாடுகள் மற்றும் வழிபாட்டு முறைகளோடு இருந்த ஒன்றை, நாட்டின் அனைத்துப் பகுதிகளிலும் வசித்த மக்களிடையே பல பெயர்களில் வழங்கி வந்த சமய வழிபாட்டு முறைகளையும் ஒருங்கிணைத்து, ஆங்கிலேயர்களால் “இந்து மதம்” என்று பெயரிடப்பட்டது.

ஏனெனில், நாட்டில் பெரும்பான்மையாக வாழ்ந்த மக்கள் பல சமயங்களில் பிரிந்து கிடந்ததும், அவர்களை இசுலாமிய, கிருத்துவர்களிடமிருந்து பிரித்துக் காட்டவும், நிருவாக வசதிக்காகவும் ஆங்கிலேயர்கள் ஏற்படுத்திய ஓர் ஏற்பாடே இந்தப் பெயர் ஆகும்.

மேலே கூறப்பட்ட 1905ஆம் ஆண்டில் எழுதப்பட்ட, இந்து பனாரஸ் பல்கலைக்கழக நூல் வெளியான காலத்திற்குச் சில ஆண்டுகள் முன்பு வரை, தமிழ்நாட்டில் எந்த மக்களும்

“இந்துக்கள்” என்று அழைக்கப்படவே இல்லை என்பதற்கு அன்றைய நாளில் எழுதி வைக்கப்பட்ட சார்பதிவு ஆவணங்கள் ஆதாரங்களாக உள்ளன.

தமிழ்நாட்டில் அன்றைக்கு ஒரு வீடு விற்பனையோ, நில விற்பனையோ பதிவான போது, இப்போது “இந்து” என்று பொதுவாக்கிச் சொல்லப்படும் ஒருவரின் மதம், “சிவ” மதமென்றோ “வைணவ” மதமென்றோ தான் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

இப்படியான சுமார் 150 ஆண்டுகள் மட்டுமே வரலாறு கொண்ட ஹிந்து மதம் என்ற பெயரைக் கொண்ட ஒரு மதம், ஆயிரமாயிரம் ஆண்டுகள் பழமையானது என்று இன்றைக்குக் குரலெழுப்புகிறார்களே; அது ஏற்புடையதா? இல்லை, ஆங்கிலேயர்கள் தான் “ஹிந்து” என்று பெயர் வைத்தார்களா? என்றால், அதற்கு ஆதாரமான காஞ்சி சங்கராச்சாரியாரின் வரிகளைக் கீழ்க்கண்ட பத்திகளில் காண்போம்.

“இப்போது ஹிந்து மதம் என்று ஒன்றைச் சொல்கிறோமே; இதற்கு உண்மையில் இந்தப் பெயர் கிடையாது. இந்து என்றால் அன்பு என்று அர்த்தம். இம்சையைத் தூஷிப்பவன் இந்து என்று சிலர் சொல்கிறார்கள். இது சமத்தாரமாகச் சொல்வதேயாகும். நம்முடைய பழைய சாஸ்திரம் எதிலும் “இந்து மதம்” என்கிற வார்த்தையே கிடையாது.

இந்துக்கள் என்பது அந்நிய நாட்டினர் நமக்கு வைத்த பெயர் தான். மேல்நாட்டுக்காரர்கள் ஸிந்து நதியைக் கடந்தே நம் பாரத நாட்டுக்கு வரவேண்டி இருந்ததல்லவா? ஆனபடியால் ஸிந்துவை இந்து என்றும், அதை அடுத்த நாட்டை இந்தியா என்றும், அதன் மதத்தை இந்து என்றும் குறிப்பிட்டார்கள்...”⁽⁴⁾

‘ஹிந்து’ என்பது நமது பூர்வீகப் பெயரல்ல. வைதிக மதம், சநாதன மதம் என்றெல்லாம் சொல்கிறோமே, அவைதான் பெயரா

என்றால் அதுவும் இல்லை. நம்முடைய ஆதார நூல்களைப் பார்க்கும்போது இந்த மதத்திற்கு எந்தப் பெயருமே இல்லை.⁽⁵⁾

”நமக்குள் சைவர்கள், வைஷ்ணவர்கள் என்று வேறாகச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தாலும், வெள்ளைக்காரன் நமக்கு ‘ஹிந்துக்கள்’ என்று பொதுப் பெயர் வைத்தானோ நாம் பிழைத்தோம். அவன் வைத்த பெயர் நம்மைக் காப்பாற்றியது.

அவன் மட்டும் நம்மை “ஹிந்து” என்று பெயர் வைத்திருக்காவிட்டால், ஒவ்வொரு ஊரிலும் சைவர், வைஷ்ணவர், சாக்தர், முருக பக்தர், பிள்ளையார் உபாசகர், ஐயப்பன் பக்தர், எல்லையம்மனைக் கும்பிடுகிறவர் என்றும் பிரித்துக் கொண்டு தனித்தனி மதமாக நிலைத்துக் கொண்டிருப்போம்.

இப்போது “ஹிந்து சமூகம்” என்று பொதுப் பெயரில் சொல்லப்படும் சமுதாயத்தை இப்படி ஏழெட்டாகத் தனித்தனி மதம் என்று பிரித்துவிட்டால், அதற்கப்புறம் ஒவ்வொரு ஊரிலும் முஸ்லீம், கிருஸ்துவர்கள் போன்ற மதஸ்தர்கள்தான் அதிகமிருப்பார்கள்.

அதாவது, இப்போது தேசத்தின் இரண்டு பகுதிகளில் மட்டும் பாகிஸ்தான் முளைத்திருப்பது போல் இல்லாமல், நம் தேசம் முழுவதும் பாகிஸ்தான் ஆகியிருக்கும்! எத்தனையோ கிருத்திரமங்கள் செய்து பாகிஸ்தானைப் பிரித்த அதே வெள்ளைக்காரன்தான், எத்தனையோ யுக்திகள் செய்து நம்மை ஆரியர் - திராவிடர் என்று பேதமேற்படுத்திய அதே வெள்ளைக்காரன் தான், தன்னையும் அறியாமல் நமக்கு “ஹிந்து” என்ற பொதுப் பெயரைத் தந்து இன்று இந்தியா தேசம் என்று ஒன்று இருக்கும்படியான மகா பெரிய நன்மையையே செய்திருக்கிறான்.”⁽⁶⁾

காஞ்சிப் பெரியவர் மேற்படிச் சொன்னதிலிருந்து, ஆரியர்களின் பெயரில்லாத மதமாக இருந்து, “இந்து மதமாக”

ஆங்கிலேயர்களால் பெயரிடப்பட்ட பிறகு, பிற சமயங்களோடு ஒருங்கிணைக்கப்பட்ட மதத்தினுள் புகுந்து கொண்ட ஆரிய தர்மம் தான் 'ஸநாதன தர்மம்' என்று புலனாகிறது. அதற்குரிய ஆதாரமாக உள்ள இந்த வரிகளைக் காண்போம்.

”சரி, மதம் என்பது என்ன? ஆத்மாவுக்கு வந்திருக்கிற வியாதி தீருவதற்கு வைத்தியம் செய்வது தான் மதம். ஒரு நோயாளிக்கு இன்ன வியாதி வந்திருக்கிறது, அது இன்ன மருந்தைத் தந்தால் சொஸ்தமாகும் என்பது வைத்தியனுக்குத் தான் தெரியும். தங்களுக்கென்று ஒரு பொருளையும் தேடிச் கொள்ளாமல், பரம தியாகத்துடன் லோக சேஷமத்தையே நினைத்த ரிஷிகள் தர்ம சாஸ்திரக்காரர்கள் அப்படித் தந்திருக்கிற மருந்து தான் ஸநாதன தர்மம்....”⁽⁷⁾

வர்ணாசிரம தர்மத்தின் விளக்கம்:

இந்து மத தர்மம் தான் ஸநாதன தர்மம் என்று கூறியதோடு மட்டும் நின்றிருந்தால், ஒருங்கிணைக்கப்பட்ட இந்து மதத்திலும், அதன் தர்மத்திலும் கூறப்பட்டுள்ள பொதுவான கொள்கைகள் தான் ஸநாதன தர்மம் என்று கொண்டிருக்கலாம். ஆனால் நிலைமை அப்படியில்லை. மாறாக, இந்து தர்மம் என்றால், அதன் சிறப்பே ”வர்ண தர்மம்” தான் என்று கூறப்படுகிறது. இது குறித்துக் காஞ்சி சங்கராச்சாரியார் கூறுவது என்ன?

”இதுவரையில் தத்வ ரீதியில் (Philosophical), சமய ரீதியில் (theological) ஹிந்து மதத்தில் இருக்கிற விசேஷ அம்சங்கள் சிலதைச் சொன்னேன்.

இவற்றோடு சமூக ரீதியில் (sociological) நம் மதத்திற்கென்று ஒரு பெரிய தனியம்சம் இருக்கிறது.

எந்த மதத்தை எடுத்துக் கொண்டாலும் சரி, அதில் ஃபிலாஸஃபி (தத்வம்), தியாலஜி

(தெய்வ வழிபாடு) இரண்டும் வரும். அதோடு தனி மனிதர் ஒழுக்கம் பற்றியும் கொஞ்சம் வரும். சமூக ஒழுக்கம் பற்றியும் ஏதோ கொஞ்சம் வரும். “அண்டை வீட்டுக்காரனைச் சகோதரனாக எண்ணு, விரோதியையும் நண்பனாக நினை, உன்னிடம் மற்றவர் எப்படியிருக்க வேண்டும் என்று நீ நினைக்கிறாயோ அப்படியே நீ மற்றவர்களிடம் இரு, ஜீவ குலத்திடம் எல்லாம் அன்பாய் இரு, சத்தியமே பேசு, அஹிம்சையைக் கடைப்பிடி என்று உபதேசிக்கிற நெறிகளும் (ethics) ஒவ்வொரு மதத்திலும் இருக்கும். தர்மம் (morality) எல்லாம் இதில் சேரும்.

ஓரளவுக்கு இதிலேயே சமூக அம்சம் (சோஷியலாஜிகல் என்று சொன்னேனே அந்த அம்சம்) இருக்கிறது எனலாம். ஆனால் ஓரளவுக்குத் தான். மற்ற சமயங்களில் சமூக வாழ்க்கையின் அமைப்பைப் பற்றின விஸ்தாரமான பிரஸ்தாபம் கிடையாது.

ஆனால் ஹிந்து மதத்தில் மட்டும் சமூகவாழ்வு அடிப்படை (sociological foundation) ரொம்பவும் கெட்டியாக ஆழமாகப் போடப் பட்டிருக்கிறது. இதிலிருந்து தான் “வர்ணாஸ்ரம தர்மம்” என்ற விசேஷமான அம்சம் உண்டாகியிருக்கிறது.

வர்ண தர்மம் என்பது ஒன்று; ஆச்ரம தர்மம் என்பது இன்னொன்று. தனி மநுஷ்யன் இன்னின்ன பிராயத்தில் இப்படியிப்படி இருக்க வேண்டும் என்பது ஆசிரம தர்மம்; சமூகம் (society) முழுவதுக்குமான ஏற்பாடு தான் வர்ண தர்மம் என்பது.

இப்போது ரொம்பவும் கண்டனத்துக்கு ஆளாகியிருப்பது இந்த வர்ண தர்மம் தான். வர்ண தர்மத்தை ஜாதிப் பிரிவினை என்று பொதுவில் சொல்கிறார்கள். ஆனால் உண்மையில் வர்ணம் வேறு, ஜாதி வேறு. வர்ணங்கள் நாலு தான். ஜாதிகளோ ஏகப்பட்டவை.

ஒரே வர்ணத்தில் அய்யர், அய்யங்கார், ராவ் என்று பல ஜாதிகள் இருக்கின்றன. முதலியார், பிள்ளை, ரெட்டியார், நாயக்கர் என்று பல ஜாதிகள் மற்றொரு வர்ணத்தின் கீழ் வருகின்றன. வேதத்திலும் (யஜுர் வேதம் – மூன்றாவது அஷ்டகம் – நாலாவது ப்ரச்னம்) தர்மசாஸ்திரத்திலும் பல ஜாதிகள் வருகின்றன. அந்தப் பெயருள்ள ஜாதிகள் இப்போது இல்லை. அதைப்படியானாலும் ஜாதிகள் பல. வர்ணங்கள் நாலே நாலு தான். “நம் மதத்திற்கே பெரிய களங்கம் மறுஷ்யர்களிடையே உசத்தி – தாழ்த்தி என்று பேதம் கற்பிக்கிற பொல்லாத ஏற்பாடு – என்று இப்போது நினைக்கப்படுகிற வர்ண தர்மம் என்ன என்று நன்றாகப் பட்சபாத மில்லாமல் ஆராய்ந்து பார்த்தால், சமுதாய வாழ்வின் ஒழுங்குக்காகவே ஏற்பட்ட ஒப்பற்ற சாதனம் அது என்று தெளிவாகும்.”⁽⁸⁾

“மற்ற மதங்களில் சகல பிராணிகளுக்கும் அவசியமான பொது தர்மங்களை மட்டும் சொல்லியிருக்கிறது. அவற்றை நம் வைதிக மதம் ஸாமான்ய தர்மங்கள் என்ற பெயரில் சர்வ ஜனங்களுக்கும் விதித்திருக்கிறது. அகிம்சை, சத்தியம், தூய்மை, புலனடக்கம், தேவைக்கு அதிகமாக ஒரு துரும்பைக் கூடத் தனக்கென வைத்துக் கொள்ளாமலிருப்பது, தெய்வ பக்தி, மாதா பிதாவிடம் விசுவாசம், சகல ஜீவராசிகளிடத்திலும் சமமான அன்பு – இவை எல்லாம் எல்லாருக்கும் நம் மதத்தில் விதிக்கப்பட்ட “ஸாமான்ய தர்மங்கள்”; அது தவிர “வர்ணம்” என்ற பெயரில் சமூகத்தைப் பரம்பரை ரீதியில் வெவ்வேறு தொழில்களுக்காகப் பல பிரிவாகப் பிரித்துச் சில “விசேஷ தர்மங்கள்” அவரவருக்கும் விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன”⁽⁹⁾

இந்தவாறு கூறப்பட்டுள்ள விளக்கங்களால் ‘ஸநாதன தர்மம்’ என்று சொல்லப்படும் ஆரிய தர்மத்தின் மிக முக்கியமான அம்சமே ‘வர்ண தர்மம்’ தான் என்பது அறியப்படுகிறது. எனவே, ஸநாதன தர்மத்தின் முக்கிய அங்கமான வர்ண

தர்மம் பற்றியும், அஃது சமூகத்திற்கு நன்மை பயக்கத் தக்கதா? அன்றிக் கேடா? ஒழிக்கப்பட வேண்டியதா? என்பதையும் காணலாம்.

வர்ணாஸ்ரம தர்மமே ஸநாதன தர்மம்:

ஸநாதன தர்மம் என்பதே இந்து மத தர்மம் என்றும், அதற்கான அடிப்படை ஆரிய தர்மம் தான் என்பதும், இவற்றின் ஆணிவேராக உள்ள முக்கிய அம்சம் வர்ண தர்மம் என்பதும் கண்டோம். இதனால், வர்ண தர்மம் என்றால் என்ன? என்பதை அறிந்து கொண்டால், அதன் மறுபெயரான ஸநாதன தர்மம் நமக்கு உரியதா? அனுகூலமானதா? பாதகமானதா? ஒழிக்கப்பட வேண்டியதா? என்பதற்குள் போகலாம்.

‘வர்ண தர்மம்’ என்றால் என்ன? உலகில் உள்ள எந்த மதத்திலும் இல்லாத சிறப்பான தன்மையாக, மனிதரிடையே தொழில் ரீதியான பாகுபாடுகளை உருவாக்கி, அதன்வழியாக ஒருவனைப் பரம்பரை பரம்பரையாக உயர்ந்தவன் என்றும், மற்றவர்களைத் தாழ்ந்தவர்கள் என்றும் வைத்துள்ள முறை தான் வர்ண தர்மம் என்பதாகும். இதன்படி, இந்து மத வேதங்களும், சாஸ்திரங்களும், ஸ்மிருதிகளும், புராணங்களும் வர்ண தர்மத்தையே முதன்மைப் படுத்தியுள்ளன.

வர்ண தர்மத்தைத் தானே (கடவுளே) உருவாக்கியதாகக் கிருஷ்ண பரமாத்மா பகவத்கீதையில் கூறுவதாக எழுதி வைக்கப்பட்டுள்ளது. எதற்காக இந்தப் பாகுபாட்டு முறை உருவாக்கப்பட்டது? கடவுளே இதை உருவாக்கக் காரணம் என்ன? வர்ண தர்மம் என்பது எதற்கு? ஜகத்குரு காஞ்சி சங்கராச்சாரியார் சொல்வதைப் பார்ப்போமா?

“சமுதாய வாழ்வுக்குப் பல காரியங்கள் நடந்தாக வேண்டியிருக்கிறது. புத்தியினால் செய்கிற காரியங்கள், சரீரத்தால் செய்கிற காரியங்கள், இவற்றில் பலப்பல தினுசுகள்

- இத்தனையும் ஜன சமூகம் சுபிட்சமாக அவசியமாக இருக்கின்றன. இதில் ஒரு தொழில் உயர்வு; ஒரு தொழில் தாழ்வு என்று நினைத்தால் அது தப்பு.

நம் குடும்பம் ஒவ்வொன்றுக்கும் அரிசி வேண்டும், உப்பு வேண்டும், துணி வேண்டும், புஸ்தகம் வேண்டும், இன்னும் எத்தனையோ வேண்டும் - அதற்காக நாம் ஒவ்வொருவரும் தானியங்கள் பயிரிட்டுக் கொண்டும், உப்பு காய்ச்சிக் கொண்டும், துணி நெய்து கொண்டும், புஸ்தகம் அச்சுப் போட்டுக் கொண்டும் இருக்க முடியுமா?

உழுகிறவன் தனக்காக மட்டுமில்லாமல் எல்லாருக்காவும் விளைவிக்கிறான். துணி நெய்கிறவன் எல்லாருக்காகவும் நெய்கிறான். இப்படியே சமுதாயம் முழுவதற்குமாகச் சிலர் வியாபாரம் செய்கிறார்கள். சிலர் யுத்தம் செய்கிறார்கள். இப்படி லோகம் முழுவதற்கும் ஆத்மக்ஷேமம் ஏற்படச் சிலர் தியானமும், பூஜையும், யாகமும் செய்து கொண்டு லோக உபகாரமான சாஸ்திரங்களை ரக்ஷித்து வரவேண்டும். இப்படிப் பரஸ்பர பிரயோஜனத்துடன் ஜனங்கள் பல தொழில்களைப் பங்கீடு செய்து கொண்டு செளஜன்யமாக வாழ, நம் தர்ம சாஸ்திரங்கள் அழகாக வழி வகுத்திருக்கின்றன.

எப்படிப் பங்கீடு செய்வது? "அவரவர் தகுதியை வைத்து" என்றால் எல்லோருமே தங்கள் தகுதியை அதிகமாத் தான் நினைத்துக் கொண்டிருப்பார்கள். "அவரவர் மனோபாவத்தை வைத்து" என்றால் எல்லாரும் அந்தஸ்தான வேலைகளுக்குத் தான் ஆசைப்படுவார்கள்.

அப்படியானால் மற்ற காரியங்கள் என்ன ஆவது? எல்லாக் காரியங்களிலும் ஜனங்களைச் சமூக வாழ்வுக்கு இசைவாக நிரவி வைப்பது எப்படி? இப்போது நிரவி விட்டால் மட்டும் போதாது. தலைமுறைக்குத் தலைமுறை எப்படி நிரவுவது? எல்லோரும்

எல்லாவற்றிற்கும் போட்டி என்றால் இதெப்படிச் சாத்தியமாயிருக்கும்? யார் நிரவுவது? எப்படி நிரவுவது? இதனால் தான் தொழில்களைப் பாரம்பரியமாக நிரவி வைத்து வர்ண தர்மம் என்று ஏற்படுத்தினார்கள்."⁽¹⁰⁾

முதலில், ஒரு தொழில் உயர்வு; ஒரு தொழில்தாழ்வு என்று கருதுவது தப்பு என்றவர், பின்னர் தொழிலைப் பங்கீடு செய்வது என்று வைக்கின்ற போது அனைவரும் "அந்தஸ்தான தொழிலையே விரும்புவர் என்பதாலேயே அவற்றைப் பரம்பரை பரம்பரையாக வைத்துக் கொள்ள வேண்டும்" என்கிறார். இதைக் காணும்போது தொழில்களில் அந்தஸ்தானது என்றும், அந்தஸ்து இல்லாதது என்றும் உள்ளதாக அவரே கருதுகிறார் என்பதன்றி வேறென்ன?

வர்ணாசிரம பேதம், மனித குணத்தின் அடிப்படையிலா? பிறப்பின் அடிப்படையிலா?

இந்த வர்ணதர்மத்தின் படியான பிராமணர், கூத்திரியர், வைசியர், சூத்திரர் என்ற நான்குப் பிரிவுகளும், குணத்தின் அடிப்படையில் தான் உருவாகும் என்றும், பரம்பரையாகப் பிறப்பின் அடிப்படையில் அல்ல என்றும், கீதையில் இப்படித் தான் கூறப்பட்டள்ளது என்றும், சீர்திருத்தவாதிகள் என்போரும் நாத்திகர்களும் தான் தவறாக வர்ண தர்மத்தைப் பற்றி விமர்சிப்பதாகவும், தன் குண மேன்மையால் ஒரு சூத்திரன் பிராமணன் ஆகலாம் என்றும், தன் கீழ் நடத்தையால் ஒரு பிராமணன் சூத்திரன் ஆகலாம் என்பதும் தான் வர்ண தர்மத்தின் சாரம் என்றெல்லாம் இன்றைய ஹிந்துமதவாதிகளும் ஸநாதனத்தை ஆதரிப்பவர்களும் போலியாகச் சொல்லி வருகிறார்களே; அது சரியா? அதையும் காண்போம்.

வர்ண பேதம் என்பது பிறப்பால் என்று கீதையில் கிருஷ்ணபரமாத்மா கூறவில்லையா? அப்படியாயின், இன்றுள்ள பிரிவுகள், எதன்

அடிப்படையில் தோன்றி மக்களிடையே பாகுபாட்டினை உண்டாக்கின?

பகவத்கீதையில் துவக்கத்தில், ஒவ்வொரு 'தொழிற்குணத்தின்' (குணகர்ம) அடிப்படையில் தான் வர்ண பேதங்களை உருவாக்கினேன் என்ற கடவுள், இறுதியில் பிறப்பின் அடிப்படையில் தான் இந்த நான்கு வர்ணங்களைப் படைத்தேன் என்று சொல்லியிருக்கும் முரண்பாடு பற்றிக் காண்போம்.

போர்க்களத்தில் இருந்தபோது அர்ச்சுனனுக்குக் கிருஷ்ண பரமாத்மாவால் உபதேசிக்கப்பட்டது என்று சொல்லப்படும் பகவத்கீதையின் நான்காவது அத்தியாயம் 13-வது பாடலில்:

"சதுர் வர்ணம் மயா ஸ்ருஷ்டம்; குணகர்ம விபாகசு; தஸ்ய கர்த்தாரம் அபி மாம்; வித்தி அகர்த்தாரம் அவ்யயம்.."

பொருள்: என்னால், தொழிற் குணங்களுக்குத் தக்கபடியே, நான்கு வருண முறை சிருஷ்டிக்கப்பட்டது. நான் அதன் கர்த்தாவாகவே இருப்பினும், மாறாமல் என்றும் இருப்பதால், அதன்படிச் செயல் செய்யமாட்டேன் (அகர்த்தா) என்றும் அறி. (நானும் அதன் அடிப்படையிலேயே தொழில் செய்வேன் என்று எண்ணிவிடாதே).

4ஆவது அத்தியாயத்தில் இரண்டே வரிகளில் நான்கு வர்ண அமைப்பினைத் தொழிற் குணங்கட்குத் தக்கபடி நானே உருவாக்கினேன் என்று சொல்லிவிட்டு நகர்ந்த கிருஷ்ண பரமாத்மா, 18ஆவது அத்தியாயத்தில் வர்ண தர்மத்தில் உள்ள நான்கு வகையான பிரிவுகள் பற்றியும் அவற்றிற்குரிய பரம்பரை பரம்பரையான கடமைகள் பற்றியும் விவரிக்கின்றார். அவை யாவை?

"ப்ராஹ்மணக்ஷத்ரியவைசாமக்ஷத்ராணாம் ச பரந்தப கர்மானி ப்ரவிபக்தானி ஸ்வபாவ ப்ரபவைர் குணை (அத்.18 பாடல் 4)

பொருள்: பகைவரை எரிப்பவனே ஓ அர்ஜுனா. பிராமணருக்கும் க்ஷத்ரியருக்கும் வைசியருக்கும் சூத்திரருக்கும் அவரவர் கர்மங்கள் (தொழில்கள்), அவரவர் இயற்கைக்குரிய தொழிற்குணங்களின் படியே பிறப்பிக்கப்பட்டுள்ளன.

"சமோ தமஸ்தப சௌசம் க்ஷாந்திர் ஆர்ஜவம் ஏவ ச ஜ்ஞானம் விஜ்ஞானம் ஆஸ்திக்யம் ப்ரஹ்மகர்ம ஸ்வபாவஜம்." (அத்.18, பாடல் 42)

பொருள்: அமைதி, அடக்கம், தவம், சுத்தம், பொறுமை, நேர்மை, மேலும் அவ்வாறே அறிவு, அநுபவம், ஆச்சாரம் இவையனைத்தும் இயற்கையாகவே பிராமணர்களுக்கு ஏற்பட்ட கர்மம் (தொழில்).

சௌர்யம் தேஜோ த்ருதிர் தாக்ஷ்யம் யுத்தே ச அபி அபலயனம் தானம் ஈச்வர பவஸ்ச க்ஷாத்ரம் கர்ம ஸ்வபாவஜம். (அத்.18, பாடல் 43)

பொருள்: சூரத்தனம், அதிகாரம், திடம், திறமை, போரிலும் புறங்காட்டாமை, கொடை, அடக்கியாளுந்தன்மை ஆகிய இவை இயற்கையாகவே க்ஷத்ரியர்களுக்கு ஏற்பட்ட கர்மங்கள்.

க்ருஷி கோரக்ஷ்ய வாணிஜ்யம் வைச்ய கர்ம ஸ்வபாவஜம்

பரிசார்ய ஆத்மகம் கர்ம க்ஷத்ரஸ் அபி ஸ்வபாவஜம் (அத்.18, பாடல் 44)

பொருள்: பயிர்த் தொழில், பசுக்களைக் காத்தல், வியாபாரம் இவை இயற்கையாகவே வைசியருக்கு ஏற்பட்ட கர்மங்கள்.

பிறர்க்கு அடிமை (பரிசார்யம்) செய்வதேயான தொழில், இயற்கையாகவே சூத்திரருக்கு ஏற்பட்ட கர்மங்கள்.

துவக்கத்தில், தொழிற்குணத்தின் அடிப்படையில் நான்கு வர்ணங்களாக மனிதர்களைப் பிரித்தேன் என்ற கிருஷ்ண

பரமாத்மா, அந்த நான்கு வர்ணத்தாருக்கும் உள்ள தொழில்கள் இயற்கையாகவே ஏற்பட்டது என்று கூறுகிறார். மேலும், இயற்கையிலேயே ஏற்பட்டது என்றால், ஒருவன் எந்த வர்ணத்தில் பிறந்தானோ, அந்த வர்ணத்திற்குரிய கருமங்கள், அவன் நற்குணமில்லாதவனாக இருந்தாலும் நற்குணமுள்ளவனின் கருமத்திற்குச் சமம் என்கிறார்.

ஆக, ஒருவன் எந்த வருணத்தில் பிறந்தானோ, அந்த வருணமே அவனுக்கு நிலையானது என்றும், கருமத்தில் உயர்வு தாழ்வு இல்லை என்றும் கூறுகிறார். இதனை வலியுறுத்தும் விதமாக “ஸ்வதர்மம்” என்ற சொல்லுக்கு அவர் தரும் விளக்கத்தைப் பார்த்தால் விளங்கும்.

சுரேயான் ஸ்வ தர்மோ விசுண; பர தர்மாத் ஸ்வ
அனுஷ்டிதாத்
ஸ்வபாவ நியதம் கர்ம குர்வந்ந ஆப்னோதி
கில்பிஷம் (அத். 18, பாடல் 47)

பொருள்: நன்றாகச் செய்ய முடியாவிட்டாலும், ஒருவனுக்கு இயற்கையிலேயே விதிக்கப்பட்ட கருமத்தை (தொழிலை) அனுஷ்டிப்பதே நலம்; பிறருக்கு விதிக்கப்பட்ட கருமங்களைத் தான் மிக நன்றாக அனுஷ்டிப்பதைக் காட்டிலும், தனக்கு இயற்கையிலேயே விதிக்கப்பட்ட கருமத்தைச் சரியாகச் செய்ய முடியாவிட்டாலும், அதுவே நலம். அவனவனுக்கு இயற்கையிலேயே விதிக்கப்பட்ட கருமத்தைச் செய்தால், அவன் ஒருநாளும் பாவங்களை அடைய மாட்டான்.

ஆக, கிருஷ்ண பரமாத்மாவே தன்னால் உருவாக்கப்பட்ட நான்கு வர்ணங்கள், இயற்கையிலேயே அவரவர்க்கு என்று கருமங்களைக் கொண்டவை என்பதைச் சொல்லி விடுகிறார்.

இதனை உறுதி செய்யும் விதமாக, இந்து மத ஆச்சார்யார்கள், சாஸ்திர விற்பன்னர்கள் என்ன சொல்கிறார்கள் என்று பார்த்தால், மனிதர்களிடையே பிரிவுகளை உருவாக்கிய வர்ண தர்மம் என்பது மனித குணத்தின் அடிப்படையில் அமைவதல்ல என்றும், தொழிற்குணமாகப் பிறப்பின் அடிப்படையிலேயே அமைந்து விடுகிறது என்பதும் விளங்கும்.

பின்னாள் நூல்களும், பிறப்பின் அடிப்படையை உறுதி செய்தல்:

“ஸ்வதர்மம்” என்றால் பிறப்பின் அடிப்படையிலான ஜாதி பாகுபாடென்று கிருஷ்ண பரமாத்மாமட்டும் சொல்லவில்லை. சாணக்கியனின் அர்த்த சாஸ்திரமும் அதனையே கூறுகிறது. எப்படி?

“ஸ்வதர்ம - ஸ்வர்காய அநந்த்யாய ச தஸ்யாதிக்ரமே லோக ஸங்கரா துச்சித் யேத.” (அத் 3 சுலோ 3)

பொருள்: சுய தர்மத்தைக்கடைபிடிப்பதால் சொர்க்க லோகம் கிட்டும். ஆனந்தத்தோடு இருக்கலாம். அதை மீறுவதால் ஜாதிக் கலப்பு ஏற்பட்டு உலகம் நசிக்கும்.

“தஸ்மாத் ஸ்வதர்மம் பூதாநாம் ராஜா நவ்யயிசாரயேத் ஸ்வதர்மம் ஸந்தராநோஹி ப்ரேத்ய சேஹச நந்ததி வ்யவஸ்திதார்ய மர்யாதக்ருத வர்ணாஷ்ரமஸ்திதி த்ரயாஹி ரக்ஷிதோ லோகப்ரஸீதி நஸீதி” (அத் 3 சுலோ 4)

பொருள்: அதனால் மன்னன், மக்களில் எவரும் சுயதர்மத்தை மீறாமல் இருக்குமாறு பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும். சுயதர்மத்தைக் கடைபிடிப்பவன் இவ்வுலகில் வாழும் போதும் மட்டுமல்ல, இறந்த பிறகும் கூட சந்தோஷமாயிருப்பான். நன்கு பாதுகாக்கப்படும் மேன்மையான கட்டுப்பாடுகளோடு வர்ணாஸ்ரம தர்மங்களை நன்கு காப்பாற்றுகின்ற உலகம், மூன்று

வேதங்களால் காப்பாற்றப்பட்டுச் சுகமாக விளங்கும். எந்நாளும் அழியாது.

வர்ண தர்மத்தைக் கடைபிடிப்போரை வேதங்களே காப்பாற்றிச் சுகமளிக்கும் என்று சாணக்கியன் சொன்னபிறகு, வர்ண தர்மம் என்பது வேதங்களால் ஆதரிக்கப்பட்டது என்பதும், வேத தர்மங்கள் ஆரிய தர்மங்கள் என்பதால் ஆரிய தர்மமான ஸநாதன தர்மமும் வர்ணாஸ்ரம தர்மம் தான் என்றாகிறது. இது சரியா? இது இன்றைய காலத்துக்கும் உரியது என்று உறுதி செய்யப்பட்டதா? என்றால் அதற்கும் சங்கராச்சாரியாரைத் தான் அழைக்க வேண்டியிருக்கிறது. அவரே என்ன சொல்கிறார் என்று பார்ப்போம்.

”ஜாதி வித்யாசமே இல்லை என்று பகவான் சொல்லவில்லை. ஆனால் பிறப்பின்படி இல்லாமல் குணத்தின்படி கர்மாவைப் பிரித்துத் தரும் சதுர் வர்ணத்தைத் தான் ஸ்ருஷ்டித்ததாகச் சொல்கிறார். ”சதுர் வர்ணம் மயா ஸ்ருஷ்டம் குண-கர்ம விபாகச” என்றே சொல்கிறார் என்றெல்லாம் சிலர் சொல்கிறார்கள்.

சரி, ஆனால், எத்தனை வயசுக்கு மேல் இப்படிக் குணத்தை அறிந்து, அதை அனுசரித்து, அதற்கான வித்யையைப் பயின்று, அதற்கப்புறம் தொழிலை அப்பியாஸம் பண்ணுவது? முக்கியமாகப் பிராமணனின் தொழிலை எடுத்துக் கொண்டால், இவன் ஏழெட்டு வயசுக்குள் குருகுலத்தில் சேர்ந்தால் தானே, அப்புறம் பன்னிரண்டு வருஷங்களில் தன் தொழிலுக்குண்டானவற்றைப் படித்துவிட்டுப், பிறகு அவற்றில் தானே அநுஷ்டானம் பண்ணவேண்டியதைப் பண்ணவும், பிறருக்குப் போதிக்க வேண்டியதைப் போதிக்கவும் முடியும்? குணம் ஆன பிறகு தான் (ஓர் அமைப்பில் உருவான பிறகு) தொழிலை நிர்ணயிப்பது என்றால், கற்கவேண்டிய இளவயசு முழுதும், பலபேர் தொழிலைத் தெரிந்து

கொள்ளாமல் வீணாவதாகவும், அப்புறம் சோம்பேறியாக ஒரு தொழிலுக்கும் போகப் பிடிக்காமல் இருப்பதாகவுமே ஆகும். அப்படியே கற்றுக்கொண்டு தொழிலுக்குப் போகும்போதும் சமூகத்திற்கு அவனால் கிடைக்கிற பிரயோஜனத்தில் வெகுவான காலம் நஷ்டமாயிருக்கும். கூணக்காலம் கூட வீணாக்காமல் ஒழுங்காக அவரவர் விதிப்படி கர்மா பண்ணிக் கொண்டேயிருக்க வேண்டும் என்று திரும்பித் திரும்பிச் சொல்லும் பகவான் இதை ஆதரித்துப் பேசியிருப்பாரா?

அப்படியானால், அவர் தியரியில் (கொள்கையளவில்) குணப்படி தொழில் என்றாலும், பிராக்டிகலில் (நடைமுறையில்) பிறப்பால் தொழில் என்பதைத் தான் ஆதரித்தாரா? என்றால்.. பாலிட்சியன்கள் (அரசியல்வாதிகள்) போல பகவான், கொள்கை ஒன்று காரியம் இன்னொன்று என்று இருப்பவரல்ல.

சரி, அவருடைய வாழ்க்கையில் நாம் என்ன பார்க்கிறோம்? ”நான் யுத்தம் பண்ண மாட்டேன். பந்து மித்ரர்களின் ரத்தத்தைச் சிந்தி சாம்ராஜ்யாபிஷேகம் பண்ணிக் கொள்வதை விட, ஆண்டிப் பரதேசியாகப் பிசைஷ் எடுத்துச் சாப்பிடுவது எத்தனையோ மேல்.” என்று சொல்லிக் கொண்டு, தேர்த்தட்டில் உட்கார்ந்து சத்யாக்ரஹம் பண்ணிவிட்ட அர்ஜுனனிடம் அவர் என்ன சொன்னார்? ”நீ கூத்திரிய ஜாதியில் பிறந்தவன். யுத்தம் பண்ணுவது தான் உன் ஸ்வதர்மம். எடு வில்லை; போடு சண்டையை” என்று தான் அவனை விடப் பிடிவாதம் பிடித்து, அவனை யுத்தம் பண்ண வைத்தார்.

அப்படியானால், தர்ம புத்திரரின் விஷயம் என்ன? சண்டையே கூடாது சமாதானமாகவே போய்விட வேண்டும் என்று தானே அவர் ஆரம்ப காலத்திலிருந்து இருந்து இருக்கின்றார்? அவரையும் பரமாத்மா கூத்திரிய தர்மத்தைத் தான் அநுஷ்டிக்கப்

பண்ணினார் என்றால், அவர் “ஸ்வதர்மம்” என்கிற போது அவரவர் ஜாதி தர்மத்தைத் தான் சொன்னார் என்று தான் அர்த்தமாகும். பிராமணனாகப் பிறந்தும் கூத்திரிய தர்மப்படியுத்தத்தில் இறங்கிய துரோணாச்சாரியார் மாதிரியானவர்கள் பெரியவர்கள் என்பதால், பகவான் அவர்களை நிந்திக்க மாட்டாராயினும், பீமலேனன் போன்றவர்கள் இவர்களை ஜாதி தர்மம் விட்டதற்காகக் குத்திக்காட்டிப் பேசியபோதெல்லாம் பகவான் ஆட்சேபிக்கவில்லை. அதனால் பிறப்பால் ஏற்படுகிற ஜாதி தர்மமே அவர் சொன்ன ஸ்வதர்மம் என்பது உறுதியாகிறது.”⁽¹⁾

இதன்படியாக ஆரிய மதமான இந்து மதத்தின் ஆணிவேராக உள்ள வர்ண தர்மமே அம் மதத்திற்குரிய சனாதன தர்மம் என்பது உறுதியாகிறது. இந்த வர்ண தர்மத்தை பகவத்கீதையில் நான் தான் ஏற்படுத்தினேன் என்று கிருஷ்ண பரமாத்மா கூறினாலும், அதற்கு முன்னர் தோன்றியதாகக் கூறப்படும் வேதத்திலும் வர்ண தர்மம் கூறப்பட்டுள்ளது. இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

குறிப்பாக இந்து மதத்தின் மூலமாகக் கருதப்படும் வேதத்தில் நான்கு வகை வர்ணங்கள் எனப்படும் சாதிப் பாகுபாடு கீழ்க்கண்டவாறு விளக்கப்பட்டுள்ளது.

”பிராமணன் பரம புருஷனுடைய முகத்திலிருந்து உண்டானான்.

சத்திரியன் புஜத்திலிருந்தும், வைசியன் தொடையிலிருந்தும்,

சூத்திரன் பாதங்களிலிருந்தும் உண்டானான். (யஜுர் வேதம் 31-11)

இந்த நான்கு வகை வர்ணத்திற்குட்பட்ட மக்களின் கடமைகள் என்ன என்பன பற்றியும், அம்மக்கள் அவரவர்களுக்குரிய தொழிலைத் தவறாமல் கடைப்பிடித்து வாழ வேண்டும்

என்றும் மனு ஸ்மிருதி விளக்கமாகக் கூறுகிறது. ஓர் உதாரணத்தைக் காண்போம்.

”அவனவன் வருணாசிரமங்களுக்குத்

தக்கதாக வேதத்திலும்

தரும சாஸ்திரத்திலும் சொல்லப்பட்டிருக்கிற

நித்திய கருமங்களை

நாடோறும் சோம்பலில்லாமல் செய்ய வேண்டியது.

அதைச்

செய்கின்றவன் மேலான கதியை யடைகிறான்.”

(மனு தர்மம் - அத் 4 சுலோ 14)

இப்படி வர்ண தர்மம் எப்போது? யாரால்? எதற்காக? அமைக்கப்பட்டது என்பதிலிலுள்ள முரண்பாடுகளிடையே, இந்து மதம் என்றால் இந்த வர்ண அடிப்படையில் மக்களிடையே தொழில் ரீதியாகப் பிரிவுகளையும் ஏற்றத்தாழ்வுகளையும் உண்டாக்கி, ஒரு பிரிவினரைச் சமூகத்தில் உயர்ந்தவராகவும், மற்றவர்களைத் தாழ்ந்தவர்களாகவும் ஆக்கியுள்ளது என்பதும், பரம்பரையாக அவரவர்கள் அவரவர்களுக்குரிய தொழிலைத் தான் செய்ய வேண்டும் என்பதுமே கண்டறியப்படும் உண்மை.

ஹிந்து தர்மங்களில் கூறப்பட்டுள்ள வாழ்வியல் முறைகள் தான் சனாதனம் என்பதால், சனாதனம் என்றால் இந்து மதம் அல்லது ஆரிய மதத்திற்குரியது என்பதும் புலனாகிறது. இந்தச் சனாதனம் என்கின்ற ஆரிய வாழ்வியல் முறைகளில், சாதி பாகுபாடே இல்லை என்றும், சனாதனம் என்பது இந்து மத மக்கள் எல்லோரையுமே சமமாகப் பாவித்து அனைவருக்கும் அனைத்து உரிமைகளையும் அளிக்கும் ஒரு உன்னதம் என்றெல்லாம் ஆதாரமில்லாமல் வியாக்கியானம் அளிப்போர், மனு ஸ்மிருதி அளித்துள்ள விதிமுறைகள் அதற்கு மாறாக உள்ளன என்பதைக் கணக்கில் கொள்வதில்லை. ஒரு குலத்திற்கு ஒரு நீதி என்று கூறப்படும் மனு தர்மத்தில் அப்படி என்ன தான் பாகுபாடுகள் கூறப்பட்டுள்ளன?

காஞ்சி சங்கராச்சாரியாரின் வருணாசிரம ஆதங்கம்:

மேலும், மனு தர்மத்தில் கூறப்பட்டுள்ளவாறு தான், மற்ற வர்ணத்தார் வாழவேண்டும் என்று சொல்கின்ற பார்ப்பனர்கள், தங்களுக்கு விதிக்கப்பட்டுள்ள கடமைகளை இன்றைக்கு முறையாகக் கடைபிடிக்கின்றனரா? அன்றி, அதிலிருந்து வழுவி, அவர்களுடைய சனாதனத்தை அவர்களே ஒழிக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டு வருகின்றனரா? என்பதையும் அறிய வேண்டும்.

“பிராமணாதிகளின் ஜீவந கிருத்தியங்கள்” என்ற தலைப்பில் மநு தர்மத்தில் பார்ப்பனர்கள் எப்படி வாழ்க்கையை அமைத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்பதற்கான விதிகளாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. அவற்றில் சில.

“பிராமணன் ஆபத்தில்லாத காலத்தில் பிராணிகளுக்குத் துரோகமில்லாமலே யக்கும் செய்வித்தல், ஓதுவித்தல், நல்ல பொருளைத் தானம் வாங்குதல், இவை போன்ற விருத்திகளாலே ஜீவிக்க வேண்டியது. அப்படிச் சரிப்படாத போது, சொற்ப துரோகமுள்ளதான கிருஷி (வேளாண்மை) வியாபார முதலியவற்றாலாவது குடும்பத்தை போஷிக்க வேண்டியது.” (4-3)

“வேதாந்த சிந்தனைக்கு விரோதமான எல்லா வியாபாரங்களையும் நீக்கி, எவ்விதமாவது சீவித்துக்கொண்டு, வேதத்தை ஓத வேண்டியது. அதுதான் இவனுக்கு பிரயோசனத்தை யுண்டுபண்ணுகிறது.” (4-17)

“பாட்டுப் பாடுவது, கூத்தாடுவது, யாகஞ் செய்யத் தகாதவனுக்கு யாகஞ் செய்விப்பது இப்படிக்கொத்த சாஸ்திர விருத்தமான (எதிரான) தர்மத்தினால் பொருளைத் தேடிக்கொள்ளக் கூடாது. பொருளிருந்தாலும் இல்லாமல் போனாலும் பதிதன் முதலானவரிடத்துத் தன் சீவநத்துக்காகத் தானம் வாங்கக்கூடாது.” (4-15)

“மயிர் நகம் மீசை தாடி இவைகளை விதிப்படி கூவரஞ் செய்து கொண்டு, விரத உபவாச முள்ளவனாய், உள்ளும் புறமும் பரிசுத்தனாய், அழுக்கில்லாத வஸ்திரத்தைக் கட்டிக்கொண்டு வேத அத்தியயநம் உள்ளவனாய், சரீர போஷகமான ஓளஷத சேவநம் பண்கிறவனாய் இருக்க வேண்டியது.” (4-35)

இப்படிப் பார்ப்பனர்களுக்கு என்று பல கடமைகளை மனுவானவர் கூறியிருக்கின்ற போது, அதற்கு முழு உடைமையானவர்களாக உள்ள பார்ப்பனர்கள், அந்தக் கடமைகளை ஒழுங்காக இன்றைக்குக் கடைபிடித்து வருகின்றனரா? என்றால் முழுவதுமாக இல்லை என்பது தான் உண்மை.

இது சரியா? என்றால், இன்றைய பிராமணர்கள் தான், சனாதனத்தை அழிக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டவர்கள் என்பதைச் சங்கராச்சாரியாரே அடித்துக் கூறியிருக்கிறார் என்பது தான் ஆச்சர்யம்!. அப்படி என்ன தான் கூறியிருக்கிறார்? தன் மனதில் தோன்றிய எண்ணங்களையெல்லாம் எழுத்தில் கொட்டித் தீர்த்துள்ள அவரது வரிகளே சனாதனத்தை ஒழிக்கத் துவங்கியவர்கள் யார்? என்பதை வெளிப்படுத்தும்.

“ஜாதி என்றாலே மகா அநாகரிகமான ஏற்பாடு என்று இப்போது அரசியல் கட்சிக்காரர்கள் படித்தவர்கள் எல்லோரும் கரித்துக் கொட்டும்படியாகி யிருப்பதற்கு யார் காரணம்? ஒரு நல்ல அமைப்பு சீர்குலைந்து விழுவதற்கு யார் பொறுப்பாளி? ஒரு கேள்வியை எழுப்பினேன் அல்லவா?

அந்தக் கேள்விக்குப் பதில் சொல்கிறேன். வர்ணதர்மத்தைப் பற்றிதப்பான அபிப்பிராயம் உண்டாகியிருப்பதற்குப் பிராமணன் தான் காரணம். யுகாந்தரமாக ஆத்ம சிரேயஸும் தேச ஷேமமும் லோக ஷேமமும் தந்து வந்த

தர்மம், குலைந்து போனதற்கு பிராமணன் தான் பொறுப்பாளி.

பிராமணன், தன் கடமையாகிய வேத அத்யயனத்தையும் கர்மானுஷ்டானத்தையும் விட்டான். கடமையை விட்டான். அப்புறம் ஊரை விட்டான். கிராமத்தை விட்டுப் பட்டணத்துக்கு வந்தான். தனக்குரிய ஆசாரங்களை அதன் வெளி அடையாளங்களை விட்டான். கிராப் வைத்துக் கொண்டான். ஃபுல் ஸூட் போட்டுக் கொண்டான். தனக்கு ஏற்பட்ட வேதப் படிப்பை விட்டு, வெள்ளைக்காரனின் லௌகிகப் படிப்பில் போய் விழுந்தான். அவன் தருகிற உத்தியோகங்களில் போய் விழுந்தான். அதோடு அவனுடைய நடை உடை பாவனை எல்லாவற்றையும் “காபி” அடித்தான். வழிவழியாக வேத ரிஷிகளிடமிருந்து பாட்டன் அப்பன் வரை ரட்சித்து வந்த மகோந்நநமான தர்மத்தைக் காற்றிலே விட்டுவிட்டு, வெறும் பணத்தாசைக்காவும் இந்திரிய செளக்கியத்துக்காகவும், புதிய மேல்நாட்டுப் படிப்பு ஸயன்ஸ், உத்தியோகம், வாழ்க்கைமுறை கேளிக்கை இவற்றில் போய் விழுந்துவிட்டான்.

சாஸ்திரங்கள், இவனுக்குப் பணத்தாசையே கூடாது; இவன் சொத்தே சேர்க்கக்கூடாது என்கின்றன. அதன் பிரகாரமே இவன் வாழ்க்கை நடத்தி வேத சப்தத்தாலும் யக்ஞங்களாலும் லோக கேஷமத்தை ஏற்படுத்திக் கொண்டிருந்த வரையில், இவனிடம் மற்ற எல்லா ஜாதியாரும் குறைவில்லாத அன்பும் மரியாதையும் காட்டி வந்தனர். இவனையே உதாரணமாக வழிகாட்டியாக முன்மாதிரியாக (example, guide, model) வைத்துக் கொண்டார்கள்.

இப்போது தொழிலை விட்டுவிட்டு, கிராமத்தை விட்டுவிட்டு, பட்டணத்தத்துக்கு

இவன் வந்து இங்கிலீஷ்காரன் தந்த படிப்பு, அவன் கொடுக்கிற உத்தியோகம், அவனுடைய வாழ்க்கை முறை, இதை எல்லாம் எடுத்துக்கொண்டு, இதனால் தானே ஏதோ ரொம்பவும் நாகரிகத்தில் உயர்ந்துவிட்டதைப் போல் “தாட் பூட்” என்று பண்ணியதை மற்ற ஜாதியினர் பார்த்தார்கள். இதுவரை நல்லதற்கெல்லாம் இவனை முன்னுதாரணமாக வைத்துக் கொண்டிருந்த அவர்கள், இப்போது ஒழுங்கு தப்பிப் போவதிலும் இவனையே பின்பற்ற ஆரம்பித்தார்கள். தாங்கள் பாட்டுக்குத் திருப்தியோடு செய்து வந்த தொழிலை விட்டுவிட்டு, கிராமத்தையும் விட்டு நகரவாசம் (town life), இங்கிலீஷ் படிப்பு, வெள்ளைக்கார அரசாங்க உத்தியோகம், இவற்றிற்கு மற்றவர்களும் ஆசைப்பட ஆரம்பித்தார்கள்.....⁽¹²⁾

”முஸ்லீம்கள் ஆட்சிக் காலத்தில் கூடக் கெடாத வேத ரட்சணம், வெள்ளைக்காரர்கள் வந்தவுடன் ஏன் கெட்டது என்று ஒரு கேள்வி. இதற்குக் காரணம்: வெள்ளைக்காரர்களோடு புது ஸயன்ஸ்களும் இயந்திர (மெஷின்) சகாப்தமும் கூடவே வந்தது தான். இதுவரைக்கும் தெரிந்திராத பல புது விஷயங்கள் இப்போது தெரிந்தன. “விஷயம்” என்று மட்டும் எடுத்துக் கொண்டால் இந்த ஸயன்ஸினால் பல உண்மைகள் தெரிய வந்தன. இது நல்லது தான். ஆனால் இந்த விஷய ஞானத்தினால் “காரியம்” என்று செய்கிற போது, ஒழுங்கு தப்பிப் போகிறதற்கான சபலங்கள் ஏகப்பட்டதாக உண்டாகிவிட்டன.

ஸயன்ஸினால் காரியம் செய்ய மிஷன்கள் உண்டாயின. எலெக்ட்ரிக் ஸ்டீம் பவர் எல்லாம் வந்தபின் வெகுவிரைவில் பல காரியங்களைச் செய்துகொள்ள முடிந்தது. இவற்றால் பல சௌகரியங்கள் எல்லாம் இந்திரியங்களுக்குத் தான். இந்திரியங்களுக்குச் சுகத்தைக் காட்டிவிட்டால் போதும். அது

மேலே மேலே கொழுந்துவிட்டுக் கொண்டு ஆசைகளை விஸ்தரித்துக் கொண்டே போகும். இப்படியாக அவசியமில்லாத-ஆத்மாவையே கெடுக்கிற சுக சாதனங்கள் பெருகின. முன்பின் கண்டிராத இந்த சுகங்களின் ஆசை, எல்லா தேச ஜனங்களையும் இழுத்த மாதிரி பிராமணனையும் இழுத்தது.

வெள்ளைக்காரனோடு வந்த ஸயன்ஸினால் ஏற்பட்ட இன்னொரு பெரிய அனர்த்தம், அது ரொம்பவும் பகுத்தறிவு பகுத்தறிவு என்று சொல்லிக் கொண்டு, நம்பிக்கையின் மீதும் அநுபவத்தினாலும் ஏற்பட வேண்டிய சமய விஷயங்களைப் பொய் புரளி என்று நினைக்க வைத்தது. முஸ்லீம் ஆட்சியில் கூட, தன் ஸ்வதர்மத்தை விடாதவன், இப்போது அதைவிட்டு செளக்கியங்களைத் தேடி வந்துவிட்டான். இங்கிலீஷ்காரனை விட “டிப் டாப்பாக” டிரஸ் செய்து கொண்டு சிகரெட் குடிக்கவும் டான்ஸ் ஆடவும் சாமர்த்தியம் பெற்று விட்டான். தங்கள் வித்தைகளில் இப்படிக்கைதேர்ந்து விட்டவனுக்கு அவர்களும் நிறைய உத்தியோகம் கொடுத்தனர்.

இப்போது தான் பெரிய அனர்த்தம் உண்டாயிற்று. இதுவரை தலைமுறை தத்துவமாக அவரவருக்கும் ஒரு தொழில் என்று ஏற்பட்டு “ஜீவனோபாயத்துக்கு என்னடா செய்வோம்?” என்கிற கவலையில்லாமல் நிம்மதி இருந்து வந்தது. இப்போது, பிராமணனைப் பார்த்து, மற்றவர்களும் இப்படிப் பரம்பரையாக வந்த தொழிலை விட்டுவிட்டு, பிரிட்டிஷ்காரன் தருகிற உத்தியோகம், அவனோடு வந்த தொழில்கள், பாங்கு, ரயில்வே இவற்றிலே போய் விழுந்தார்கள். அதோடு மெஷின்கள் ஜாஸ்தியாக ஆக, கைவேலையும் குறைந்ததால், சில தொழில்காரர்கள் கஷ்டத்துக்கு ஆளாகி வேறு உத்தியோகத்திற்கு வரவேண்டியதாயிற்று. இன்னொருக்கு இன்ன

தொழில் என்ற வரையறை இல்லாமல், புதிதாக நம் தேசத்தில் “தொழிலுக்காகப் போட்டி” என்கிற பெரிய விபரீதம் உண்டாயிற்று.

போட்டி என்று வந்துவிட்டால், சாதாரணமாகவே அப்புறம் பொறாமை, வயிற்றெரிச்சல், அசூயை, துவேஷம், சண்டை, அத்தனை பட்டாளமும் அதன்கூட வந்து தானே ஆக வேண்டும்? அதோடு கூட இங்கே விசேஷமாக முன்னே நான் சொன்னபடி, பூர்வீகர்கள் பெடல் செய்து தந்திருந்த புத்திபலம் பிராமணனுக்கு அதிகமாக இருந்து, படிப்பு உத்தியோகம் இவற்றிலே இவன் முதன்மைக்கு வந்ததால், சமூகத்தில் ரொம்பக் குறைச்சல் சதவீதமே இவனுடைய ஜனத்தொகையாக இருந்தும் கூட, சர்க்கார் பதவி, காலேஜ், வைத்தியம், சட்டம் எல்லாவற்றிலும் இவனே ரொம்ப ஸ்தாபனங்களைக் கைப்பற்றி யிருந்ததால் மற்றவர்களுக்கு இவனிடம் துவேஷம் வரத்தானே செய்யும்? துவேஷத்தைக் கூடுதலாக்கினால் தன் ஆட்சியை நன்றாக ஸ்திரப்படுத்திக் கொள்ளலாம் என்று வெள்ளைக்காரன் கண்டு கொண்டான். ஆரியன்—திராவிடன் ஐக்கட்டி விட்டான். ஒருநாய் வயிற்றுக் குழந்தைகளாக இருந்தவர்களிடையில் பேதத்தின் விதைகளை நன்றாகப் போட்டு விட்டான். போட்டிச் சூழ்நிலையில் ஏற்பட்டிருந்த கசப்பில் இந்த யுக்தி நன்றாகப் பலித்து விட்டது.

துவேஷம் இரட்டிப்பாகிற மாதிரி பிராம்மணனே இன்னொன்றும் செய்தான். ஒரு பக்கத்தில் ஜாதி தர்மத்தை விட்டுவிட்டு, இவனும் வெள்ளைக்காரனோடு சேர்ந்து, “பழைய ஏற்பாடு காட்டுமிராண்டித் தனமானது; ஒருத்தரை இன்னொருத்தர் சுரண்டுவது (எக்ஸ்பிளாயிட் பண்ணுவது) என்றெல்லாம் சமத்துவம் பேசினாலும், இன்னொரு பக்கம் இவன் மற்றவர்களோடு

ஒட்டிப் போகாமல், தான் ஏதோ உசத்தி என்று பெருமை கொண்டாடிக் கொண்டான்.

முன்னும் இவன் மற்றவர்களோடு ஸ்தூலமாக (physical) ஒட்டிப் பழகத் தான் இல்லை. ஆனால் அதற்கு நியாயம் இருந்தது.....

அந்தந்த சமுதாயத்திற்கு, அந்தந்த குல தரும், பழக்க வழக்கம், ஆகார முறைகள் தான் உகந்தவை. ஆனால் சமத்துவம் என்ற எண்ணத்தில் ஸ்தூலமாக எல்லோரும் பழகி, இந்த தனித்தனி ஏற்பாடுகளை யெல்லாம் பலபட்டறைகளாகக் குழப்ப ஆரம்பித்தால், அத்தனை காரியமும் கெட்டு, மொத்தத்தில் பொதுக் காரியமே சீர்குலைகிறது. இதனால் தான் அக்ரஹாரம், வேளாளர் தெரு, சேரி என்று கிராமங்களில் பிரித்து வைத்தார்கள். கிராம வாசத்தில் இது முடிந்தது. புதிதாக உண்டான பட்டண வாசத்தில் இது சாத்தியமாக இருக்கவில்லை. எல்லாரும் ஒரேமாரி ஷிப்பில் வேலைக்குப் போய், ஒரே மாதிரி காண்டனில் உட்கார்ந்து, ஒரே ஆகாரத்தைச் சாப்பிட வேண்டும் என்றாகி விட்டது. இப்படிப் பல தினசுகளில் கலந்து கலந்து தான் இருக்க வேண்டும் என்றாகி விட்டது. உபவாஸாதி நியமங்களைக் கண்டிப்பாக அநுஷ்டிக்க வேண்டிய பிராமணன், எல்லாவற்றிற்கும் மற்றவர்கள் போலவே ஆகிவிட்டான்.” (13)

இப்படிச் சொல்லிக் கொண்டே போகலாம் சங்கராச்சாரியாரின் ஆதங்கங்களை. அவரது குரலை இங்கே கேட்டவர்களுக்கு நிச்சயம் புரிந்திருக்கும், வர்ண தர்ம பேதம் தான் சனாதனம் என்றும், சனாதனம் ஒழிந்து போனதற்கும் போக இருப்பதற்கும் யார் உண்மையான பொறுப்பாளி என்றும்.

இந்தப்படியாக இவர் ஆதங்கப்படும் அளவுக்குச் சாதிய ஏற்றத்தாழ்வு, உணவுப் பழக்கவழக்கங்களில் பாகுபாடு என்பன

பற்றியெல்லாம் இவராகக் கூறவில்லை. இதற்கெல்லாம் ஆதாரங்களாக உள்ள வேதங்களும் சாஸ்திரங்களும் புராணங்களும் இதிகாசங்களும் இருப்பதால் தான், அதற்கு ஏற்ப உண்மையாகப் பேசியுள்ளார்.

நான்கு வர்ணங்களாக மனிதர்களைப் பிரித்த சனாதனம், பார்ப்பனர்களை மட்டும் உயர்வாகவும், மற்றவர்களைத் தாழ்வாகவும் வைத்ததும், காலத்திற்குப் பொருந்தாத பலவற்றைக் கூறுகின்றது என்பதற்கெல்லாம் பல ஆதாரங்கள் உள்ளன. அவைகளின் அடிப்படையில் தான் சங்கராச்சாரியார் பேசுகிறார். சனாதனத்தின் ஆதாரமாக உள்ள மனு ஸ்மிருதி கூறும் வர்ண தர்மம் சிலவற்றைக் காண்போம். (14)

மனு ஸ்மிருதியும் பிறவியும் பேதங்களும்:

”சூத்திரன் ராசாவாயிருக்கும் இராச்சியத்திலும், தருமமறியாதவர்கள் பாஷாண்டிகள் இவர்கள் வசிக்கும்படியான கிராமத்திலும், சமீபத்தில் சண்டாளர் வசிக்கிற கிராமத்திலும் வாசஞ் செய்யக் கூடாது. (மனு-4-61)

சூத்திரனுக்கு, இம்மைக்கு உபயோகமான அர்த்த சாஸ்திரத்தை சொல்லி வைக்கலாகாது. தனக்குச்சிஷ்யனாகாத சூத்திரனுக்கு, உச்சிஷ்ட அன்னத்தைக் கொடுக்கக் கூடாது. ஹோமம் பண்ணி மிகுதியைச் சூத்திரனுக்குக் கொடுக்கக் கூடாது. தருமம் விரதம் இவைகளை ஒரு பிராமணனை முன்வைத்துக் கொள்ளாமல் நேராய் அவனுக்கு உபதேசிக்கக் கூடாது. (மனு4-80)

”க்ஷத்ரிய வம்சத்தில் பிறவாத அரசன், கசாய்க் காரன், திலமர்த்தனம் செய்பவன், கள்ளுக் கடைக்காரன், வேசைத்தொழில் செய்பவன் இவர்களிடத்து தானம் வாங்கக் கூடாது.” (மனு4-84)

”பிராமணனை, செத்தை முதலியவற்றால் தெரிந்து கோபம் கொண்டு அடித்தால் இருபத்தொரு ஜெனநம் நாய் முதலிய பாப சாதியில் பிறக்கிறான்.” (மனு4-166)

”பறையன், தூமையானவன், பதிபின் பிரசவித்தவள், பிணம், பிணத்தைத் தொட்டவன், இவர்களைத் தெரியாமல் தொட்டால் ஸ்நானஞ் செய்தால் பரிசுத்தமாகிறான்.” (மனு5-85)

”ஸ்நாநாதி காலத்தில், பறையன் முதலிய அபரிசுத்தம் உள்ளவர்களைப் பார்த்தால் ஆசமநஞ் செய்து, காயத்திரி சூரிய மந்திரம் பவமான ருக்கு இவைகளைத் தன் சக்திக்குத் தக்கதாகச் செபிக்கவேண்டியது.” (மனு5-86)

”விதிப்படி பிராமணனுக்குப் பணிவிடை செய்கிற சூத்திரன், மாதத்திலொரு தரம் க்ஷவரம் செய்து கொள்ள வேண்டியது. வைசியனுக்குச் சொல்லியபடி பிறப்பிறப்புத் தீட்டு இருக்க வேண்டியது. துவி ஜாதிகளின் சேஷத்தைச் சாப்பிட வேண்டியது.” (மனு5-140)

அரசன், காரியாந்திரத்தினாலாவது பிணியினாலாவது தானாகவே எப்போது விசாரணை செய்யக் கூடாதோ, அப்போது வழக்கைக் கண்டுபிடிக்கிற விஷயத்தில் பண்டிதனான பிராமணனை விசாரிக்கும்படி நியமிக்க வேண்டியது.” (மனு8-9)

”சபையாவது, எவ்விடத்தில் வேதமறிந்த மூன்று வேதப் பிராமணானும் அரசனாலேற்படுத்தப்பட்ட பண்டித பிராமணனும் இருக்கிறார்களோ, அந்த இடத்தையேசபையென்று சொல்லுகிறார்கள்.” (மனு8-11)

”தாழ்ந்த ஜாதியான், பொருளாசையால் தனக்கு மேலான ஜாதியான் தொழிலைச் செய்தால், அவன் பொருள் முழுமையையும் அரசன் கிரகித்துக் கொண்டு, அவனையும் உடனே ஊரைவிட்டு ஓட்டுக.” (மனு10-96)

”தன்தருமத்தை அநுஷ்டிக்காத பிராமணன், கொள்ளிவாய்ப் பிசாசாகப் பிறந்து, வாந்தி செய்த எச்சிலைச் சாப்பிடுகிறான். கர்மம் பிரஷ்டனான க்ஷத்திரியன் மலம் பிணம் இவற்றைச் சாப்பிடுகிற கடபூதமென்னும் (பிணத்தின் தலைப்பக்கம் உடைக்கப்படுகிற குடத்து நீரைச் சாப்பிடுவது) பிரேத கணமாகப் பிறக்கிறான்.” (மனு12-71)

”கருமப் பிரஷ்டனான வைசியன், சவர்நீரைச் சாப்பிடுகிற மைத்திராக்ஷ வயோதிகமென்னும் பிரேத விசேஷமாகப் பிறக்கிறான். அவ்விதமே, சூத்திரன் சீலைப்பேனைத் தின்னுகிற பிரேத விசேஷமாகப் பிறக்கிறான்.” (மனு12-72)

இப்படிப்பட்ட மனிதத் தன்மைக்குச் சற்றும் பொருந்தாத பலவற்றைச் சொல்லி வைத்த மனுதர்ம சனாதனம் கெட்டுப் போக, பார்ப்பனர்கள் தான் காரணம் என்று உரிமையோடு சங்கராச்சாரியார் கூறினாலும், அவரது அடிப்படை ஆத்திரமெல்லாம், பார்ப்பனர்களைப் போலவே, பிறசாதி மக்களும் கல்வி வேலைவாய்ப்புகளில் உயர்ந்ததினால், பார்ப்பனர்கள் ஒட்டுமொத்தமாக அனுபவித்தது பறிபோயிற்றே என்ற ஆத்திரம் தான் என்பது, அவரது வார்த்தைகளிலிருந்தே அறிய முடிகிறது.

சங்கராச்சாரியார் கூற்றின்படி, பண்டைக் காலந்தொட்டு இசுலாமியர்களின் காலம் வரை, தங்களின் உரிமைகளை மன்னர்களிடம் நிலைநாட்டிக் கொண்டிருந்த பார்ப்பனர்களின் எண்ணம், ஆங்கிலேயர்களின் ஆட்சியிலும் தொடரத் தான் செய்தது. அதனால் தான் அவர் கூறியது போல, எண்ணிக்கையில் குறைவானவர்களாக இருந்தாலும், தங்களின் சனாதன ஆச்சாரங்களையும் சாஸ்திர சம்பிரதாயங்களையும் கைவிட்டு ஒழித்துவிட்டு, ஆங்கிலம் கற்று வெள்ளைக்காரர்களிடம் குழைந்து, அரசாங்க

உத்தியோகங்களை முழுவதுமாக ஆக்கிரமித்து இருந்தனர். ஆனால் அதே பார்ப்பனர்கள், ஸநாதனத்தின் கொடுங்கரங்களை நீட்டிக் காட்டி பார்ப்பனரல்லாத மக்களைத் தாழ்வாக வைத்திருந்த கொடுமையால், அம்மக்கள் படும் இன்னல்களைக் கண்டு ஆங்கிலேயர்கள் சில சீர்திருத்தங்களைக் கொண்டுவந்தனர்.

அதற்கும் மேலாக, நாட்டு விடுதலைக்குப் பின், பார்ப்பனரல்லாதார் இயக்கமாக இருந்த நீதிக்கட்சி, ஆட்சி அதிகாரத்திற்குச் சென்று செய்த சீர்திருத்தங்கள், அதன் வழித்தோன்றலாகத் திராவிட இயக்கம் நடைபோடத் துவங்கியதன் விளைவுகள் தான், அவைகளையெல்லாம் கண்முன்னே கண்ட சங்கராச்சாரியாரை, இப்படிப் புலம்ப வைத்துள்ளது என்பதில் ஐயமில்லை.

ஆனால் அவருடைய சம காலத்தில், மக்களுக்குரியதான திராவிட இயக்கம், அதனால் ஏற்பட்ட பல்வேறு சீர்திருத்த நடவடிக்கைகள், குறிப்பாக நீதிக்கட்சியின் பதினேழு ஆண்டுக்கால ஆட்சியின் சட்டங்கள் குறித்துக் கூறுவதில் ஏற்பட்ட அச்சம் மற்றும் கூச்சம் காரணமாகவே, விஞ்ஞான வளர்ச்சியும் வெள்ளைக்காரன் வந்ததும் அதனால் பார்ப்பனர்கள் கெட்டுப் போனதாகவும் கூறிய சங்கராச்சாரியார், அன்றைக்கு ஆட்சிப் பொறுப்பில் இருந்த திராவிட இயக்கம் பற்றி எந்த விமர்சனமும் நேரடியாகக் கூறவில்லை. ஆனால் 'சீர்திருத்தக்காரர்கள்' என்று பல இடங்களில் கூறியுள்ளார் என்பதிலிருந்து தான் அவற்றைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

முடிவுரை:

இவ்வாறு, சனாதனம் என்றால் பிறவிப் பேதத்தை வலியுறுத்தும் வர்ண தர்மம் தான் என்றும், அதற்கான மூலங்கள் - வேதங்களும், மனு ஸ்மிருதியும், இதிகாசங்களும், புராணங்களும் தான் என்றாகிய நிலையில், இந்தச் சனாதனத்தில் மனிதத்தன்மைக்கு எதிரான வர்ண தர்மம்

மட்டும் தான் பேசப்பட்டுள்ளதா என்றால் அது மட்டுமில்லை; வர்ண பேதத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஜாதிப் பாகுபாடுகளையும் தமிழர்களிடையே புகுத்தி, அவர்களின் பிரிவினையில் குளிர்காய்ந்து கொண்டிருப்பது தான் ஆரிய ஸநாதனம்.

மனித நேயத்திற்கும் சமூக நீதிக்கும் எதிரானதாக உள்ள ஸநாதனம், குறிப்பாகத் தமிழர்களிடையே ஏற்றத்தாழ்வுகளை உண்டாக்கி, ஆயிரம் ஆண்டுகட்கு மேலான வரலாற்றில், தங்கள் சாஸ்திரங்களைச் சொல்லி, மாமன்னர்களை எல்லாம் மதத்தால் பயமுறுத்தி மண்டியிடச் செய்து, தங்களின் ஸநாதன தர்மமான வர்ணாஸ்ரம தர்மத்தின் அடிப்படையில் தான் அரசாள வேண்டும் என்ற ஆலோசனைகளைச் சொல்லி, அவர்களை காலங்காலமாகக் கட்டுப்பாட்டில் வைத்து அரசாளச் செய்து, அனைத்து வகையிலும் சுகபோக வாழ்க்கையை நடத்திக் கொண்டிருந்தவர்களின் காதுகளில், "ஸநாதனம் ஒழிக்கப்பட வேண்டும்" என்ற இன்றைய திராவிடக் கொழுந்தின் குரல் பேரிடியாய் ஒலிப்பதோடு, நெஞ்சக்குலையை நடுங்கச் செய்வதால் தானே அவர்களின் ஆத்திரம் உச்சத்திற்குச் செல்கிறது?

அடிப்படையில் ஸநாதனம் என்றால், அது வர்ண தர்ம பேதம் தான் என்று நாமாக எதையும் சொல்லவில்லை; அதற்கான ஆதாரங்களை அவர்களிடமிருந்தே எடுத்துக் காட்டுகிறோம், அவர்களின் ஜகத்கருவான சங்கராச்சாரியார் வாய்மொழியாகவே. எனவே அவர்கள் தீட்டிய கத்தி தான், இன்று அவர்கள் மீதே பாய்ந்து துடிக்க வைக்கிறது என்பதை மட்டும் சொல்லக் கடமைப்பட்டுள்ளோம்.

அடிக்குறிப்புகள்:

1. 08-09-2023 நாளிட்ட இந்து தமிழ்திசை நாளிதழ்

2. பேராசிரியர் அ.ச. ஞானசம்பந்தன்
ஞா.மீரா எழுதிய “பதினெண்

புராணங்கள்” என்ற நூலின் முகவுரை

3. காஞ்சி சங்கராச்சாரியார் சந்திரசேகர
சரஸ்வதி எழுதிய “தெய்வத்தின்

குரல்-முதல் தொகுதி - பக்கம் 14

4. மேலது - பக்கம் 125

5. மேலது - பக்கம் 126

6. மேலது - பக்கம் 269

7. மேலது - பக்கம் 158-159

8. மேலது - பக்கம் 151-153

9. மேலது - பக்கம் 159

10. மேலது - பக்கம் 154-155

11. மேலது - பக்கம் 1001-1003

12. மேலது - பக்கம் 187-193

13. மேலது - பக்கம் 188-193

14. அசல் மனுதர்ம சாஸ்திரம் (1919
பதிப்பில் உள்ளபடி) கி.வீரமணி அவர்களின்
ஆய்வுரையுடன் திராவிடர் கழக வெளியீடு.

ஆசிரியர் குறிப்பு:

ஞான. வள்ளுவன் அண்ணாமலை
பல்கலைக்கழகத்தில் பி.எஸ்சி, எம்.ஏ
மற்றும் மருத்துவமனை மேலாண்மையில்
முதுகலை பட்டயப் படிப்பினைப் பயின்றவர்.
தமிழ்நாடு அரசு மருத்துவத்துறையில் நிருவாக
அலுவலராகப் பணியாற்றி ஓய்வு பெற்றவர்.
மாநிலப் பகுத்தறிவு எழுத்தாளர் மன்றத்
துணைத்தலைவராக உள்ளார்.

இவரின் நூல்களாவன: 1. பெரியார்-95, 2.
தமிழர் வாழ்வில் சாதியும் மதமும் அன்றும்
இன்றும், 3. திராவிட இயக்கமும் எங்கள்
ஊரும், 4. இசைவேளாளர், 5. ராஜநாயகம்
(வரலாற்றுப் புதினம்), 6. ஆச்சாரம் (சமூகப்
புதினம்), 7. வரலாற்றில் வென்ற அவர் தாம்
பெரியார், 8. செப்பேடுகளும் சதுர்வேதி
மங்கலங்களும், 9. தளிச்சேரிப் பெண்டுகள், 10.
சில பக்கங்கள் சில தாக்கங்கள்.

“... Whereas, the Dravidian people of South India, especially the Tamil people of Sangam Age, also had their ancient roots in the Indus Valley Civilization,

And we have an intensive research basis for those foundations. Yet, the geographical gap between the lands, and the time gap between the cultures, provide a challenge to that research. Those who could not accept the Dravidian theory, only place this gap, as their argument. The great scholar Dr. Iravatham Mahadevan, who was fully supportive of the Dravidian theory, had also referred to this gap at one point of time.

The Natives of the North and Central Dravidian languages were inherently closer to the Indus Valley, on a geographically comparative basis, yet they differ on a culturally comparative mode.

At the same time, the South Indian civilization which flourished in the Sanga Tamil classical age, exhibits close resemblance to the Indus Valley civilization. We need to reconcile these differences via newer empirical data, and that is the challenge before the Indian Research and Academia”.

*Prof. Malcolm Adiseshiah memorial lecture series – Feb 04 2011,
International Institute of Tamil Studies,
Chennai, Tamil Nadu, Union of India)*

R. BALAKRISHNAN, IAS (Retd.)

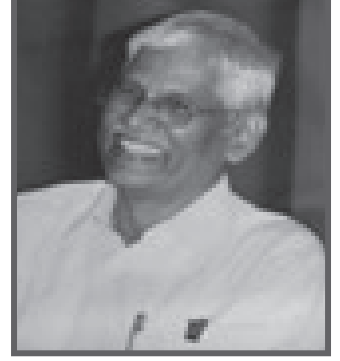
*Research Scholar - Indus Valley Civilization,
Author of the Book: Journey of a Civilization: Indus to Vaigai*

பெரியார் & பாரதிதாசன் – சிந்தனைகள் ஒப்பீடு

பேரா. முனைவர். இ.கி. இராமசாமி

கட்டுரைச் சுருக்கம்:

தந்தை பெரியார் & புரட்சிக்கவிஞர் பாரதிதாசன் ஆகியோரைப் பற்றிய இந்தக் கட்டுரை, ஒப்பியல் அணுகுமுறையின் அடிப்படையில் அமைந்தது. பெரியாரின் சித்தாந்தங்களையும் செயற்பாடுகளையும் உள்வாங்கி உணர்ச்சிப் பிழம்பாகக் கவிதை வடித்துக் காட்டிக் களமாடியவர் பாரதிதாசன். பெரியார் பெருந்தொண்டரான பாரதிதாசனுக்குத் தமிழ்க்கல்விக்கொள்கையில் தனிப்பட்ட கருத்து இருந்தது உண்மை. கடவுள் மறுப்பு, சமய மறுப்பு, சாதி மறுப்பு, வர்ணபேத ஒழிப்பு, வர்க்கபேத ஒழிப்பு, பெண்ணடிமை ஒழிப்பு, பார்ப்பனிய எதிர்ப்பு, மூடநம்பிக்கை ஒழிப்பு, வகுப்பரிமை, சமத்துவம், சகோதர தத்துவம், சுதந்திரம், புதுமை தேடல் போன்ற பெரியார் சீர்திருத்தச் சிந்தனைகளை வழிமொழிந்து இயங்கியவர் பாரதிதாசன். பாரதிதாசனைப் போல வேறு கவிஞர்களைப் பெரியார் மிகவும் பாராட்டியதாகத் தெரியவில்லை. அதே போல அதிகப்படியான கவிதைகள் பாடிப் பெரியாருக்குப் புகழ்மாவை சூட்டியவர் பாரதிதாசன். அவை திராவிட இயக்க வரலாற்றுப் பதிவுகளாகும்.

சுயமரியாதை இயக்கம்:

இருபதாம் நூற்றாண்டின் சமுதாய விஞ்ஞானிகளான பெரியார், பாரதிதாசன் ஆகியோர் சிந்தனைகளை ஒப்பீடு செய்து காட்டுவது எளிய முயற்சி அல்ல. எனினும் சமூகநீதி, இறைமறுப்பு, பெண்விடுதலை, மொழிக்கொள்கை, தமிழிசை இயக்கம், பொதுவுடைமை ஆகிய கொள்கைத் தளங்களில் அவர்கள் இருவரும் எவ்வாறு இயங்கினர் என்பதைக் காட்ட முயல்கிறது இந்தக் கட்டுரை.

சுப்பிரமணியர் துதிஅமுது, கதர்ராட்டினப் பாட்டு ஆகியவற்றைப் பாடிக்கொண்டு புதுச்சேரிக் குடிமகனாக இருந்த பாரதிதாசனுக்கு மடைமாற்றத்தை ஏற்படுத்தியவர் தமிழ்நாட்டுத் தலைவராக இருந்த பெரியார். 1928- முதல் பெரியார் பாதையில் எவருக்கும் அஞ்சாத அரிமாவென நடைபயின்றார் பாரதிதாசன்.

'சுயமரியாதைப் பெயர்கொள் பயிர்செழிக்கத் தொண்டு செய்யும் இராமசாமித் தலைவர் செயற்கரிய செயல் பிறந்த பெரியோய்!'

என்று பெரியார் நடத்தி வந்த குடியரசு இதழுக்கு 1929ஆம் ஆண்டிலேயே கவிதை எழுதினார். இடஒதுக்கீடு கேட்டுப் போராடி அதனைப் பெறமுடியாத காரணத்தினால் காங்கிரசைவிட்டு வெளியேறிச் சுயமரியாதை இயக்கங் கண்டபின்பு பெரியார் 1929இல் செங்கல்பட்டில் முதல் சுயமரியாதை மாநாட்டைக் கூட்டினார். அதில் சமூகநீதி, சாதி ஒழிப்பு, பெண்ணுரிமை, பொதுவுடைமை (சமதர்மம்) உள்ளிட்ட புரட்சிகரமான தீர்மானங்களை நிறைவேற்றித் தென்னாட்டு வரலாற்றில் ஒரு புதிய திருப்பத்தைத் தொடங்கிவைத்தார்.

அந்தச் சுயமரியாதை மாநாட்டுச் செயல்திட்டத்தை,

“சாதிமத பேதங்கள் மூடவழக்கங்கள்
தாங்கி நடைபெற்றுவரும் சண்டை உலகுதனை
உணதையினில் துரும்பு போல் அலைக்கழிப்போம்;

பின்னர்

ஒழித்தீடுவோம்; புதியதோர் உலகம் செய்வோம்!
பேதமிலா அறிவுடைய அவ்வுலகத்திற்குப்
பேசு சுயமரியாதை உலகு எனப்பேர் வைப்போம்.”

என வரவேற்றுப் பாடினார் பாரதிதாசன்.
1964இல் இயற்கை எய்தும் வரை
பாரதிதாசனின் நிலைப்பாடு பெரியாரின்
சிந்தனைவழி நின்றது. இருவருக்கும்
மொழிக்கொள்கைகளில் மட்டும்
ஒற்றுமையும் நுட்பமான வேற்றுமையும்
இருந்ததைப் பின்னர் காண்போம்.

சமூகநீதி:

சமூகக் கொடுமைகளை, உணர்ச்சி
பொங்கச் சாடுவதால் மட்டுமே அவை
வீழ்ந்துவிடுவதில்லை; அழிந்து போவதும்
இல்லை. அவற்றைத் தாங்கி நிற்கும் சாதிச்
சமுதாயக் கட்டமைப்பைத் தகர்க்க முதலில்
முயலவேண்டும். பிறப்பின் அடிப்படையில்
உயர்வுதாழ்வுகற்பிக்கப்பட்டுமேலானசலுகை
பெற்று வளமான தொழில், வாணிகம், கல்வி,
பதவி, அதிகாரம், வருமானம் ஆகியவற்றைப்
பெற்று அனுபவித்துக் கொண்டுவரும்
மேல்சாதியார் ஒடுக்கப்பட்டோருக்குரிய
வாய்ப்பை ஒரு போதும் தரமாட்டார்கள்.
சுவை கண்டவர்கள் விடுவார்களா?
இவ்வாறு வாய்ப்பு மறுக்கப்பட்டோருக்குக்
கல்விநிலையிலும் வேலைவாய்ப்பிலும்
இடஒதுக்கீடு கேட்டு - சமூகநீதி கேட்டுப்
போராடிய பெரியாருக்குத் தளபதியாக
நின்றவர் பாரதிதாசன். பிற்பட்டோருக்கு
வகுப்புவாரி உரிமையை உண்டாக்கிக்
கொடுத்த அமைச்சர் முத்தையா முதலியாரை
வாழ்த்திப் போராட்டியவர் பாரதிதாசன்.
சமூகநீதி ஏற்பாட்டைப் பெரியாரும் அண்ணல்
அம்பேத்காரும் ஒரு செயல்திட்டமாகப்

பின்னாளில் கையில் எடுத்துக்கொண்டபோது
அதற்குச் சார்பாக முழுங்கினார் பாரதிதாசன்:

“கற்றவர், கல்லாரிடத்தும் கல்வியைப்

பரப்ப முயலவில்லை பாழிருள்

விட்டு மீண்டவர் பிறரை மீட்கிலர்

கற்றவர் சிலர், கல்லாதவர் பலர்

என்னும் இழிவு நாட்டில் இருக்கலாம்

என்பது கற்றவர் எண்ணம் போலும்!

எல்லாரும் இந்த நாட்டில் கற்றவர்

எனும் நிலை இயற்றுதல் கற்றவர்
பொறுப்பே”²

பிரெஞ்சு அரசின் ஆட்சிக்கு உட்பட்டிருந்த
தமிழ் மண்ணில் வாழ்ந்த பாரதிதாசனுக்குச்
சமத்துவக் கோட்பாட்டின் வீறு தெரிந்திருந்தது.
அதனால்,

“இதந்தரும் சமநோக்கம்

இல்லாத நிலத்திலே நல்ல

சுதந்தரம் உண்டாகுமோ - சகியே

சுதந்தரம் உண்டாகுமோ?”³

என்று சமத்துவப் பாட்டுப் பாடினார். சமூக
நீதிப் போராட்டத்தைப் பெரியார் நிகழ்த்த,
அதனைப் பதிவு செய்யும் ஆவணமாகப்
பாரதிதாசன் பாட்டுக்கள் அமைந்தன.
பெரியாருக்கோ, பாரதிதாசனுக்கோ
தனிப்பட்ட முறையில் இடஒதுக்கீடு
தேவையில்லை. அவர்கள் கல்வியிலும்
சமூகநிலையிலும் பின்தங்கியவர்கள் அல்லர்.
ஆனால் பிற்படுத்தப்பட்ட ஒடுக்கப்பட்ட சக
மனிதர்களுக்காகப் போராடினர் என்பதுதான்
குறிப்பிடத்தக்க தகவலாகும். அவர்களுடைய
மாந்தநேயப் பண்புக்கு ஈடே இல்லை.
வாய்ப்பு மறுக்கப்பட்டவரின் வலியை
இருவரும் உணர்ந்தவர்கள். அதனால்
சமத்துவக் கோட்பாட்டைப் பரப்பினார்கள்.
அது நிறைவேறப் போராடினார்கள்.
அதில் அவர்கள் வெற்றி தோல்விகளைச்
சந்தித்தார்கள். தோல்வியைக் கண்டு
துவண்டுவிடவில்லை.

இறை மறுப்பாளர்கள்:

பெரியாரின் பகுத்தறிவுப் பார்வையும் கடவுள் மறுப்புக் கொள்கையும் பாரதிதாசனுக்கு உடன்பாடானவை. அதனால் 1933 முதலே தம்மை ஒரு நாத்திகராக அறிவித்துக் கொண்டார். இவர்களுடைய இறைமறுப்புக் கொள்கை, வாதப்பிரதிவாதங்களைத் தூண்டும் நோக்கில் உருக்கொண்டது அல்ல. சமுதாயத்தில் பல நூற்றாண்டு காலமாகக் கற்பிக்கப்பட்டு வந்த, மனிதகுலத்தைக் கீழ், மேல் என்று பிரித்து வைத்துப் பல கொடுமைகளுக்கு இறைநம்பிக்கை காரணமாக இருந்தபடியால், இறைமறுப்புக் கொள்கை உருவாக்கப்பட்டது. சமத்துவமும், தோழமையும், சமஉரிமையும் உண்டாக்க உருவாக்கப்பட்டது. இன்னும் சொல்லப்போனால் இறைமறுப்புக் கொள்கை பழைய உலகாயதம்தான் என்ற உண்மையை இவர்கள் மறுக்கவில்லை. ஆரியர் மற்றும் ஆரிய அடிவருடிகளின் நலனுக்காகக் கற்பிக்கப்பட்ட கடவுட் கோட்பாட்டை இருவரும் மறுதலித்தனர்.

பெண் விடுதலை:

‘பெண் ஏன் அடிமையானாள்’ என்ற பெரியாரின் பேச்சுத்தொகுப்பில் பெண்கல்வி, பெண் சமத்துவம், திருமணவாழ்வு, குடும்பக் கட்டுப்பாடு, சொத்துரிமை, உலகஅறிவு போன்ற பெண் முன்னேற்றச் சிந்தனைகளைக் காணுகின்றோம். பெண்கள் பொட்டு, பூ, அணிமணிகள் மீது ஆசை வைப்பதையும், ஆடவரைச் சார்ந்தே வாழவேண்டும் என்று நினைப்பதையும் விட்டுவிடவேண்டும் என்று பெரியார் வலியுறுத்தினார். அவருக்குப் பெரியார் என்ற பட்டத்தைப் பெண்கள்தான் கொடுத்தார்கள் என்பது வரலாற்று உண்மை. ஆண் துணையைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்ளும் உரிமை பெண்ணுக்கும், பெண்துணையைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்ளும் உரிமை

ஆணுக்கும் வேண்டும் என்று ஆண் - பெண் சமத்துவம் பேசினார் பெரியார்.

இன்ப துன்பங்களில் சமபங்கு ஏற்கும் இணையர்களின் இல்வாழ்க்கையே அவர் விரும்பிய இல்லறநெறி.

பெரியாரின் பெருந்தொண்டரான பாரதிதாசன் பெண்குழந்தை தாலாட்டில்கூடப் புதுமை செய்தார். முதலில் பெண்கள் தெய்வீகத்தை நம்புவதை விடுத்துத் தன்னம்பிக்கையும் பகுத்தறிவும் பெறவேண்டும் என்றார்.

“தெய்வீகத்தை நம்பும் தீருந்தாத பெண்குலத்தை உய்விக்க வந்த உவப்பே! பகுத்தறிவே!”⁴

என்ற பகுத்தறிவுப் பார்வை, பெண்களுக்கு வரவேண்டும் எனப் பாடிவைத்தார் பாரதிதாசன். 3000 ஆண்டு தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் இப்படியொரு கவிதையைப் பாடியவர் பாரதிதாசன் ஒருவராகத்தான் இருக்கமுடியும். அவர்மீது எத்தனை பேருக்கு எரிச்சல் உண்டாகியிருக்கும் பாருங்கள்! ஆனாலும் அந்தக் கருப்புக்குயிலின் நெருப்புக்குரல் யார் காதினும் விழவில்லை.

பிறன்மனை நோக்கியவனைப் பாரதிதாசனின் தமிழ்ச்சியின் கத்தி குத்திக் கொல்லுகின்றது. பெரியார் சொன்ன கர்ப்ப ஆட்சியை உள்வாங்கி,

“காதலுக்கு வழிவைத்துக் கருப்பாதை சாத்திக் கதவொன்று கண்டறிவோம், இதீலென்ன குற்றம்?”⁵

என்று பெண்விடுதலைக்குக் குரல் கொடுத்தார் பாரதிதாசன். மணமுறிவு என்பது பெரியார், பாரதிதாசன் அகராதியில் ஒரு கெட்ட வார்த்தை அல்ல. விதவை மணம் அவர்களுக்குப் புனிதமான சொல்லும் செயலுமாகும். தாலி கட்டாத திருமணம், தாலி அகற்றும் சமஉரிமை நிகழ்வு ஆகியன அவர்களுக்கு இயல்பானவை. பொதுப்புத்தியாளர்களுக்குப்

புதுமையானவை; திகைப்பும் எரிச்சலும் ஊட்டும் காரியங்கள். அதுவும் காணிக்கையை உண்டியலில் போடுவதைவிட தட்சணையாகத் தட்டில் போடச்சொல்லும் பார்ப்பனர்களுக்குக் கசப்பானவை.

பெரியாரின் மொழிக்கொள்கை:

பெரியாரைப் பொறுத்தமட்டில் மொழி, கருத்துப் பரிமாற்றத்திற்குரிய ஒரு கருவி. ஒரு கருவியைப் பயன்படும்வரை வைத்துக்கொண்டு அது பயன்படாத நிலையில் அதைத் தூக்கி எறிந்துவிட வேண்டும். அதுபோல மொழியையும் தூக்கி எறிந்துவிட வேண்டும் என்று பெரியார் சொன்னதாகச் சிலர் கூறுவதுண்டு. அவர்கள் பெரியாரைச் சரியாகப் புரிந்து கொள்ளாதவர்கள். பெரியாரின் மொழிக்கொள்கை ஆழமானது; மேலானது. காரண காரியத்தோடு கூடியது. இவ்வுண்மையை அவருடைய பேச்சின் மூலம் தெளியலாம்.

“மக்களுக்கு வேண்டிய பற்றுக்களுள் தலையாய பற்று மொழிப்பற்று. மொழிப்பற்று இல்லாதவரிடத்தில் தேசப்பற்று இருக்காது என்பது நிச்சயம். தேசம் என்பது மொழியை அடிப்படையாகக் கொண்டு இயங்குவது. ஆதலால் தமிழர்களுக்குத் தாய்மொழிப்பற்று பெருக வேண்டும் என்பது எனது பிரார்த்தனை.

.....

தாய்மொழியில் பற்றுச் செலுத்தாதிருக்கும்வரை தமிழர்கள் முன்னேற்றம் அடைய மாட்டார்கள்.”⁶

“நான் தமிழ்மொழியின் மீது அன்பு வைத்திருக்கிறேன் என்றால் அதனிடத்தில் அதன்மூலம் நான் எதிர்பார்க்கும் நன்மையும், அது மறைய நேர்ந்தால் அதனால் ஏற்படும் நஷ்டத்தையும் உத்தேசித்தே நான்தமிழ்மொழி மீது அன்பு செலுத்துகிறேன்.”⁷

“ஒன்றை விரும்புவதற்கும் வெறுப்பதற்கும் அதனதன் பலன் தான் காரணம் என்பதை மறுபடியும் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். தமிழ், இந்த நாட்டு மக்களுக்குச் சகல துறைக்கும் முன்னேற்றம் அளிக்கக் கூடியதும், தன்மானத்துடனும் பகுத்தறிவுடனும் வாழத்தக்க வாழ்க்கை அளிக்கக்கூடியது என்பதும் எனது அபிப்பிராயம். ஆனால் அப்படிப்பட்டவையெல்லாம் தமிழ்மொழியில் இருக்கிறதா என்று சிலர் கேட்கலாம். எல்லாம் இல்லை என்றாலும் மற்ற அநேக இந்திய பாஷைகளைவிட அதிகமான முன்னேற்றத்தைத் தமிழ் மக்களுக்கு அளிக்கக்கூடிய கலைகள், பழக்கவழக்கங்கள், அதற்கேற்ற சொற்கள் தமிழில் இருக்கின்றன என அறிகிறேன்”⁸

பெரியாருடைய பேச்சிலிருந்து நாம் அவருடைய மொழிக்கொள்கையை அறிந்து கொள்ள முடியும். எனவே, பெரியாருக்குத் தமிழ்மொழிப் பற்றும் அது ஆற்றல் மிக்க மொழி என்ற தெளிவும் அது தன்மான உணர்ச்சியையும் பகுத்தறிவையும் ஊட்டும் மொழி என்ற உறுதிப்பாடும் இருந்ததை அறிகிறோம்.

ஆனால், பெரியார் உடனடியாக அறிவியல், மருத்துவம், பொறியியல் பாடங்களைத் தமிழ்வழிக் கற்பிக்கவேண்டும் என்ற கருத்தில் உடன்பட்டவர் அல்லர். தனித்தமிழ் இயக்கத்தினர் தமிழ்வழிக் கல்வியை (Tamil Medium) வலியுறுத்தியபோது சற்றே கடிந்துகொண்டார். தமிழ்ப் பயிற்சிமொழி மாநாட்டிலேயே தமிழைக் காட்டுமிராண்டி மொழி (1968) என்று சொல்லித் தம் சினத்தை வெளிப்படுத்தினார். ஆங்கிலமொழிவழி உயர்கல்வியை அவர் அந்தச் சூழ்நிலையில் வரவேற்றார். பெரியாரைப் பொறுத்தமட்டில் தமிழ்மொழிப் பற்று வேறு; தமிழ்வழிக் கல்வி வேறு. அதுவும் உயர்கல்வித் துறையில்

அறிவியல் பாடங்களை ஆங்கிலத்தில் கற்றுத்தர வேண்டும் என்பதும், ஆங்கிலம் உலகத் தொடர்புக்கு ஏற்றமொழி என்பதும், அவருடைய கருத்தாகும். ஆங்கிலத்தை விலக்கிவிட்டால் அந்த இடத்தை இந்தி பிடித்துக் கொள்ளும் என்ற கவலையும் அவருக்கு இருந்தது.

யாரதிதாசனின் மொழிக்கொள்கை:

பாரதிதாசனுடைய மொழிக்கொள்கை உணர்ச்சிப் பூர்வமானது. தம் உடலை இயக்கும் உயிராகவும், உயிரை இயக்கும் நுண்கலையாகவும் அவர் தமிழை வைத்துக் கொண்டார். அவருக்குத் தமிழ் ஒரு மந்திரச்சொல். தமிழ்வழிப் பயின்றவர்தான் தமிழ்நாட்டு அரசு அலுவலராக வருதல் வேண்டும். அவர்தான் இந்த மண்வாசனையைப் புரிந்துகொண்டு மக்களுக்குச் சிறப்பாகப் பணிசெய்ய முடியும். தமிழ்நாட்டில் அரசுப்பணியாளராக வரும் ஒருவருக்குத் தமிழ்வழிக் கல்விதான் கைகொடுக்கும் என்று திடமாக நம்பினார் பாரதிதாசன். பயன்பாட்டு நோக்கில் அவர் தமிழ்க்கல்வியைக் கணித்தார்; வலியுறுத்தினார்.

“மாங்காட்டுச் செவிடன் எதிர்

வடிகட்டிய உண்மையை வைத்ததைப் போல்

தீங்கற்ற தமிழ் அறியான்

செந்தமிழ் நாட்டு அலுவலின் மேல் செல்லலாமோ”⁹

அதனால்,

“தமிழ்க் கல்வி தமிழ்நாட்டில்

கட்டாயம் என்று ஒரு

சட்டம் செய்க!

ஆங்கிலநூல் அறிவுக்குச்

சான்றிருந்தால் அது போதும்

அலுவல் பார்க்க”¹⁰

என்று அறிவுரை சொன்னார் பாரதிதாசன்.

தமிழ்நாட்டில் பணி செய்ய

விரும்புவோருக்கு இப்படியொரு கட்டாயச்

சட்டத்தைப் போடச்சொன்ன பாரதிதாசனுக்கு புவியை நடத்து, பொதுவில் நடத்து என்ற உலகப்பார்வையும் இருந்தது. அதனால் தமிழ்நாட்டு மாணவர்களைப் பார்த்து பாரதிதாசன் சொன்னார்:

ஆங்கிலத்தையும்

பிற

அயல்மொழிகளையும்

படியுங்கள்.

ஆனால் செந்தமிழை

உயிரைப்போல

வைத்துக்கொள்ளுங்கள் என்று அறிவுரை சொன்னார்.

“ஆங்கிலத்தைக் கற்கையிலும்

அயல்மொழியைக் கற்கையிலும்

எந்தநாளும்

தீங்கனியைச் செந்தமிழைத்

தென்னாட்டின் பொன்னேட்டை

உயிராய்க் கொள்வீர்”¹¹

என்று பாடி வைத்தார். ஏதோ பாரதிதாசன் குறுகிய மனப்பான்மை படைத்தவர் என்றும் வெறும் தமிழ்த்தேசிய பார்வை மட்டும் உடையவர் என்றும் குற்றம் சாட்டுகிறவர்களுக்கு அவர்களின் கருத்தை மறுக்கும் சரியான விடையும் விளக்கமுமாக அவருடைய மொழிக்கொள்கை அமைந்திருப்பதை எண்ணிப்பார்க்க வேண்டும்.

தமிழ் இசை இயக்கம்:

ஒரு காலச்சூழலில் பெரியாருக்கும் தமிழிசை இயக்கத்தில் ஆர்வம் ஏற்பட்டு இராஜாஜி, கல்கி, அண்ணாமலைச் செட்டியார், கி.ஆ.பெ.விசுவநாதன் ஆகியோருடன் இணைந்து தமிழிசை மறுமலர்ச்சிக்குப் பாடுபடத் தொடங்கினார். ஆனால் தமிழிசைப் பாடல்களில் உள்ளீடாகப் புராணங்களின் ஆளுமையும், பஜனையும் இருப்பதை கண்டு விலகிவிட்டார். ஆனால் பாரதிதாசன் தமிழிசை இயக்கத்திலிருந்து விலகிவிடவில்லை. தமிழில் பண்ணிசை இல்லை என்று சொல்லிவந்த தெலுங்கு

மற்றும் வடமொழி அன்பர்களுக்குத் தக்க பதிலடி கொடுத்தார். போட்டியாகத் தமிழில் கீர்த்தனைகள் எழுதிக் காட்டினார். தியாகராசர் முதலான கர்நாடக இசை மும்மூர்த்திகளின் பாடல்களை, மெட்டு மாறாமல், அதே ராக-தாளத்தில், தமிழில் மொழியாக்கிக் காட்டினார். 'மருகேலரா ஓ ராகவா' என்ற தெலுங்குப் பாடலை, 'மறைவென்ன காண் ஓ இராகவா' என்றெல்லாம் மெட்டு மாறாமல் செய்த மொழியாக்கம் இன்றும் காணவும் பாடவும் கிடைக்கிறது.

“எந்தமிழில் இசை இல்லை!
எந்தாய்க்கே உடையில்லை
என்பதுண்டோ?”²

என்று கொதிப்புடன் கேட்டார் பாவேந்தர்.

இன்னும் ஒருபடி மேலே சென்று கோயில் கருவறைக்குள்ளே திருவாசகமும் தேவாரமும் திருவாய் நன்மொழியான தேனும் பாடப்பெறவேண்டும். அதற்காகவே இளைஞர்கள் கிளர்ச்சி செய்யவேண்டும் என்று வேண்டினார்.

“சொற்கோவின் நற்போற்றித்
திருஅகவல் செந்தமிழில்
இருக்கும் போது
கற்கோயில் உட்புறத்தில்
கால்வைத்த தெவ்வாறு
சுகத்ர நாமம்?
தெற்கோதும் தேவாரம்,
திருவாய்நன் மொழியான
தேனி ருக்கச்
செக்காடும் இரைச்சலென
வேதபா ரயணமேன்?
திருக்கோயில் பால்?”³

என்று காட்டமாகக் கேட்டார் பாரதிதாசன்.

பொதுவுடைமை:

உருஷ்யா சென்றுவந்த பெரியார் தம் இயக்கத்தவரையும், மாற்றுமுகாமில்

இருந்தவர்களையும், பெண்களையும் தோழர்களே என்றழைக்கத் தொடங்கினார். தம்மிடம் இருந்த அச்சத் தொழிலாளர்களைப் பங்காளிகளாக்கினார். பொதுவுடைமைத் தத்துவத்தைத் தீவிரமாகப் பரப்பினார். அதனால் அன்றைய அரசின் அடக்குமுறைக்கு ஆளானார். தண்டிக்கப்பட்டார். பெரியார் வழியில் பாரதிதாசன் இன்னும் தீவிரமாகப் பரப்புரை செய்தார்.

“காப்பார் கடவுள் உமைக் கட்டையில் நீர் போகும்பீர்
வேர்ப்பீர் உழைப்பீர் எனவுரைக்கும் வீணர்”⁴

“ஓட்ப ராயிருக்கும் ஏழையப்பர்
உதையப்பர் ஆகிவிட்டால் ஓர் நொடிக்குள்
ஓட்பர் உயரப்பர் எல்லாம் மாறி
ஓட்ப்பர் ஆய்விடுவார் உணரப்பா நீ”⁵

என்று முழங்கினார். பொதுவுடைமைக் கட்சியினரேபெரியாரையும் பாரதிதாசனையும் கடுமையாக விமர்சனம் செய்யும் ஒரு காலகட்டம் ஒருபுறம் ஏற்பட்டது. மறுபுறம் முதலாளி வர்க்கத்தின் ஏளனத்திற்கும் இவர்கள் ஆட்பட நேர்ந்தது. ஒருமுறை பெரியாரைப் பார்த்து ஒருவர், “என்ன ஒரே அடியா பொதுவுடைமை பேசுகிறீர்கள். உங்கள் மனைவியைப் பொதுவுடைமை ஆக்குவீர்களா?” எனக்கேட்டார். “ஓ! தாராளமா. இப்பகூட அவுக வந்தா கூட்டிக்கிட்டு போங்க. இல்லைண்ணா அவுக ஏதாச்சும் கொடுத்தா வாங்கிட்டு போங்க” என்று பட்டெனப் பதில் சொன்னார் பெரியார். தங்களுடைய கொள்கைக்காக எழுந்த எதிர்ப்புகளைக் கண்டு இருவரும் ஒருபோதும் அஞ்சியதில்லை; அதிகாரவர்க்கத்திடம் கெஞ்சியதும் இல்லை.

காரல்மார்க்சு மதம் மனிதனுக்கு அபினி என்றார். அபினி என்ற போதைப் பொருளைத் தின்றால்தான் போதை வரும். மதத்தை நினைத்தாலே மனிதனுக்குப் போதை உண்டாகிவிடும் என்றார் பெரியார். பகுத்தறிவாளராக இல்லாத ஒருவர்

பொதுவுடைமை வாதியாக மாறமுடியாது என்பதும் பெரியார் சொன்னவிளக்கம். விதி மீதுள்ள நம்பிக்கையைத் தகர்த்து எறியாமல் இந்த நாட்டிலும் எந்த நாட்டிலும் பொதுவுடைமை வராது. வந்தாலும் நிற்காது என்பது பெரியாரின் தொலைநோக்குப் பார்வை. அதேபோல பொருளாதாரத் தத்துவங்களை விளக்கிப் பாரதிதாசன் பல பாடல்கள் பாடியுள்ளார். சான்றாக ஒன்றை மட்டும் இங்குச் சுட்ட விரும்புகின்றேன்.

சோசலிசம்

இரண்டு கறவைகள் உன்னிடம் இருந்தால் அண்டை வீட்டானுக்கு ஒன்று அளித்தல் சோசலிசம்!

காப்டலிசம்

கறவைகள் இரண்டில் கடிதொன்றை விற்றுக் காளை வாங்குவது காப்டலிசம்!

கம்யூனிசம்

ஆ இரண்டனையும் ஆள்வோர்க்கு விற்றுத் தேவைக்குப் பால்பெறச் செப்பல் கம்யூனிசம்!

பாசிசம்

பகர் இரு கறவையைப் பறித்து ஆள்வோரிடம் தொகை தந்து பால்பெறச் சொல்வது பாசிசம்!

நாசிசம்

உரியவன் தன்னை ஒழித்தே அவனின் கறவை இரண்டையும் கைப்பற்றல் நாசிசம்!

நியூடலிசம்

இரண்டு கறவையால் தீரண்ட பால் அனைத்தையும் சாக்கடைக்கு ஆக்குவது தான் நியூடலிசம்!⁸

ஒப்புமையும் ஒற்றுமையும்:

பெரியாருக்கும் பாரதிதாசனுக்கும் 'இப்படித்தான் தமிழ் வளர்ச்சி இருக்கவேண்டும்' என்ற கருத்தில் ஒற்றுமை உண்டு. தமிழ் வளர்ச்சிக்குக் கடவுள்வெறியும் சமயவெறியும் சாதிவெறியும் நோய்கள்

என்றனர் இருவரும். அவற்றை விலக்கிவிட்டு இருக்கும் நிலையை மாற்றிடப் புரட்சி மனத்தோடு படைக்கப்படும் படைப்புக்களை வரவேற்றனர்.

“கடவுள்வெறி சமயவெறி

கன்னல் தமிழுக்கு நோய், நோய் நோயே!

இடைவந்த சாதி என்னும்

இடர் ஒழிந்தால் ஆள்பவள் நம் தாய், தாய் தாயே!”

என்ற கோட்பாட்டில் ஒரே நேர்க்கோட்டில் பெரியாரும் பாரதிதாசனும் பயணித்தனர்.

அவர்தாம் பெரியார்:

1946இல் பாரதிதாசனுக்குப் புரட்சிக்கவிஞர் என்ற பட்டத்தை வழங்கி உருவா 25,000. பொற்கிழியும் தந்து அறிஞர் அண்ணா பாராட்டுவிழா எடுத்தார். அந்த நிகழ்ச்சியில் பெரியார் கலந்து கொள்ளவில்லை. அது பாரதிதாசனுக்கு ஒரு மனக்குறையாகப் பட்டிருக்கலாம். 1949இல் பெரியார் மணியம்மையாரை வாழ்க்கை ஒப்பந்தம் செய்துகொண்ட ஏற்பாடும் பாரதிதாசனுக்கு உடன்பாடானது அல்ல. எனினும் பாரதிதாசன் பெரியாரின் புகழைப் பாடாமல் விட்டதில்லை. 1958இல் இந்திய அரசியல் சட்ட நகலைத் தீயிட்டுக் கொளுத்தியதால் பெரியாருக்கு 6 மாதம் சிறைத்தண்டனை வழங்கப்பட்டது. சிறைத்தண்டனை முடிந்து விடுதலை செய்யப்பட்ட பெரியாருக்குப் பெரிய வரவேற்பு கொடுக்கப்பட்டது. மக்கள் கூட்டத்தின் நடுவே சாரட்டு வண்டியில் அமர்ந்துவந்த பெரியாரைப் பார்த்து பாரதிதாசன் பாடிய பாட்டுத்தான் “அவர்தாம் பெரியார்” எனத் தொடங்கும் பாடல்.

அந்தப் பாடலுக்கு மறைந்த நாவலர் இரா. நெடுஞ்செழியன் நேர்த்தியான, ஆழமான விளக்கம் கூறியுள்ளார்:

மக்களின் அன்புக்கடலில், மிதந்து வரும் தங்கத்தேரில், பெரியார் அறிவின் தேக்கமாக

அமர்ந்திருக்கிறார். மக்கள் நெஞ்சில் அவர் ஒரு மலிவுப்பதிப்பு நூலாகவும், வஞ்சக எண்ணம் கொண்டோருக்கு ஒரு கொடிய நெருப்பாகவும் காட்சியளிக்கிறார். அவர் பண்புகளின் இருப்பிடமாகவும் விடுதலை விரும்பும் பெரும்படையின் ஒரு தொகுப்பாகவும் இருக்கிறார். அவர் தில்லி என்ற எலிக்கு ஒரு வான் பருந்தாகவும், தெற்கின் தினவெடுத்த தோள்களுக்கு ஒரு மருந்தாகவும், கல்லாதவர்க்கெல்லாம் கலை விருந்தாகவும், கற்றவர்க்கெல்லாம் ஒரு வண்ணச் சிந்தாகவும் இருந்து வருகிறார். தென்னாட்டைச்சுரண்டுகிற வடநாட்டவர்க்கு அவர் ஒரு சூள் அறுக்கும் பனங்கறுக்கு மட்டையாகவும், மருட்சியுற்ற தமிழர்க்கெல்லாம் வாழவைக்கும் அருட்பெருக்காகவும் செயலாற்றி வருகிறார். அவர் தொண்டுகள் பலசெய்து பழுத்த பழமாகக் காட்சியளிக்கிறார். அவரது தூயவெண்தாடி மார்பிலே வந்து விழுகின்றது. அவரது அறிவின் சிறப்பைக் கண்டு உலகம் தொழுது ஏத்தி நிற்கின்றது. அவருடைய மனம் என்னும் குகையிலிருந்து சிறுத்தை சீறிப் பாய்ந்து வரும். அவர் தமிழர் முயன்று பெற்ற நன்கொடை. தன்மானம் பாயும் உணர்வாளர். அவர் நாம் அறப்போர் புரியக் கிடைத்த வாட்படை. நாம் அவருடைய அறப்போருக்கு நம்மை ஒப்படைப்போம்”¹⁸ இப்படிப் புரட்சிக்கவிஞர் பாட்டுக்கு அழகான அருமையான பொருள் சொன்னார் இரா. நெடுஞ்செழியன்.

இதோ அந்தப் பாடல்:

“அவர் தாம் பெரியார் – பார்
அவர்தாம் பெரியார்
அன்புமக்கள் கடலின் மீதில்
அறிவுத்தேக்கம் தங்கத்தேரில்! – அவர்தாம்
மக்கள் நெஞ்சில் மலிவுப் பதிப்பு
வஞ்சகர்க்கோ கொடிய நெருப்பு
மிக்க பண்பின் குடியிருப்பு
விடுதலைப் பெரும்படையின் தொகுப்பு! – அவர்தாம்

தில்லி எலிக்கு வான்பருந்து
தெற்குத் தீசையின் படைமருந்து
கல்லாருக்கும் கலைவிருந்து
கற்றவர்க்கோ வண்ணச் சிந்து! – அவர்தாம்
சுரண்டுகின்ற வடக்கருக்குச்
சூள் அறுக்கும் பனங்கருக்கு!
மருண்டு வாழும் தமிழருக்கு
வாழவைக்கும் அருட்பெருக்கு! – அவர்தாம்
தொண்டு செய்து பழுத்த பழம்
தூயதாடி மார்பில் விழும்!
மண்டைச் சுரப்பை உலகு தொழும்!
மனக்குகையில் சிறுத்தை எழும் – அவர்தாம்
தமிழர் தவம் செய்த நன்கொடை
தன்மானம் பாயும் தலைமேடை
நமக்குத் தாண்டி வந்த வாட்படை
நமை அவரின் போருக்கு ஒப்படை! – அவர்தாம்”¹⁹

பாரதிதாசன் தன் ஊடலை மறந்து,
பெருமிதத்தோடு பெரியாரைப் பற்றி
வடித்தெடுத்த முத்திரைப்பாடல் இது.

பெரியாரின் கிளர்ச்சிகளையும்
சாதனைகளையும் உணர்ச்சியுடன்
கவிதையாகப் படைத்த பெருமை
பாரதிதாசனுக்கு மட்டுமே உள்ளது.
பாரதிதாசனுக்குத் தாம் கண்டதும்
கொண்டதும் ஒரே தலைவர் பெரியார்தான்.
அதனால் தன் ஆயுள்வரை பெரியாருக்கு
ஒரு நங்கூரம் போல இருந்தார் பாரதிதாசன்.
பாரதிதாசனுக்குப் பெரியார் சுக்குநூறாய்
உடைத்தெறிந்த சாதிமதங்கள்தான்
வானத்தில் சிதறிக் கிடக்கின்ற விண்மீன்கள்.
பாரதிதாசனுக்கு பெரியாரின் முகம் போலக்
காட்சி அளிக்கின்றதாம் அழகு நிலா.

“மக்கள் வாழும் உலகினில்
மதங்கள் சாதி வேற்றுமை
சுக்கு நூறாய் ஆக்கிய
தூய பெரியார் முகமென
அக்கரைக்கண் தோன்றிடும்
அழகு நிலவில் இறங்குவாய்”²⁰

இப்படிப் பாட்டியற்றிப் பகுத்தறிவுப் பகலவன்மீது தான் கொண்டிருந்த மதிப்பை வெளிப்படுத்துகின்றார் பாரதிதாசன்.

புரட்சிக்கவிஞர் யடத்திறம்பு:

புரட்சிக்கவிஞரின் பாடல்களைக் குஞ்சிதம் குருசாமி 1937இல் முதன்முதலாகப் பதிப்பித்துத் தனிநூலாக வெளியிட்டார். அதற்குப்பிறகு – ஓராண்டு சென்ற பின்னர் அதாவது 1938இல் காஞ்சிபுரத்தில் நடைபெற்ற இந்தித் திணிப்பு எதிர்ப்பு மாநாட்டில் பெரியார், புரட்சிக்கவிஞர் பாரதிதாசனின் உருவப்படத்தைத் திறந்து வைத்து அவர் ஆற்றிய தொண்டுகளைப் பாராட்டிப் பேசினார். உங்களுக்கு வியப்பாக இருக்கும். பெரியாரைவிட வயதில் இளையவர் பாரதிதாசன். அதுமட்டுமல்ல உயிரோடு இருந்த பாரதிதாசனின் படைத்தைத் திறந்துவைத்து உரை நிகழ்த்தினார் பெரியார் என்றால் உங்களால் நம்பமுடியுமா? பகுத்தறிவாளர்களுக்கு அந்த நிகழ்ச்சி மிகச் சாதாரணமானது; பழக்கமானது.

பாரதிதாசன் மறைவுக்குப்பின்னர் சிவகங்கை மன்னர் ராஜா துரைசிங்கம் நினைவுக்கல்லூரியில் 1973இல் நிகழ்த்திய சொற்பொழிவில் பாரதிதாசனை அருமையாகச் சித்திரித்தார் பெரியார்.

“பாரதிதாசன் புதுமைக் கருத்துக்களையும் மக்கள் சமூகத்திற்குத் தேவையான சமதர்மக் கருத்துக்களையும் துணிந்து வெளியிட்டார்.”

“அவர் கடவுள், மதம், சாஸ்திரம், பெண்ணடிமை, மூடநம்பிக்கைகள் இவைகளைக் கண்டித்து நன்றாகப் பாடியுள்ளார். இன்றைக்குப் பகுத்தறிவாளர்களுக்கு எடுத்துச் செல்லத்தக்க சாதனமாகப் புரட்சிக்கவிஞர் பாடல்கள் அமைந்துள்ளன”²¹ என்று புகழாரம் சூட்டினார் பெரியார்.

நிறைவாக...

பெரியாரும் பாரதிதாசனும் ஒத்த சித்தாந்தத் தளத்தில் இயங்கினர் என்பதே

உண்மையின் உண்மையாகும். பெரியாரை ஏற்போர், பெரியார் எதிர்ப்பாளர் யாராலும் அவரைப் புறந்தள்ள முடியவில்லை. ஆனால் பாரதிதாசனை எதிர்ப்போர் அவரை இருட்டடிப்புச் செய்கின்றனர்; புறக்கணிக்கின்றனர். திராவிட இயக்க மெய்யன்பர்களைத் தவிரப் பிறர் அவரைப் பற்றி அதிகம் பேசுவது இல்லை. சுப்பிரமணிய பாரதியோடு தமிழ்க்கவிஞர் சகாப்தம் முடிந்துவிட்டதாக எண்ணிக் கொள்கின்றனர். அது திட்டமிட்டுச் செய்துவரும் இலக்கிய வஞ்சனை. அதனை முறியடித்தே தீரவேண்டும். பாரதிதாசனைப் பற்றி உரைவீச்சு நிகழ்த்தினாலும் பெரியாரைப் பற்றி உரைவீச்சு நிகழ்த்தினாலும் இருவரையும் சேர்த்தே முழுங்க வேண்டும்.

அடிக்குறியீடுகள்:

1. பாரதிதாசன் கவிதைகள் – முதல் தொகுதி, செந்தமிழ்நிலையம், புதுக்கோட்டை, 1980, ப.146.
2. பாரதிதாசன் கவிதைகள் – நான்கு பகுதிகள், மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை, 1991, பக்.417-418.
3. மேலது, ப.332.
4. பாரதிதாசன் கவிதைகள் – முதல் தொகுதி, ப.128.
5. மேலது, ப.124.
6. சாமி.சிதம்பரனார், தமிழர் தலைவர், பெரியார் சுயமரியாதைப் பிரச்சார நிறுவன வெளியீடு, திருச்சி, 1971, பக்.166-167.
7. மேலது, ப.217.
8. மேலது, பக்.214-215.
9. புரட்சிக்கவிஞர் பாரதிதாசன், தமிழியக்கம், பெரியார் சுயமரியாதைப் பிரச்சார நிறுவன வெளியீடு, சென்னை, 1984, ப.29.
10. மேலது.

11. மேலது, ப.55.
12. மேலது, ப.58.
13. மேலது, ப.41.
14. பாரதிதாசன் கவிதைகள் – முதல் தொகுதி, 1980, ப.126.
15. மேலது, ப.148.
16. பாவேந்தர் பாரதிதாசன், பன்மணித்திரள், மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை, 2010, ப.167.
17. புரட்சிக்கவிஞர் பாரதிதாசன், தமிழியக்கம், ப.86.
18. டாக்டர் நாவலர் இரா. நெடுஞ்செழியன், புரட்சிக்கவிஞர் பாரதிதாசன் வாழ்க்கை வரலாறு, நாவலர் நெடுஞ்செழியன் அறக்கட்டளை, சென்னை, 1994, பக்.122-123.
19. பாரதிதாசன், புகழ்மலர்கள், பூம்புகார் பிரசுரம், சென்னை, 1978, ப.50.
20. பாரதிதாசன், ஒரு தாயின் உள்ளம் மகிழ்கின்றது, பூம்புகார் பிரசுரம், சென்னை, 1978, ப.58.
21. பெரியார் ஈ.வெ.ரா. சிந்தனைகள் – 2ஆம் தொகுதி, சிந்தனையாளர் கழகம், திருச்சி, 1974, பக்.1038 – 1039.

ஆசிரியர் குறிப்பு:

பேரா. இ.கி. இராமசாமி அவர்கள் கோவை வெள்ளலூரில் பிறந்தவர். 1969-இல் தொடங்கி 2002 வரை 33 ஆண்டுகள் கல்லூரிப் பேராசிரியராக, துறைத் தலைவராக, மதுரை யாதவர் கல்லூரியின் முதல்வராகப் பொறுப்பேற்றுச்சிறப்பாகப் பணியாற்றி ஓய்வு பெற்றவர். இவருடைய மேற்பார்வையில் நாற்பத்தியொரு பேர் ஆய்வியல் நிறைஞர் பட்டமும், ஒன்பது பேர் முனைவர் பட்டமும் பெற்றுள்ளனர். பகுத்தறிவுச் சிந்தனைச் சான்றிதழ், பட்டய வகுப்புகளை 25 ஆண்டுகள்

நடத்தி, மாணவர்களின் பகுத்தறிவுச் சிந்தனைகள் வளர உதவியவர். இவர் தம் துணைவியார் மு.கசுத்தூரிபாய் அவர்களும் மதுரை யாதவர் கல்லூரி பயிரியல் துறைத் தலைவராக இருந்து ஓய்வு பெற்றவர்; பகுத்தறிவுச் சிந்தனையாளர்.

தமிழில் பாயிரங்கள், திராவிட இயக்கச் சிந்தனைகள், தமிழின் சிரிப்பு, திருக்குறள் நெறியும் பகவத் கீதையும், காந்தியடிகளும் பாரதிதாசனும், காந்தியடிகளும் கோராவும், சமூகப் புரட்சியாளர்கள் போன்ற நூல்களின் ஆசிரியர் இவர். பாரதிதாசன் பன்மணித்திரள், முப்பாலின் ஒப்புரவு என்னும் நூல்களின் பதிப்பாசிரியர். குறள் கூறும் ஊழும் கூழும், திருக்குறளில் தவமும் துறவும், திருக்குறளில் காமம் என்னும் நூல்களின் தொகுப்பாசிரியர். இவர் இயற்றிய தொல்காப்பிய ஆய்வுக் களமும் தளமும் (2023), தமிழ் நெடும்பயண அறிஞர்கள் (2023), பகுத்தறிவு முத்துச்சரம் (2023) என்ற நூல்கள் அண்மையில் வெளிவந்துள்ளன.

பணி ஓய்விற்குப் பின்னும் தமிழ்ப் பணியைத் தொடர்ந்து வரும் இவர், அரிய கருத்துக்களைச் சுவைபட மெய்ப்பாடுகளுடன் எளிய மொழிநடையில் எடுத்துரைக்கும் நாவன்மையாளர். மதுரை, திருச்சி வானொலிகளில் பொழிவுகளை நிகழ்த்தியுள்ளார். சங்க இலக்கியம், காப்பியம், மரபிலக்கணம், இக்கால இலக்கியம் ஆகிய இலக்கிய வகைமைகளில் ஆய்வும் தோய்வும் உடையவர். தந்தை பெரியரின் கொள்கைவழி நின்று, புரட்சிக்கவிஞர் பாரதிதாசன் தமிழ் உணர்வோடு ஒன்றியும் விளங்கும் பெருமைக்குரியவர். திராவிட இயக்க – இலக்கியக் கொள்கைகள் பற்றிய ஆய்வுக் கட்டுரைகளை எழுதி வருபவர். தமிழியல் உணர்வுடைய, பகுத்தறிவுப் பார்வை உடைய மாணவப் பரம்பரையை உருவாக்கிய பெருந்தகையர்.

திராவிடப் பொழில் 12ஆவது இதழ் – இணைய வழி ஆய்வுக் கூட்டம்

பெரியார் பன்னாட்டு அமைப்பின் சார்பாகத் திராவிடப்பொழில் அக்டோபர்-டிசம்பர் 2023,12 வது இதழுக்கான ஆய்வுக் கூட்டம் டிசம்பர் 10,2023 ஞாயிற்றுக்கிழமை அமெரிக்கக் கிழக்கு நேரம் காலை 9 மணி, தமிழ்நாட்டின் நேரம் இரவு 7.30 மணிக்கு இணைய வழியாக நடைபெற்றது. நிகழ்வின் தொடக்கத்தில் பெரியார் பன்னாட்டு அமைப்பு,அமெரிக்காவின் இயக்குநர் மருத்துவர் சோம.இளங்கோவன் அவர்கள் அனைவரையும் அன்போடு வரவேற்று ,திராவிடப்பொழில் ஆசிரியர் குழுவின் உறுப்பினர் முனைவர் வா.நேரு அவர்களை நிகழ்வினை ஒருங்கிணைத்து நடத்த அழைத்தார்கள்.

ஒருங்கிணைப்பாளர் வா.நேரு தனது தொடக்க உரையில் “ திராவிடப்பொழில் 12-ஆவது இதழின் இணையவழி ஆய்வரங்கம் இப்போது நடைபெற இருக்கிறது. 3 ஆண்டுகளுக்கு முன் பெரியார் மணியம்மை பல்கலைக்கழகத்தின் வேந்தர்,தொலைநோக்காளர் அய்யா ஆசிரியர் கி.வீரமணி அவர்கள் இந்த இதழை ஆரம்பித்து வைத்தார்கள்.இந்த 12-வது இதழில் வந்திருக்கும் இரண்டு கட்டுரைகளைப் பற்றி உரையாற்ற இரண்டு ஆராய்ச்சியாளர்கள் வந்திருக்கிறார்கள்.பெரியார் பன்னாட்டு அமைப்பின் சார்பாக நடைபெறக்கூடிய இந்த நிகழ்வு, இரண்டு கட்டுரைகளை எடுத்துக்கொண்டு மிக ஆழமாக அதனைப் பற்றி விவாதிக்கக்கூடிய நிகழ்வாக,ஒவ்வொரு

இதழுக்கும் நடைபெறும் நிகழ்வாக இதனைப் பெரியார் பன்னாட்டு அமைப்பு ,அமெரிக்கா செயல்படுத்திக்கொண்டு வருகின்றார்கள். அதற்காக அந்த அமைப்பின் தலைவர் அய்யா மருத்துவர் சோம.இளங்கோவன் அவர்களுக்கும் அந்த அமைப்பின் உறுப்பினர்களுக்கும் திராவிடப்பொழில் இதழ் சார்பாக நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கின்றேன்.இந்த இதழில் 5 கட்டுரைகள் வந்திருக்கின்றன.5 கட்டுரைகளில் Names of the Nation :A Comparative Study என்னும் கட்டுரையையும் பெரியாரின் அறிவியல் தொலைநோக்குப்பார்வை என்னும் இந்த 2 கட்டுரைகளையும் இன்றைக்குப் பார்க்க இருக்கின்றோம்” என்று குறிப்பிட்ட ஆய்வு செய்ய இருக்கின்ற பாவலர் செல்வ. மீனாட்சிசுந்தரம் அவர்களை அவைக்கு அறிமுகப்படுத்தி அவரை உரையாற்ற அழைத்தார்.

பாவலர் செல்வ.மீனாட்சி சுந்தரம்:

இந்தியாவில் இருக்கிற எதிர்க்கட்சிகள் எல்லாம் இணைந்து ஒன்றிய அரசில் உள்ள ஆட்சியை அகற்றவேண்டும் என்று எண்ணி தங்கள் கூட்டணிக்கு ‘இந்தியா ‘ என்று பெயரிட்டபிறகு ,இந்த நாட்டிற்கு இந்தியா என்று இருக்கும் பெயரை மாற்றவேண்டும் என்று சங் பரிவார் அமைப்புகள் முனைகின்றார்கள்.’பாரத்’ என்ற பெயரை மீண்டும் கொண்டுவரவேண்டும் எனக் கோருகின்றார்கள்.இந்தச்சூழலில்தான் அய்யா பேரா.ரவிசங்கர் கண்ணபிரான் அவர்களின்

இந்தக் கட்டுரை..அருமையான ஆய்வுக் கட்டுரை திராவிடப்பொழில் இதழில் வந்திருக்கிறது. .1946-லே இந்திய அரசியல் நிர்ணயசபை அமைக்கப்பட்டு 3 ஆண்டுகள் விவாதங்கள் நடந்து 1949லே இந்திய அரசியல் அமைப்புச்சட்டம் வடிவமைக்கப்பட்டது.

இந்த விவாதங்களிலே இந்திய அரசியல் அமைப்புச்சட்டத்தின் முதல் பகுதியாக இருக்கக்கூடிய “India that is Bharat “ என்னும் தொடரோடு தொடங்குகிறது. இந்தச்சொற்றொடரை வடிவமைப்பதற்காக அரசியல் நிர்ணய சபையிலேயே என்னென்ன விவாதங்கள் நடந்தன என்பதை இந்தக் கட்டுரையிலே பேரா.கண்ணபிரான் இரவிசங்கர் அவர்கள் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். இந்தியா என்ற பெயரை மட்டும்தான் அண்ணல் அம்பேத்கர் அவர்கள் முதலிலே அரசியல் அமைப்புச்சட்டத்திலே குறிப்பிட்டிருந்தார்கள்.அதற்கு யாரெல்லாம் எதிர்ப்பு தெரிவித்தார்கள் என்பதைக் கட்டுரையிலே குறிப்பிட்டிருக்கிறார். பிராமணர்கள் உள்ளிட்ட உயர்ஜாதிப்பிரிவினர் மரபுப்படி பாரத என்ற பெயர் மட்டும்தான் பயன்படுத்தவேண்டும் என்று விவாதிக்கிறார்கள்.இந்தியா என்ற பெயருக்கு எதிர்ப்பு தெரிவிக்கின்றார்கள்.

கடைசியில் அண்ணல் அம்பேத்கர் அவர்களால் ஒரு சமரசத் திட்டமாகத்தான் இந்தியா என்ற பெயரும் பாரத என்ற பெயரும் பயன்படுத்தப்படுகிறது.சனாதன ஆதரவாளர்கள் பாரத,பாரதவர்ஷா,இந்து அல்லது இந்துஸ்தான் போன்ற பெயர்கள்தான் இருக்கவேண்டும் என்று வாதிடுகின்றார்கள்.அமளி ஏற்படுகின்றது. ஜவஹர்லால் நேரு தலையிட்டு அம்பேத்கர் கொண்டு வந்த திருத்தத்தை ஆதரிக்கின்றார்.

பின்பு ஓட்டெடுப்பு நடைபெறுகிறது. ஓட்டெடுப்பு மூலமாக இந்தத் திருத்தம் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது என்பதுதான் இதன் பின்புலம்.அன்றைக்கு எழுந்த சனாதனாவாதிகளின் இந்தக்குரல் இன்றைக்கு மீண்டும் எழுப்பப்பட்டு உள்ளது.

இந்தியா என்பது அன்னியச் சொல் இல்லை,பாரத என்ற சொல் எப்படிச் சமஸ்கிருத மொழியோடு தொடர்புடையதோ அதைப்போன்றுதான் இந்தியா என்னும் சொல்லும் சமஸ்கிருதத்தோடு தொடர்புடையது என்பதை ஆதாரபூர்வமாக இந்தக் கட்டுரையில் பேரா.கண்ணபிரான் இரவிசங்கர் அவர்கள் நிறுவியிருக்கிறார். நமக்கு வேதம்,இதிகாசம் இவைகளில் நம்பிக்கை இல்லை என்றாலும் கூட இந்தக் கட்டுரை ஆசிரியர் அவர்கள் ஒரு நடுவு நிலைமையோடு,ஆய்வு நோக்கில் அவற்றை அணுகி இருக்கிறார் என்பதைச்சொல்ல வேண்டும்.

பாரத என்கிற சொல் ,இந்திய மொழிச்சொல்லா,அதன்மூலம்சமஸ்கிருதமா? என்பதை எல்லாம் ஆராய்ந்து இந்தக் கட்டுரையில் சொல்லுகிறார்.இந்தியா,பாரத என்ற சொற்களின் பொருண்மையை இந்தக் கட்டுரையில் விளக்கியிருக்கின்றார். இந்தியா என்னும் சொல்,சிந்து என்னும் சொல்லில் இருந்து வந்திருக்கிறது என்பதனைத் தெளிவாகக் குறிப்பிடுகின்றார். சிந்து என்பது பிராக்கிருதச்சொல்.சிந்து என்னும் சொல் ஒரு நீர் நிலையைக் குறிக்கும் சொல்.இதற்கான சான்றுகளை வேதங்களிலிருந்து,இதிகாசங்களிலிருந்து காட்டுகின்றார்.சிந்து என்னும் சொல் ஓர் ஆற்றையும் குறிக்கிறது.சமஸ்கிருதம் என்பது ஒரு மொழிக் கூட்டமைப்பு. இந்தோ-

ஐரோப்பியன், இந்தோ-ஈரானியன், இந்தோ-ஆரியன் என்னும் மொழிக்கூட்டமைப்பிலே இந்தச் சொல் மேலே செல்கிறபோது ஈரான் மொழியிலே சொற்கள் எப்படி உச்சரிக்கப்படுகிறது என்பதைச்சுட்டுகிறார். சா என்பது அங்கே ஹா என்று மாறுகிறது. சிந்து என்பது ஈரானிய மொழியிலே ஹிந்து என்று ஒலிக்கப்படுகிறது.

இந்தப்பகுதியிலே, இந்த நிலப்பரப்பிலே வாழ்கிற மனிதர்களைச் சிந்து நிலப்பகுதி, சிந்து நிலப்பகுதி மனிதர்கள் என்று சொல்ல வந்தவர்கள் அதனை ஈரானிய மொழியிலே ஹிந்து நிலப்பகுதி, ஹிந்து நிலப்பகுதி மனிதர்கள் என்று சொல்கிறார்கள். இதற்கு ஆதாரமாக இன்றைக்கும் ஈரானில் இருக்கும் ஹேரியஸ் மெனுவின் சிலையின் பீடத்தில் இருக்கும் ஹிந்து நிலப்பரப்பு என்னும் சொல்லாடலைக் காட்டுகிறார். சிந்து நதியைப் பற்றிச் சைலாக் என்னும் பயணி சொன்னதைச்சுட்டுகிறார். அங்கிருந்து ஹிந்து என்னும் சொல் கிரேக்கத்திற்குச் செல்கிறது. அவர்கள் மொழியில் ஹெச் என்னும் எழுத்தை உச்சரிக்கும் வழக்கம் இல்லை. எனவே ஹிந்து என்பது இண்டஸ் ஆக மாறுகிறது. இப்படித்தான் சிந்து, ஹிந்து, இண்டோஸ், இந்தோஸ் என்று மாறி அதில் இருந்துதான் இண்டிகா, இந்தியா என்னும் சொல் வந்தது என்று கண்ணபிரான் இரவிசங்கர் அவர்கள் ஆதாரங்களைக் காட்டி நிறுவுகிறார். எனவே இந்தியா என்னும் வார்த்தை ஆங்கிலச்சொல் அல்ல. அரசியல் நிர்ணயசபைக் கூட்டத்தில் அறியாமை காரணமாக 'பாரத் அல்லது இங்கிலிஸ் லாங்குவேஸ் இந்தியா' என்று குறிப்பிடுகிறார்கள். அவர்கள் அறியாமையின் காரணமாக 'இந்தியா' என்னும் சொல் ஆங்கிலேயர்களால் புகுத்தப்பட்டது என்று

நினைக்கிறார்கள். அது அறியாமை. இந்தியா என்னும் சொல் இந்திய மரபுக்கே சொந்தமான சொல் என்பதை நிறுவியிருக்கிறார்.

மொழியியல் கோட்பாடாக இரண்டு கோட்பாடுகளைக் கண்ணபிரான் இரவிசங்கர் அவர்கள் குறிப்பிடுகிறார். எண்டோனிம் அண்டு எக்ஸோனிம். எண்டோனிம் என்றால் அகவழக்கு. உள்ளூரிலே ஓர் இடத்திற்கு அல்லது ஊருக்கு என்ன பெயரோ, அதனைக் குறிப்பது எண்டோனிம் ஆகும். அதனையே வெளிநாட்டவர்களோ, வேறு மொழிக்காரர்களோ எப்படிப்பார்க்கிறார்கள், எப்படிச்சொல்கிறார்கள் என்பது எக்ஸோனிம் ஆகும். பொதுவாகத் தூத்துக்குடி என்று நாம் சொல்வதை ஆங்கிலேயர்களால் உச்சரிக்கமுடியாத காரணத்தால் டூட்டுக்குரின் என்று சொல்வார்கள். தூத்துக்குடி என்பது எண்டோனிம், அஃது அகவழக்கு, டூட்டுக்குரின் என்று சொல்வது எக்ஸோனிம். அதைப்போலத்தான் சிந்து என்பது எண்டோனிம், அது இந்திய நிலப்பரப்பிலே வழங்கப்பட்ட பெயர். அது ரிக் வேதத்திலே கூடச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ரிக் வேதத்திலே சொல்லப்பட்டிருக்கிற 'சப்தசிந்து' என்னும் சொல் ஈரானுக்குச்சென்றபோது அது 'ஹப்தஹிந்து' ஆக மறுவித்திரிபு பெறுகின்றது என்பதை அய்யா சொல்கின்றார். ஆகவே சிந்து என்பது எண்டோனிம். இந்தியா என்பது எக்ஸோனிம். எனவே இந்தியா என்பதும் சிந்து என்பதும் இரண்டும் ஒன்றுதான், வேறு வேறல்ல. உள்ளூர்க்காரர்கள் சிந்து என்று அழைத்தார்கள், வெளியூர்க்காரர்கள் அதனை அழைத்தார்கள். பெயர் திரிந்து அழைக்கப்படுவதாலேயே அதன் பொருளோ, அது சுட்டுகின்ற இடமோ மாறப்போவதில்லை. ஆகவே இந்தியா என்பது

அயல்மொழிப்பெயரல்ல, இந்தியப்பெயரே என்பதை மிக அழகாக நிறுவியிருக்கின்றார்.

அடுத்ததாக இவர்கள் சொந்தம் கொண்டாடுகின்ற 'பாரத்' என்னும் சொல். இதன் வேர்ச்சொல்லைத் தேடிப்பார்க்கிற பொழுது இது 'பர' என்னும் சொல்தான் அதன் வேர்ச்சொல். பர என்னும் சொல்லுக்குத் தூக்குதல், சுமத்தல் என்று பொருள். To carry. இது மருவி, மருவி பாரத் என்று வருகிறது. இந்தப் பர என்னும் வேர்ச்சொல் சமஸ்கிருதத்தில் இல்லை. ஈரானிய மொழியில் இருக்கிறது. அதற்குப் பொருளும் கூட தூக்குதல் அல்லது சுமத்தல். இந்தச் சொல் இந்தோ ஈரானியன் மொழியிலும், இந்தோ ஐரோப்பிய மொழியிலும் ஏன் பாலி மொழியிலும் கூட பரதா என்றால் தூக்குதல் என்று பொருள். பல மொழிக்குடும்புகளில் இந்தச் சொல் இருக்கிறது. பாரசீக, அவஸ்தன் மொழியிலே பர்தன் என்று அழைக்கப்படுகிறது. அரேபிய மொழியிலே பரதவா என்று அழைக்கப்படுகிறது... இலத்தீன் மொழியிலே பரதா என்று அழைக்கப்படுகிறது. இந்தப் பரதா என்ற சொல்தான் போர்டர் என்று மாறியிருக்கிறது.. ஜெர்மன் மொழியில், ஆங்கில மொழியில் இருக்கும் சொற்களை எல்லாம் குறிப்பிடுகிறார். எனவே அந்த வகையில் பாரத் என்னும் சொல் சமஸ்கிருதத்திற்குச் சொந்தமான சொல் இல்லை. ஈரானுக்குச் சொந்தமான சொல்.

பரதச் சக்ரவர்த்தி என்பதை மகாபாரத்திலே சொல்வார்கள். ஆனால் பேரா. கண்ணபிரான் இரவிசங்கர் அவர்கள் சமணச் சமயத்திலே பரத சக்ரவர்த்தி என்பவர் முதலாவது ரிசபதேவர்.. சைன மதக் கதையை இந்து மதக் கதையாக்கி பாகவதமும், விஷ்ணுபுராணமும் ஏற்றுக்கொண்டுள்ளது என்று சொல்வார்.

இந்தப் பாரத் வர்த்தன் என்பது இமயமலைக்குக்கீழே , கங்கை ஆற்றுச்சமவெளியிலே இருக்கும் பகுதி. அந்தப் பாரத் வர்த்தன் சமஸ்தானத்திலே தென்னிந்தியா இணைக்கப்படவில்லை. என்னும் முக்கியமான செய்தியையும் இந்தக் கட்டுரையிலே கண்ணபிரான் இரவிசங்கர் சொல்லியிருக்கிறார். இதற்கு ஆதாரமாக முதலாம் நூற்றாண்டிலே ஓரிஸ்ஸா , கலிங்கப் பகுதியை ஆண்டுகொண்டிருந்த காரவேள மன்னன் ஆட்சியிலே அமைக்கப்பட்ட அத்திக்கும்பா கல்வெட்டை காட்டுகிறார். இந்தக் கல்வெட்டு 17 அடி நீளம் உடையது. அந்தக் கல்வெட்டிலே காரவேள மன்னன் பரதவர்ஷா பகுதிக்கு படையெடுத்துச்சென்ற செய்தியையும் கட்டுரையிலே பதிவு செய்திருக்கின்றார். 113 ஆண்டுகளாக அந்தக் கலிங்கப்பகுதியை ஆண்ட திராவிட மன்னர்களின் கூட்டமைப்பை முறியடித்தவனாகவும் அந்தக் காரவேளன் திகழ்கின்றான் என்பதும் அந்த அத்திக்கும்பா கல்வெட்டில் மிகத்தெளிவாகத் தெரிகிறது. எனவே அந்தப் பாரத வர்ஷன் என்பதிலே தென்னிந்தாயாவோ, கலிங்கமோ அடங்கவில்லை , அந்தக் கல்வெட்டிலே சேர, சோழ, பாண்டிய மன்னர்கள் பற்றிய குறிப்புகள் இருக்கிறது. பாண்டிய மன்னர்கள் முத்துகள் பரிசளித்ததையும் அந்தக் கல்வெட்டுக் குறிப்பிடுகிறது. எனவே இந்தியாவா, பாரத்தா என்னும் இந்த விவாதம் தேவையற்ற ஒன்று. இரண்டு சொற்களும் இந்திய மண்ணிற்குச் சொந்தமானவைதான், எனவே இந்தியா என்பதை மாற்றத்தேவையில்லை என்கிற கருத்தை வலியுறுத்துவதாக இந்த ஆய்வுக் கட்டுரை அமைந்துள்ளது. படிக்கப் படிக்க, நமக்கே வியப்பூட்டக்கூடிய பல செய்திகளையும், பல தரவுகளையும்,

கிட்டத்தட்ட 134 நூல்களிலிருந்து, கருத்துகளைக் கையாண்டு இந்தக் கட்டுரையை நமக்கு ஆக்கித் தந்துள்ளார் பேரா.கண்ணபிரான் இரவிசங்கர் அவர்கள். அவர் வங்கியாளர். அவரின் சிந்தனை என்பது, அறிவுப்புலம் என்பது பல மொழிகளின் வைப்பகமாகத் திகழ்கின்றது, அவரின் ஒப்பீட்டு ஆய்வு என்பது அண்ணன் நேரு அவர்கள் சொன்னதைப் போல அளவிடற்கரியது. இதைப்போன்ற இன்னும் பல நூல்களைக் கட்டுரைகளைப் பேரா.கண்ணபிரான் அவர்கள் படைத்துத்தரவேண்டும் என்று கேட்டு, மிக அற்புதமான ஆய்வுக்கட்டுரையை வழங்கியதற்காக, அவருக்கு நன்றி சொல்லி, இங்கு பேச வாய்ப்புத்தந்த பெரியார் பன்னாட்டு அமைப்பிற்கு நன்றி கூறி விடைபெறுகின்றேன்” என்று உரையாற்றினார்.

தொடர்ந்து பேராசிரியர் ரவிசங்கர் கண்ணபிரான் அவர்கள் சீனாவில் இருப்பதால் கலந்து கொள்ள இயலவில்லை என்பதால் அவர் அனுப்பிய கடிதம் அவையில் வாசிக்கப்பட்டது தொடர்ந்து அடுத்த ஆய்வுரையாளர் தோழர் ஜெயாமாறன் அவர்களை அவைக்கு அறிமுகப்படுத்தி அவரை உரையாற்ற முனைவர் வா.நேரு அழைத்தார்.

எழுத்தாளர் ஜெயாமாறன்

தரமான ஆய்வுக் கட்டுரைகளைக் கொண்ட திராவிடப்பொழில் இதழை அவ்வப்போது நான் படிப்பதுண்டு. இன்றைக்கு நான் திறனாய்வு செய்து பேச இருக்கின்ற கட்டுரை பேராசிரியர் கசுத்தூரிபாய் அவர்களின் ‘பெரியாரின் அறிவியல் தொலைநோக்கு’ என்னும் கட்டுரை. பேராசிரியர் கசுத்தூரிபாய் அவர்கள் மதுரை யாதவர்கல்லூரியில் பயிர்கள்

துறையில் பேராசிரியராகவும் தலைவராகவும் பணியாற்றியவர். மதுரை காமராஜர் பல்கலைக்கழகத்தில் பகுத்தறிவு பட்டையச் சான்றிதழும் பெற்றவர். பகுத்தறிவாளர் கழகக் கூட்டங்களிலும், மாநாடுகளிலும், வானொலியிலும் பகுத்தறிவு சார்ந்த கருத்துக்களை உரையாற்றியவர். ஓர் அறிவியல் பார்வையோடு எந்த கருத்தையும் அணுகக் கூடியவர். ‘அறிவியல் பார்வையில் சங்க இலக்கியச் செய்திகள். என்னும் நூலையும் வெளியிட்டவர். இப்படிப்பட்ட அறிவியல் அடித்தளத்தைக் கொண்ட அம்மா பேராசிரியர் கசுத்தூரிபாய் அவர்கள் ‘பெரியாரின் அறிவியல் தொலைநோக்குப் பார்வை’ என்னும் இந்தக் கட்டுரையைக் கொடுத்திருக்கிறார்.

இந்தக் கட்டுரையைப் படித்த பொழுது இரண்டு கருத்துகளைப் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது. முதல் கருத்தை நான் ஓர் எடுத்துக்காட்டோடு சொல்ல விரும்புகிறேன். போன மாதம் கந்த சஷ்டி விழா நடந்தது. அதாவது நான் இப்ப இருக்கிற ஊரான அமெரிக்கா அட்லாண்டாவில் நடந்தது. கோயில்ல சூரசம்ஹாரம் நடந்தது. அப்ப அது நடக்கக்கூடிய நேரத்துல அதைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டும் என்று சொல்லி ஒரு தோழி எனக்கு அந்தக் கதையை எழுதிக் கொடுங்கள் என்று கேட்டார். நான் கந்த புராணம் படித்ததில்லை. எனவே இணையத்தில் போய்த் தேடிப் பல செய்திகள், அதுக்குள்ள இருக்கிறது. அதை எல்லாம் இணைத்து சின்ன வயதில் இருந்து கேட்டுப் பழகிய கதையை நான் எடுத்துக் கொடுத்தேன்.

கொடுக்கும்போது நான் சொன்னேன், எனக்கு இதில் நம்பிக்கை இல்லை நீங்கள் கேட்பதால் நான் கொடுக்கிறேன் என்று சொன்னேன். அவங்க கேட்டாங்க ஏன் அப்படிச்

சொல்றீங்க? என்று கேட்டார்கள். அந்தக் கதையில் இருக்கு, பெண் வழியாகப் பிறக்காத ஒருவனால் நான் கொல்லப்பட வேண்டும் என்று-அந்தக் கதையில் சூரன் சொல்கிறான். சிவனுடைய நெற்றிக்கண்ணிலிருந்து விழுகிற அந்த நீரானது ஆறு ஆறுகளாக ஓடுகிறது. அப்படி எல்லாம் இருக்கு, இதெல்லாம் எப்படிச் சாத்தியம் என்று கேட்டேன். அவங்க கேட்டாங்க, “அப்போ இதெல்லாம் உண்மையா நடந்தது இல்லையா?” என்று கேட்டார்கள். கேட்டவங்க ஒரு பொறியாளர், “இதெல்லாம் இந்து மித்தாலஜி கற்பனை கதைகளப்பா “ என்றேன். அவர்கள் “சரி, விடுங்க இதெல்லாம் சாமி கதை” அப்படின்னு சொல்லிட்டாங்க.

இதுதான் சாமி கதை என்பதனாலேயே அதை ஒரு மறு சிந்தனைக்கு உட்படுத்தாமல் இதைச் சொல்றவங்களும் சொல்றாங்க, பக்தர்கள் என்று கூட்டம் கூட்டமாக வந்து அதே மனப்பான்மையில் மறு சிந்தனையே இல்லாமல் இதைக் கேட்டுட்டுப் போறாங்க. எல்லோருமே படித்தவர்கள். பெற்றோர்கள் படித்தவர்களாக இருந்தாலும் கூட சிந்திக்க மறுக்கிறார்கள். இதைத்தான் “கல்வியும் மதமும் கலந்தால் அறிவு சூனியம் ஆகிவிடுவதைத் தவிர வேறு வழியில்லை” என்று தந்தை பெரியார் அவர்கள் செல்வதாக இந்தக் கட்டுரையில் இருக்கிறது பகுத்தறிவாதிகள் படிக்கவில்லை என்றாலும் கூட உலகத்தினுடைய முன்னேற்றத்தை கவனித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் ,தொலைநோக்குப் பார்வையோடு இருக்கிறார்கள் என்பதைத் தந்தை பெரியார் அவர்கள் எடுத்துக் காட்டிய இந்த மேற்கோள் குறிப்பிடுகிறது, உணர்த்துகிறது. இது ஒரு கருத்து..

இன்னொரு கருத்து, இப்படி மக்களைச் சிந்திக்க விடாமல் கூட்டம் கூட்டமாகக் கூட்டிக் கூட்டி அந்தச் சாமி கதைச் செய்திகள் பரப்பப்பட்டுக் கொண்டே இருக்கிறது. மக்களைச் சிந்திக்க வைக்கின்ற இது போன்ற கட்டுரைகள் அவசியம். எளிமையான மொழியில் இந்தக் கட்டுரை பல செய்திகளை உணர்த்துகிறது. இன்றைக்கு நாம் பரவலாகப் பேசிக் கொண்டிருக்கிற கர்ப்பத்தடை, சமுதாயச் சமையல் கூடங்கள், சோதனைக் குழாய்க் குழந்தை, செல்போன், அதிவேக வாகனங்கள், துப்புரவு இயந்திரங்கள், மின்சாரம் இவற்றை எல்லாம் பற்றிக் கிட்டத்தட்ட நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னாடியே எவ்வளவு தெளிவாக தந்தை பெரியார் அவர்கள் சொல்லி இருக்கிறார்கள் என்பதை இந்தக் கட்டுரை அப்படியே பட்டியலிட்டுக் காட்டுகிறது.

கர்ப்பத்தடை என்று எடுத்துக் கொண்டால் பெண்களுடைய உடல் நலனும் அவர்களுடைய முன்னேற்றமும் பாதிக்கப்படுகிறது என்கிற முக்கியமான கருத்திற்காகத் தந்தை பெரியார் அதனை முன் வைக்கிறார் .இதற்கு இன்னொரு காரணமும் இருக்கிறது பிள்ளைகள் பிறந்து கொண்டே போனால் மக்கள் தொகை பெருகி நாட்டின் பொருளாதாரமும் பாதிக்கப்படும். எனவே தந்தை பெரியார் அவர்கள் 1930 லேயே கர்ப்பத் தடை பற்றிப் பேசுகிறார். ஆனால் இதைப்பற்றிக் கவலைப்பட வேண்டிய அரசாங்கம் அவர் பேசி 36 ஆண்டுகளுக்குப் பின்புதான் குடும்பக் கட்டுப்பாடு திட்டத்தைக் கொண்டு வந்தது. அதே மாதிரி சோதனைக் குழாய்க் குழந்தை , ஆண் பெண் சேர்க்கைக்கும் குழந்தை பெறுவதற்கும் சம்பந்தமே இல்லாமல் போய்விடும் என்று சொல்லி தன்னுடைய இனிவரும் உலகம்

புத்தகத்திலே ஒரு சோதனைக்குழாய்க்குள்ளே குழந்தை இருப்பதைப் போன்ற அட்டைப் படத்தைப் போட்டுப் போட்டிருக்கிறார் 1943-இல். நான் அந்தப் புத்தகத்தைப் பார்த்தேன் இணையத்தில் பார்த்தேன். நீங்களும் இணையத்தில் பார்க்கலாம்.

வளர்ந்து வந்து கொண்டு இருக்கக்கூடிய இந்த அறிவியல் உலகமானது 1969ல் தான் இதற்கான முழுமையான ஆராய்ச்சியைத் தொடங்கியது. 1978ல் தான் முதல் சோதனைக்குழாய்க்குழந்தை லண்டனில் பிறந்தது. அதே மாதிரி அலைபேசி 2010இல்தான் முதல் காணொளி அழைப்பை இரண்டு அறிவியல் அறிஞர்கள் தங்களுக்குள் பேசினார்கள், இதுதான் வரலாறு. இப்பொழுது நாம் எல்லோருமே அதைப் பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறோம். 1943-இலேயே ஆளுக்கு ஆள் உருவம் காட்டிப் பேசுகின்ற கருவி வந்துவிடும் என்று பெரியார் பேசியிருக்கிறார். எப்படிச் சொன்னார் என்று தெரியவில்லை, சொல்லியிருக்கிறார்.

அது மாதிரி உலகத்தில் ஓர் இடத்தில் இருந்து கொண்டு உலகத்தின் பல பாகங்களில் இருப்பவர்களுக்குக் காணொளி வழியாகக் கல்வி கற்பிக்க முடியும். இதையெல்லாம் நாம் கொரோனா தொற்று நோய்க் காலத்தில்தான் முழுமையாக உணர்ந்தோம், பயன்படுத்தினோம், இப்போது அது ஒரு புதுமையான கல்வி முறையாகவே மாறிவிட்டது. இப்படி டேபிள் பேன் தொடங்கி டெஸ்ட்லா வரைக்கும் நாம் இப்போது நம்முடைய வாழ்க்கையில் அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கிற பல வசதிகள் எல்லா மக்களுக்கும் கிடைக்கிற அளவிற்கு வந்துவிடும் என்று அப்பவே தந்தை பெரியார் அவர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்.

சரி இப்படியெல்லாம் சொல்றாரு, எதைப் பார்த்துச் சொல்கிறார்?. அவர் வாழ்ந்த காலத்தில் விஞ்ஞானவளர்ச்சி எப்படி இருந்தது என்றால் ஒரு விசிறி மாதிரி ஒரு பலகை, அதை அசைத்தால் காற்று வருமாம். நான் எல்லாம் அதைப் பார்க்கவே இல்லை. அவர் வாழ்ந்த காலத்தில் அதுதான் இருந்தது. மனித பாரத்தை மனிதனே இழுத்த காலம் அது. வானொலிப் பெட்டியைக் கூடப் பலர் கண்ணால் பார்த்திராத காலம் அது. இப்படிப்பட்ட ஒரு காலகட்டத்தில் வாழ்ந்து கொண்டு அவர் எப்படி இப்படி எல்லாம் சொன்னார் என்றால் அவர் இவற்றையெல்லாம் கற்பனையில் சொன்னாரா? இல்லை. அசுரன் சம்ஹாரத்துல வற்ற மாதிரி ஒரு குழந்தைக்கு நாலு முகம் என்றால் ஒரு முகம் மனித முகம் இன்னொரு முகம் வந்து யானை முகம், இப்படிக் கண்ணில் பார்ப்பதை எல்லாம் பொருத்திச் சொல்லவில்லை. நம்ம ஊரில் சொல்வது போல, "ஆட்டைத் தூக்கி மாட்டில் போட்டு மாட்டைத் தூக்கி மந்தையில் போட்டு" என்று சொல்வார்களே அப்படி எல்லாம் அவர் சொல்லவில்லை. அவருக்கு இவ்வளவு தூரம் தெரிந்ததற்கு அடிப்படை காரணமே அவருடைய பகுத்தறிவு.

பகுத்தறிவு மனிதனை உன்னத அறிவு பெறச்செய்யும். உன்னத அறிவான பகுத்தறிவு மனித சமுதாயத்தை மேம்படுத்தி மாற்றும் என்று பெரியார் திட்டவாட்டமாக நம்பினார் அதனால் இயல்பிலேயே அவருக்கு அறிவியல் ஆர்வம் இருந்தது. பொதுவாக ஒரு துறையிலே வல்லுநராக இருப்பவர்கள் அடுத்ததுறையில் ஆர்வம் காட்ட மாட்டார்கள். ஆனால் சமூக சீர்திருத்த வாதியான தந்தை பெரியார் அவர்களுக்கு, அவர் பகுத்தறிவாதியாக இருந்ததனால் அவருக்கு அறிவியலில் நிறைய ஆர்வமிருந்தது. கலிலியோ, கோபர்நிகல்

போன்ற அறிவியல் அறிஞர்களை, அவர்களுடைய கண்டுபிடிப்புகளை, மதவாதிகளால் ஆளப்பட்ட அன்றைய உலகம் அவர்களை ஏற்றுக் கொள்ளாமல் இருந்ததை, அதற்கு அப்புறம் அதை உணர்ந்ததை எல்லாம் பெரியார் படித்திருக்கிறார். அவற்றின் மூலம் பெரியார் தன்னை வளர்த்துக் கொண்டது மட்டுமல்லாமல் அதை எளிமையாக மக்களுக்குப் புரிகிற வண்ணம் சொல்லியிருக்கிறார். எழுதி இருக்கிறார் தந்தை பெரியார் அவர்கள்.

இன்னும் ஒரு படி மேலே போனால் அவர் வாழ்ந்த காலத்தில்தான் சென்னை கிண்டியில் உள்ள பொறியியல் கல்லூரிக்கு கணினி வந்திருக்கிறது. தள்ளாத வயதிலும் அங்கு போய்க் கணினியை பற்றிக் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டாராம். தந்தை பெரியார் கர்ப்பப் பையைப் பற்றி அரசாங்கம் சிந்திப்பதற்கு முன்னடியே பெரியார் சிந்தித்திருக்கிறார் என்றால் அதற்கு என்ன காரணம்? அறிவியல் ஆர்வம். அவருக்கு இருந்த அந்த ஆர்வத்திற்கு ஒரு எடுத்துக்காட்டையும் இந்தக் கட்டுரையை எழுதிய அம்மா அவர்கள் கொடுக்கிறார்கள். 1921 லண்டன் மாநகரில் ஒரு மருத்துவமனையைக் கட்டி அங்கே கர்ப்பத்தடையைப் பற்றிய விழிப்புணர்வைக் கொடுத்த மேரி ஸ்டோப்ஸ் என்ற பெண்மணியைப் பற்றி அய்யா படித்திருக்கிறார். அதனால் அந்தச் சிந்தனையை அவர் இங்குக் கொண்டு வருகிறார்.

அவர் மோட்டார் வண்டிகளைப் பற்றிச் சொல்லி இருக்கக்கூடிய செய்திகளைப் பார்த்தால் அவர் இன்றைக்குச் சொல்லிக் கொண்டிருப்பது போல் தெரிகிறது. 1947இல் வந்த வண்டி 1946-ல் வந்த மாதிரி இல்லை. நாற்பத்தி ஏழாம் ஆண்டின் இறுதியில்

வந்த வண்டிக்கும் தொடக்கத்திலே வந்த வண்டிக்கு வித்தியாசம் இருக்கிறது. ஒரு பியூச்சர் கூடி இருக்கிறது. முன்னாடி எல்லாம் ஐந்து வருடத்திற்கு ஒரு மாடல் வந்தது. இப்போதெல்லாம் வருடத்திற்கு இரண்டு மாடல் வருகிறது என்றெல்லாம் அய்யா சொல்லி இருக்கிறார். அப்படி வளர்ந்து வரும் விஞ்ஞானத்தைப் பற்றிக் கூர்மையாகக் கவனித்து விட்டு, படித்துவிட்டு அதற்குப் பிறகு அவரது சிந்தனைகளில் உதிர்ந்தவற்றை இனிவரும் உலகம் என்றொரு புத்தகமாகக் கொடுத்திருக்கிறார்..

அவர் இவ்வளவு சொல்லி உலகம் பலவாறு மாறிய பிறகும் அவர் சொல்லிய ஒன்றே ஒன்று மட்டும் இன்றும் மாறவில்லை. இழிவான வேலை என்று ஒன்று இனிமேல் இருக்கவே முடியாது ஏனென்றால் மலம் அள்ள, வீதி கூட்ட என்று இந்தமாதிரி வேலைகளுக்கு எல்லாம் இயந்திரங்கள் வந்துவிடும். எவ்வளவு நம்பிக்கையோடு அவர் சொன்னார், ஆனால் அது மட்டும் இன்னும் பரவலாக மாறவில்லை என்பதையும் இந்தக் கட்டுரை ஆசிரியர் குறிப்பிடுகிறார். வேதனையோடு பதிவிட்டு இருக்கிறார். கட்டுரை இத்தோடு முடியவில்லை.

இன்றைக்கு நாடு எப்படி இருக்கிறது என்பதையும் மிக ஆழமாகக் கட்டுரையில் பதிவிடுகின்ற கட்டுரை ஆசிரியர், என்றைக்கு மதமும் சாதியும் மூடநம்பிக்கையும் உள்ளே வந்ததோ, அன்றைக்கே மனிதனுக்கு இயற்கையாக இருக்கும் பகுத்தறிவு பாழ்பட்டு போகிறது என்று தந்தை பெரியார் அவர்கள் சொன்னதைப் போல இன்றைக்குப் படித்த அறிவியல் அறிஞர்கள் கூட மதத்தின் பிடியில் சிக்கிக் கொண்டு உள்ளனர். ஆட்சியும் மதவாதிகளின் கையில்

இருக்கிறது. அறிவியலையும் புராணத்தையும் கலந்து ஒரு பொய்யான அறிவியலை சூடோ சயின்ஸ் என்று சொல்லக்கூடிய போலியான அறிவியலை அவர்கள் பரப்புவதை, அதற்கு எடுத்துக்காட்டையும் அம்மா கொடுக்கிறார். இந்திய தேசிய அறிவியலாளர் கழக மாநாட்டிலே சொல்லப்பட்ட செய்தியை, பிள்ளையாரைச் சான்று காட்டி அந்தக் காலத்திலேயே பிளாஸ்டிக் சர்ஜரி, ஆர்கான் டிரான்ஸ்பிளேண்டேசன் எல்லாம் நடந்திருக்கிறது என்று சொல்வது, இந்திய அறிவியல் மாநாட்டிலேயே மகாபாரதத்தில் நூறு குழந்தைகள் பிறந்தது சோதனை குழாய் பிறப்புக்கு சான்று என்று சொல்வது. இதையெல்லாம் கேட்பதற்குக் காமெடியாக இருக்கிறது. ஆனால் இதைச் சொல்வது யார் என்றால் நாட்டின் தலைவராக இருப்பவர், பல்கலைக்கழகத்தின் துணைவேந்தர்களாக இருப்பவர்களாக இருக்கும்பொழுது இதற்கு வெறுமனே கண்டனத்தை மட்டுமே நாம் தெரிவிக்க முடிகிறது. சந்திராயன்-3 வெற்றியைக் கொண்டாடும்போது சிவன் தலையில் சந்திரன் இல்லை என்பதை நாம் உணர்ந்திருக்க வேண்டாமா? இதை விட்டுவிட்டுச் சந்திரனில் இருக்கும் இடத்திற்குச் சிவ சக்தி என்று பெயர் வைத்து மதச்சாயம் பூசப்பட்டிருக்கிறது என்று கோபத்தோடு கேட்டிருக்கிறார்.

பத்தாவது பாடத்திட்டத்தில் இருந்து டார்வினுடைய பரிணாமக் கொள்கையைத் தூக்கி இருக்கிறார்கள். பொறியியல் கல்லூரியில் இராமாயணத்தை, மகாபாரதத்தைப் பாடமாக வைத்திருக்கிறார்கள். இவையெல்லாம் வேதனை தரும் செயல்கள்தான். சரி, இதற்கெல்லாம் என்ன தீர்வு என்றால் பெரியார் அதற்கெல்லாம் தீர்வைச் சொல்லிவிட்டு

சென்றிருக்கிறார். இரண்டாவது கருத்து என்று சொல்லியிருந்தேன் இப்படித்தான் பஞ்சாங்கம் பார்க்கிற கூட்டம் இலாபத்திற்காக இப்படிச் சொல்லிக் கொண்டே தான் இருக்கும். பரப்பிக் கொண்டே இருக்கும். அதைப் பற்றி எல்லாம் கவலைப்படாமல் வேலை செய்கிறவர்கள் தான் இனிவரும் உலகத்தின் சிற்பிகளாக இருக்க முடியும் என்ற நம்பிக்கை தரும் தீர்வுகளோடு இந்தக் கட்டுரை முடிகிறது இத்தனை செய்திகளையும் தந்தை பெரியார் எழுதிய கட்டுரைகளிலிருந்து, புத்தகங்களிலிருந்து, அவருடைய பேச்சுக்களில் இருந்து மேற்கோள்காட்டி சமூக நலன் நோக்கோடு அமைந்திருக்கிறது இந்தக் கட்டுரை. எல்லோரும் படிக்க வேண்டிய கட்டுரை இதைப் படித்துச் சிந்திக்கக் கூடிய வாய்ப்பு தந்ததற்கு நன்றி “ என்று உரையாற்றினார்.

யேரா.ககத்தூரியம்:

எனது கட்டுரையைத் தேர்ந்தெடுத்து வெளியிட்ட திராவிடப்பொழில் ஆசிரியர் குழுவிற்கும், இந்தப் பெரியார் பன்னாட்டு அமைப்பு நிகழ்வில் என்னுடைய கட்டுரையை ஆய்வுக்காக எடுத்துக் கொண்டமைக்குப் பெரியார் பன்னாட்டு அமைப்பு நிர்வாகிகளுக்கும் குறிப்பாக அய்யா மருத்துவர் சோம.இளங்கோவன் அவர்களுக்கும் எனது நன்றி சிறப்பான கட்டுரை மதிப்புரை வழங்கிய ஜெயாமாறன் அவர்களுக்கு நன்றி. எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக உண்மை இதழில் நான் எழுதுவதற்கும், பகுத்தறிவாளர் கழக மேடைகளில், மாநாடுகளில் உரையாற்றுவதற்கு வாய்ப்பு அளித்த அய்யா ஆசிரியர் அவர்களுக்கு மனமார்ந்த நன்றி. திராவிடப்பொழில் இதழின் முகவுரையில் சமூக நீதியும் அறிவுத் தேடலும்

ஒருங்கே திகழும் திராவிடப்பொழில் என்று குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. ஆசான் தந்தை பெரியாரின் வாழ்க்கை முழுவதும் சமூக நீதிக்காகப் பாடுபட்டதுதான். சமூக நீதிக்காகப் பாடுபட்ட தந்தை பெரியாரின் அறிவுத்தேடலைப் படம்பிடித்துக் காட்டும்போது தான் இனி வரும் உலகம் சிறப்பாக அமையும். அய்யா காலத்தை விட இன்றைக்குப் பெரும் ஆபத்து நம்மைச் சூழ்ந்து இருக்கிறது. ஏனென்றால் இந்திய ஒன்றிய அரசு அறிவியலுக்கு எதிராக உள்ளது. பகுத்தறிவு இல்லாத படிப்பறிவினால் பயனில்லை என்பதை ஜெயாமாறன் அவர்கள் அவருக்கு ஏற்பட்ட ஓர் அனுபவத்தை வைத்துச் சொன்னார்கள். சூரசம்ஹாரத்துக்கு அந்தக் கதையைச் சொல்றவங்களும் படிச்சவங்கள்தான். கேட்கிறவங்களும் படிச்சவங்கள்தான். ஆனா நம்பிக்கிட்டு இருக்காங்க, எப்படி ? என்று அவர் தன் ஆதங்கத்தை வெளிப்படுத்தினார். ஆகவே இன்றைக்கு அறிவியலுக்கு மிகப்பெரிய ஆபத்து ஏற்பட்டிருக்கிறது.

அறிவியல் மனப்பான்மையோ, அறிவியல் பார்வையோ சிறிதும் இல்லாமல் தொடர்ந்து பள்ளிகளிலும் கல்லூரிகளிலும் பாடத்திட்டங்களில் பகுத்தறிவுக்கு ஒவ்வாத கருத்துக்கள் திணிக்கப்படுகின்றன. எதிர்த்துக் குரல் கொடுப்பவர்களுக்கும் ஆபத்து நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது. ஆகவே நாம் தொடர்ந்து பெரியார் காட்டிய வழியைப் பின்பற்றி உழைக்கவேண்டும். மீண்டும் ஒரு அழகான கட்டுரையை நிகழ்த்திய ஜெயாமாறன் அவர்களுக்கு என்னுடைய நன்றி. என்னுடைய கட்டுரையை விட அவரின் ஆய்வுரை மிகச் சிறப்பாக அமைந்தது என்று சொனால் அது மிகையாகாது. நிகழ்ச்சி ஏற்பாட்டாளர்கள் அனைவருக்கும் குறிப்பாக மருத்துவர் அய்யா அவர்களுக்கும் என் நன்றியைச் சொல்லி

அமர்கின்றேன். நன்றி, வணக்கம்” என்று குறிப்பிட்டு என்று ஏற்புரை நிகழ்த்தினார்.

தொடர்ந்து கலந்துரையாடல் நடைபெற்றது. இதில் மருத்துவர் சோம. இளங்கோவன் அவர்கள் “பெரியார் பல்கலைக்கழகம் வல்லத்தில் இருக்கிறது. இது மக்கள் பல்கலைக்கழகம். மக்களுக்குத் தேவையான செயல்களைச் செய்யக்கூடிய பல்கலைக்கழகம். அதன் சார்பிலே எந்தவித அரசியல் நோக்கமும் இன்றி கருத்து மட்டுமே சிறப்பாக வரவேண்டும் என்ற அளவிலே பல்கலைக்கழகம் இந்தத் திராவிடப்பொழில் இதழை நடத்துகிறது. இதனை முன்னெடுத்துச் செய்யும் அய்யா நம் சீனிவாசன் அவர்களைப் பல்கலைக்கழகத்தின் சார்பிலே பேசுமாறு அழைக்கின்றேன்” என்று குறிப்பிட்டார்.

பேரா நம். சீனிவாசன் அவர்கள் “ மதிப்பிற்குரிய மருத்துவர் குறிப்பிட்டதைப் போல அரசியல் சார்பில்லாமல் முழுக்க முழுக்க ஆய்வு நோக்கில் இந்த இதழ் வெளிவர வேண்டும் என்பது தான் நம்முடைய விருப்பம். அந்த வகையில் இந்த ஆய்வுகள் வந்து கொண்டிருக்கிறது. திராவிடப்பொழில் இதழ் மட்டுமல்ல அதனைத் தொடர்ந்து நடத்தப்படுகின்ற திறனாய்வுக் கூட்டங்கள் மிகுந்த பயனுள்ளதாகவும் மகிழ்ச்சி அளிப்பதாகவும் இருக்கிறது. இன்றைக்கு உரை நிகழ்த்திய ஆய்வுரை செய்த பாவலர் செல்வ. மீனாட்சிசுந்தரம் அவருடைய ஆய்வுரையாக இருந்தாலும் சரி, மதிப்பிற்குரிய ஜெயாமாறன் அவர்களுடைய ஆய்வுரையாக இருந்தாலும் சரி, மிகுந்த செறிவாக இருந்தது. கேட்டு மகிழ்ச்சி அடைந்தோம். தொடர்ந்து நிறையக் கட்டுரைகள் வரவேண்டும். இதனைப் போன்ற கூட்டங்களும் நடைபெற வேண்டும்” என்று தனது கருத்தைத் தெரிவித்தார்.

டாக்டர் சோம.இளங்கோவன் அவர்கள் “என்னுடைய கருத்தாக, பேராசிரியர் கண்ணபிரான் ரவிசங்கர் அவர்களுடைய கட்டுரை, பல மொழிகளில் இருந்து எடுக்கப்பட்டு மிகச் சிறப்பாக ஆய்வு செய்யப்பட்ட கட்டுரை. அதைப் படிப்பது மிகக்கடினமாக இருந்தது. எனக்கு இவ்வளவு செய்திகளையும் உள்வாங்குவது என்பது பெரிய மலைப்பாக இருந்தது. அதை நம் மக்களுக்குப் புரியும் படியாக எடுத்துச் சொல்லுமாறு அய்யா பாவலர் செல்வ. மீனாட்சிசுந்தரம் அவர்களைக் கேட்டிருந்தேன். அவர்கள் அதை மிகச் சிறப்பாகச் செய்தார்கள். பாரத், இந்தியா என்றால் என்ன? அதனை யார் சொந்தம் கொண்டாடுவது என்பதை எல்லாம் மிகவும் சிறப்பாகச் சொன்னார்கள். இது மக்களுக்குப் போய்ச்சேரவேண்டும் என்பதால் இதனைத் தனியாகவே கட்டுரையாகப் போட ஏற்பாடு செய்ய இருக்கின்றோம் என்பதை மகிழ்ச்சியோடு தெரிவித்துக்கொள்கிறோம். அடுத்து ஜெயாமாறன் அவர்கள். கட்டுரை ஆசிரியர் சொன்னதைப்போலக் கட்டுரையை விட ஆய்வாளர் சிறப்பாக எடுத்துச் சொன்னார் என்று சொன்னார்கள். அவரை மனதார வாழ்த்துகிறோம். அம்மா, தந்தை பெரியார் அவர்கள் இனி வரும் உலகம் பற்றி ஜோசியம் பார்த்தோ, ஓலைச்சுவடியைப் பார்த்தோ எழுதவில்லை. அன்றைக்கு அமெரிக்காவில் பல அறிவு சார்ந்த நிறுவனங்கள் இங்கர்சால் சொசைட்டி, அதைப்போலப் பெர்ட்டண்ட் ரஸ்ஸல் சொசைட்டி இங்கிலாந்தில் இருந்தன. இப்படிப்பட்ட பல்வேறு அமைப்புகளுக்குத் தந்தை பெரியார் அவர்கள் பணம் கட்டி உறுப்பினராக இருந்தார். இங்கர்சால் சொசைட்டியில் அனுமதி வாங்கி அவருடைய நூல்களை, அதே மாதிரி பல அறிஞர்களுடைய நூல்களைத் தமிழில் 25 பைசா, நாலணாவுக்குக்

காலணாவுக்கு எல்லாம் மொழி பெயர்த்து வெளியிட்டு இருக்கிறார். நீங்கள் படித்தீர்கள் என்றால் டெல்லா என்ற பெயர் இன்றைக்குப் பிரபலமாக இருக்கிறது. ஆனால் டெல்லா என்பவர் பெரிய விஞ்ஞானி. அந்த டெல்லா என்ற விஞ்ஞானி 1920இல் ஒரு கட்டுரை வெளியிட்டு இருக்கிறார். ஒவ்வொருவரின் தலை தொப்பிக்குள்ளும் ஒரு வயர் தொங்கும். அந்த வயரின் மூலமாகப் பேசலாம், ஒளிப்பதிவு செய்யலாம், பார்த்துப் பேசலாம் என்று கட்டுரை எழுதி இருக்கிறார். நான் இதை அண்மையில்தான் படித்தேன். டெல்லா பற்றிப் படிக்கும் போது தந்தை பெரியார் அவர்கள் அதனை அந்த காலத்திலேயே படித்திருக்கிறார் என்றுதான் நான் நினைக்கின்றேன். பல அறிஞர்களுடைய கட்டுரைகளை அவர் பாதுகாத்து வைத்திருந்தார். தந்தை பெரியார் அவர்களுக்கு ஆங்கிலம் மிக நன்றாகத் தெரியும் என்பது நம்மில் பலருக்குத் தெரியாது. இந்து பத்திரிகையைத் தலைகீழாகப் படிப்பவர். அதில் வரும் கருத்துக்களுக்கு எதிராக எழுத வேண்டும் என்பதற்காகவே அந்தக் காலத்திலேயே பல ஆங்கில அறிஞர்கள், நிறுவனங்களின் கட்டுரைகளை வரவழைத்து, இதழ்களை வரவழைத்துப் படித்தவர் தந்தை பெரியார் அவர்கள் என்பது நம்மில் பலருக்கு தெரியாது.” என்று குறிப்பிட்டார்.

மருத்துவர் சரோ

இளங்கோவன், பெரியார் பன்னாட்டு

அமைப்பு அமெரிக்கா:

“மிக அருமையான விளக்க உரைகள். பாரதம் என்று பெயர் வைத்தால் என்ன? என்று நம்மிடமே விவாதம் செய்யக் கேட்பார்கள். எனக்கு இவ்வளவு தூரம் தெளிவாகச் சொல்லவும் தெரியாது.

இந்தக் கட்டுரையை அய்யா ரவிசங்கர் கண்ணபிரான் கொஞ்சம் கடுமையாகத்தான் எழுதியிருக்கிறார். எளிதாகப் புரியவில்லை. ஆனால் அந்தக் கட்டுரையை அய்யா செல்வ. மீனாட்சிசுந்தரம் அவர்கள் மிக எளிமையாக, ரொம்பத் தெளிவாகக் கொடுத்தார். கல்லூரியில் சொல்லிக் கொடுப்பது போலவே சொல்லிக் கொடுத்தார். எங்ககிட்ட வாதம் பண்பவங்ககிட்ட எதிர்த்துப் பேசறதுக்கு நிறைய பாயிண்ட்ஸ் கொடுத்திருக்கிறார். துணிவு வந்து விட்டது எதிர்த்துப்பேசுவதற்கு. அவருக்கு மிக்க நன்றிகட்டுரை ஆசிரியர் ரவிசங்கர் அவர்களுக்கு மிக்க நன்றி.. அடுத்ததாக அம்மா ஜெயா மாறன். நமக்கு மிகப் பிடித்தமானவர். மிக நெருங்கிய நண்பர். அவர் சொல்லின் செல்வி. அம்மா கசுத்தூரிபாய் அவர்களின் விஞ்ஞானப் பார்வைக் கட்டுரையை, இன்னும் தெளிவாக நமக்குப் படம் பிடித்துக் காட்டினார்கள். ரொம்ப பெருமையாக இருக்கிறது. அவர்கள் சொல்வது நூற்றுக்கு நூறு உண்மை நேற்று வந்து ஒருவர் வீட்டிற்கு விருந்து சாப்பிடப் போயிருந்தோம் அங்கே இருந்தவர் நிறையக் கல்வி பயின்றவர். விஞ்ஞானம் எல்லாம் படித்திருக்கிறார். ஒரு பள்ளி ஆசிரியராக இருக்கிறார். தமிழ்ப் பெண்மணி. அவரிடம் இந்த வட இந்தியக்காரர்கள் எல்லாம் “நீங்கள் ஏன் தீபாவளி கொண்டாடுவதில்லை?” என்று கேட்டுத் தொந்தரவு செய்து இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு என்ன பதில் சொல்வது என்று தெரியவில்லை. அந்தத் தீபாவளி வந்து வைணவர்கள் கொண்டாடுவது, நாங்கள்

வந்து சைவர்கள் ,அதனால் கொண்டாட மாட்டோம் என்று சொல்லி இருக்கிறார்கள். என்னிடமுன் நிறையப்பேர் கேட்டார்கள். கேட்டவர்களிடம் “இந்தப் புராணங்கள் எல்லாம் எங்களுக்குப் பிடிக்காது நாங்கள் நம்ப மாட்டோம்.” என்று சொல்லி என்ன புராணம் என்பதை அவர்களிடம் சொன்னேன். அப்படியா புராணக் கதை இருக்கிறது என்று நம்மிடம் கேட்கிறார்கள். 2023ல இந்தப் புராண கதை எல்லாம் வெளியில் கொண்டு வந்து மக்களுக்குப் போதித்துக் கொண்டே இருக்க வேண்டும். அப்பொழுதுதான் அவர்களுக்கு மனசுல தெளிவோடு இருப்பார்கள் ஏன் அநாவசிய செலவு செய்ய வேண்டும், அநாவசிய சண்டையில் ஈடுபட வேண்டும் .இதை எல்லாம் தவிர்க்கலாம் .நமக்கு நிறைய வேலை இருக்கிறது. அதைச்செய்ய வேண்டும். “ என்று குறிப்பிட்டார்.

தொடர்ந்து அய்யா வா.மு. சே.திருவள்ளுவன் அவர்கள், பேரா. அய்யா இ.கி. இராமசாமி அவர்கள், , அமெரிக்காவில் இருக்கும் மோகன் வைரக்கண்ணு, முனைவர் திவாகரன், எழுத்தாளர் ஜெயாமாறன், மும்பை கணேசன் போன்ற ஆளுமைகள் தங்கள் கருத்துகளை அவையில் எடுத்து வைத்தனர். அய்யா நாஞ்சில் பீட்டர், புதுடில்லி இளையா, அய்யா நல்லுசாமி தூய வளனார் கல்லூரி திருச்சி, அமெரிக்காவின் தோழர் இளமாறன் உள்ளிட்ட பலர் நிகழ்வில் கலந்துகொண்டனர்.

